NUNTILE NECESARE

Aceasta lucrare reprezinta rezultatul a multor ani de studiere si cercetare a textelor biblice, si a evangheliilor din care s-a desprins clar suprapunerea a doua niveluri de simboluri:
-unul referindu-se la fazele:
FECIOARA-MIREASA-FEMEIE
-celalalt la etapele:
IVATATURA-CONCEPTIE-FILOSOFIE
ambele referindu-se la ideea de evolutie in drumul lui spre CUNOASTERE. Aceasta a fost prima idee. (1)
Cea de a doua idee a fost intelegerea semnificatiei PAINII si a VINULUI, care m-a condus la convingerea ca CINA CEA DE TAINA, constituie baza INVATATURII CRISTIANICE, punctul de pornire al tuturor celorlalte simboluri.
Acestora s-au adaugat plurivalenta simbolurilor din Apocalips, care, in prima faza a fost dominata de prezentarea FILOSOFIEI DIVINE care se va descoperi lumii sub forma unei cetati: NOUL IERUSALIM, MIREASA MIELULUI-MIRE. (2)
Aceasta a fost pana in anul 1965. Din 1965 am inceput culegerea si sistematizarea citatelor de probleme si simboluri. Aceasta munca de culegere si sistematizare a textelor a durat pana in anul 1975, cand, gratie sistematizarii ideilor, s-a desprins de la sine un CICLU DE TREI ICOANE, care ilustreaza prin continutul lor fazele, treptele urcusului spiritual:
I) CINA CEA DE TAINA
II) TABORUL (Schimbarea la Fata)
III) NUNTA (Pilda fecioarelor cu candele)
Cercetand cu minutiozitate sinopticele - adica Evangheliile de la Matei, Marcu, Luca - am constatat ca acestia trei nu au claritatea prezentarii Evanghelistului Ioan, si de aceea am optat pentru formularile celui din urma, spre a construi axul calauzitor al unui lucrator care sa faca ordine in semnificatia simbolurilor si icoanelor.
Intrucat NUNTA din pilda celor zece fecioare continea densitatea maxima de idei, NUNTA SPIRITUALA constituind apogeul urcusului oricarei fiinte angajate in stradania spirituala, am intrezarit ca si CINA si TABORUL sunt si ele un fel de stadii de nuntire premergatoare NUNTII SPIRITUALE propriu-zise.
Astfel in 1975 am inceput capitolul prim al acestei lucrari, in ziua de 2 mai 1975, catre seara, pe cand ma aflam in birou si incheiam primul capitol, ma pomenesc ca intra Veronica si-mi spune ca "cineva" - adica un spirit - doreste sa comunice ceva. Ne-am asezat si am asteptat.*
Si-a facut aparitia insusi Ioan Evanghelistul, deja cunoscut de noi, spirit opalic, al carui nume in Lumea Opalica este Densi.
Densi imi dezvaluie ca El este cel ce m-a polarizat pentru redactarea acestei Lucrari, si, ca pentru cap. II, doreste sa-L prezint liber, avand ca tematica ICOANA: "Ospatul de NUNTA al Imparatului". Tot Densi imi spune ca sa fac o stricta delimitare intre MIRESE si INVITATI - participanti la NUNTA. "Pe participantii la NUNTA - imi spune Densi - sa-i diferentiezi in trei categorii de haine: MODESTE, ALBE si LUMINOASE, iar dincolo de gardul curtii imparatesti sa asezi pe cei cu HAINE PESTRITE. Invitatii la nunta sunt cei care au trait in meditatie si contemplatie. MIRESELE le vei defini ca singurele care cunosc EXTAZUL, fapt care sa confirme VREDNICIA de a patrunde in CAMERA DE NUNTA."
"Apoi - a continuat Densi - vei distinge doua CICLURI de interventie a lui Hristos pe pamant. Primul CICLU este dominat de simbolul PAINII, care exprima accentul pus pe activitate si fapte, avand ca inceput "alfa", CINA CEA DE TAINA."
"Cel de-al doilea ciclu al interventiei lui Hristos, dupa Judecata de apoi, este sub semnul simbolic al SANGELUI, caci cel de-al doilea CICLU, va fi Era Descoperirii FILOSOFIEI DIVINE - Sangele fiind simbolul conceptiei, al Filosofiei venite sa cucereasca intregul pamant curatit de focul Judecatii din urma"
"Mediteaza la acestea, scrie si apoi voi reveni..."
* "Trebuie mentionat ca sotia mea este un exceptional medium vizual-auditiv, care vede si aude spontan, fara clasica transa proprie mediumilor obisnuiti. In plus vede in culori, fenomen rarisim."
Astfel, Densi mi-a oferit o tematica ce imediat m-a cucerit, am aprofundat-o si apoi am asternut-o pe hartie, impreuna cu Veronica, meditand impreuna la materialul nostru.

Dupa redactarea partii a doua, am trecut la cea de a treia parte, acesta fiind rezultatul tot a unei noi discutii cu Densi, care a scos in relief, enigma intrarii in Ierusalim a lui Hristos, si ne-a dezlegat-o in sensul celor expuse in aceasta Lucrare. In luna iulie 1975 am incheiat Lucrarea si am pus-o in sertar. Mai aveam multe de descifrat, dar nu reuseam, si-n iunie 1976 am dat-o la batut la masina de scris, cu inima stransa. Continuand cu asiduitate descifrarea complicatelor cifruri din Apocalips, intr-una din zile, pe cand mergeam cu Veronica spre Baneasa, dansa imi spune ca din nou Densi vrea sa ne comunice ceva. Ajunsi in padure ne-am asezat intr-un loc ferit, si, Veronica concentrandu-se, il vede intr-adevar pe Densi, ca in acea seara vrea sa ne dea noi lamuriri referitoare la Apocalipsul sau, si-n consecinta, spre seara, sa fim pregatiti, ceea ce am si facut. Aceasta se petrecea la 19 octombrie 1977, dimineata, spre orele 11.00. Seara, dupa ora 21.00, Veronica il vede pe Densi, care imi explica urmatoarele:
GANDIREA pamanteana umana, este chemata sa urce treptele unei piramide alcatuite din patru nivele distincte:
1) RATIUNEA
2) MEDITATIA
3) CONTEMPLATIA
4) EXTAZUL
Baza piramidei este Ratiunea. Ratiunea este fundamentul, pornirea, "alfa" de care depinde intreaga piramida care trebuie construita cu o precizie matematica. Daca Ratiunea nu functioneaza corect, piramida risca sa nu se inchida in varf, unde este punctul culminant, care deschide zborul Extazului catre sfera "Omega".
Extazul, are de parcurs la randul lui, trei stadii: ARMONIA, FRUMUSETEA si SUBLIMUL. Atingerea Sublimului marcheaza intrarea in cea de a treia lume: Sfera, care este, cum spuneam, OMEGA-PERFECTIUNEA-INDUMNEZEIREA. In Sfera, mintea cunoaste necunoscutul, Esenta Unica, gratie Filosofiei Divine - prin trei stari mintale: LUCIDITATEA, CLARVIZIUNEA si IDEOGONIA.
Asadar exista trei lumi in universul spiritual:
1) Lumea celor de pe treptele piramidei - cei nedesavarsiti.
2) Lumea celor desavarsiti, de pe diferitele trepte ale extazului.
3) Lumea celor perfecti, lumea divina a Sferei.
In incheiere mi-a precizat ca fiecare lume are limbajul ei, graiul ei specific, si ca cei din Sfera nu pot, practic, comunica cu cei din Piramida, decat prin emisari speciali, care sunt anume trimisi ai Opalului (Cetatea Divina) spre a invata si folosi limbajul piramidal. In incheiere, Densi ne-a lamurit ca El este unul din emisarii Opalului, care, fiind de mai multe ori in trup pe pamant, s-a familiarizat cu notiunile noastre "piramidale", si poate comunica cu noi. Tot Densi ne-a comunicat ca Egiptul antic ajunsese sa inteleaga limbajul "sferic" - piramida insasi fiind construita in vederea atingerii Soarelui Sferic. De altfel - ne-a atras atentia Densi - PI si RA (de la pi-ra-mid), include acel PI-3,14, cunoscut si de egipteni, precum si RA-Zeul Soarelui Sferic, MID insemnand in egipteana veche: "drum, cale, seara"...
Astfel, dupa multe discutii, meditatii si lecturi efectuate cu Veronica, am purces la redactarea partii a patra a acestei Lucrari. In timp ce lucram la redactarea acestei parti, din nou Densi se anunta si ne prezinta teoria grafica a literelor "alfa" si "omega". Ne-a vorbit splendid, si regret ca nu am notat, deoarece prezentarea noastra din partea a patra, este mai putin reusita. Cu aceeasi ocazie ne-a descifrat numarul 144 000 de alesi, pecetluiti cu numele lui Dumnezeu, pecete care este, de fapt: " 1- 4 - 4 ", aceasta fiindu-ne tradusa prin viziunea din cap.IV al Apocalipsului.
26 februarie 1978
GEORGE VASAI
MOTTO:
"Iubirea de Dumnezeu...
pe masura cunoasterii lui este."
(Sf. Teodor al Ierusalimului)

Fig. 1
"CANDELA" - simbolul lucrarii : NUNTILE NECESARE

PARTEA INTAI

"CERCETATI SCRIPTURILE!"
(Ioan; V-39)

In prima parte a acestui studiu, vom proceda la o prezentare liniara a notiunilor fundamentale de maxim continut pe care le aduce in prim plan Evanghelia de la Ioan.
Este unanim recunoscut faptul ca Apostolul Ioan procedeaza la prezentarea Evangheliei sale intr-un mod original, care il deosebeste ca stil si limbaj de celelalte Evanghelii. Astfel, Ioan Evanghelistul, nu-si incepe lucrarea prin infatisarea narativa exterioara a Nasterii lui Iisus Hristos in Betleem, si celelalte, ci prezinta Nasterea aceasta la modul filosofiei, ca un eveniment prin excelenta, cu valoare de fenomen menit sa declanseze o noua gandire, un nou MOD DE A GANDI. Evenimentul filosofic se anunta chiar din primul verset al capitolului I. Noutatea si originalitatea limbajului are implicatii cu mult mai profunde decat pare la prima vedere. Vechiul Testament incepe astfel: "La inceput a facut Dumnezeu cerul si pamantul". Si sfantul Ioan Evanghelistul incepe astfel: "La inceput era Cuvantul, si Cuvantul era la Dumnezeu, si Dumnezeu era Cuvantul". Iata ca Ioan Evanghelistul isi incepe Lucrarea, anuntand marele eveniment aparut in istoria gandirii, anume acela al aparitiei notiunii de: "CUVANT, GANDIRE, RATIUNE". Asadar, fata de Vechiul Testament, care foloseste notiunea de Dumnezeu, Noul Testament, prin Evanghelia de la Ioan, aduce in prim plan notiunea de "Cuvant", care devine un adevarat concept. Acest concept deschide privirilor un orizont mult mai larg, deoarece el polarizeaza dintr-un inceput privirile catre cea mai importanta stare a divinitatii:
GANDIREA-CUVANTUL-LOGOSUL DIVIN
In continuare Ioan Evanghelistul spune:
"Si Cuvantul s-a intrupat si a locuit intre noi..." (Ioan 1-14)

Sa incercam o incercare printr-o schema:

ACTIVAREA ACTIVITATII CEREBRALE
FAPTA: LUCRAREA MINTII - MENTALUL

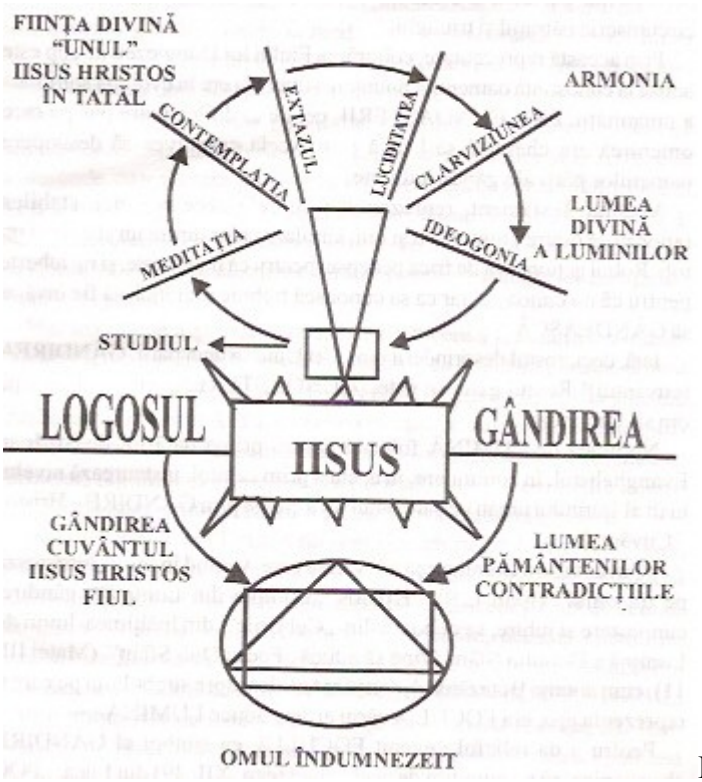

Fig. 2

OMUL DUMNEZEU

Pentru reprezentarea aceasta grafica am atribuit Divinitatii forma de cerc, considerata unanim de toti, forma perfecta. Pentru CUVANTUL INTRUPAT am reprezentat alte doua forme cvasiperfecte: Triunghiul echilateral, si patratul care exprima: SFANTA TREIME - triunghiul - si cu patru evanghelisti - patratul - prin care Iisus Hristos s-a descoperit oamenilor. In aceasta forma alcatuita din triunghiul echilateral si de patrat, sunt expresia miezului central care este prezentat prin forma perfecta a cercului divin: cercul Divinitatii lui Hristos, circumscrie patratul si triunghiul. Prin aceasta prezentare, coborarea Fiului lui Dumnezeu in trup, este adusa la cunostinta oamenilor prin anuntarea unei noi ere in evolutia spirituala a umanitatii, ERA CUNOASTERII, cel de-al doilea mare pas pe care omenirea era chemata sa-l faca prin Acela care avea sa descopere oamenilor, parti ale gandirii divine. Vechiul Testament reprezentat prin cele 10 porunci, stabileste raportul dintre Dumnezeu si om, similar celor dintre un stapan si rob. *Robul actioneaza de frica pedepsei, pentru ca nu iubeste, si nu iubeste pentru ca nu cunoaste, iar ca sa cunoasca, trebuie mai intai sa fie invatat sa gandeasca.*

Iata, deci rolul desprinderii din "CEL UNIC" a unei parti: GANDIREA-CUVANTUL! Rostul Gandirii este: Cunoasterea care sa-l faca pe om sa lumineze. Notiunea de Lumina, folosita pentru prima data tot de Sf. Ev. Ioan in continuare, in acelasi capitol, instaureaza nivelul inalt al spiritului uman pe care omul il va atinge prin GANDIRE-HRISTOS-CUVANTUL. "CUVANTUL este LUMINA cea adevarata care, venind in lume, lumineaza pe tot omul." (Ioan 1-9)

Hristos, Lumina din Lumina, gandire, cunoastere si iubire, se coboara din "CEL UNIC", din inaltimea lumii de Lumina a Duhului Sfant. Vine sa aduca " FOC si DUH SFANT" (Matei III-11), cum anunta Botezatorul, constient ca deasupra simbolului pe care il reprezinta apa, era FOCUL, a carui ardere aduce Lumina. Pentru a da relieful cuvenit FOCULUI, ca simbol al Gandirii Cristianice, sa ne amintim de acel verset (cap. IX-49) din Luca: "Foc am venit sa aduc pe pamant"... si cat as vrea acum sa fie aprins". Simbolul Focului nestins, apare in Vechiul Testament prima data, ca o porunca adresata lui Moise: "Iar focul sa arda necontenit pe jertfelnic si sa nu se stinga." Porunca este repetata de trei ori in versetele 9, 12, 13 ale cap. VI din Levitic. Hristos reia notiunea de foc, ca simbol al gandirii si al meditatiei continue. Daca in Vechiul Testament, Dumnezeu comunica oamenilor prin alesii sai cele 10 porunci, precum si un intreg cortegiu de reguli si norme de conduita morala, daca Vechiul Testament ordona si porunceste, Noul Testament invata, descopera, traduce, se adreseaza gandirii, incita la meditatie, la descifrarea tainelor lumii inconjuratoare. Prima treapta, primul pas il face Inaintemergatorul Ioan. El abandoneaza templul

exterior al zidurilor si ritualurilor, si se retrage in pustie, unde, cu autoritate instituie un nou Legamant cu Dumnezeu, ridicand apa la valoare simbolica noua, aceea de curatie.
Apa spala, curata, alunga necuratia. Ea reprezinta prima faza, primul stadiu spiritual, curatenia sufleteasca, curatenia mintii, puritatea gandurilor mentinute departe de pacat.
Mai inainte de a-si incepe opera de traducere a realitatilor ascunse, Hristos merge mai intai in pustia Iordanului, ca punct de pornire a unui sir intreg de simboluri si icoane. Acceptul botezului lui Ioan, oficializand prin acesta simbolul APEI, ca prima treapta ce defineste stadiul spiritual al Vechiului Testament, etapa implinirii poruncilor, a respectarii normelor, regulilor si perceptelor exterioare. APA - curatia mintii, este conditia de baza pentru a putea fi primita invatatura lui Hristos. Dar botezul lui Hristos, nu mai este un Simbol, ci o ICOANA, prima ICOANA pe care o prezinta Sf. Evanghelist Ioan. Aceasta prima Icoana - dupa cum vom vedea mai tarziu - se deosebeste net de cele ce vor urma, deoarece, spre deosebire de celelalte, aceasta constituie punctul, stadiul de la care Hristos isi incepe opera de traducere a filosofiei sale, plecand de la "fenomenul Ioan Botezatorul".
Prin atitudinea pe care a luat-o fata de doctrina iudaica, Sfantul Ioan Botezatorul reprezinta exponentul categoriei de ganditori, care, epuizand intelesurile vechi, simte necesitatea noului, a unui nou continut, cu noi forme de expresie. El reprezinta strictetea fata de o religie invechita, sclerozata, practicata de orbi, care nu erau in stare sa inteleaga sensurile si semnificatiile, si care, generase o clasa sus pusa de preoti, carturari si farisei. Acestia erau, in esenta, niste impostori, necinstiti si orgoliosi, care, culmea, se credeau alesii lui Dumnezeu. Descoperirea drumurilor de la Marea Moarta, atesta existenta unei comunitati iudaice, care se separase total de jafurile oficiale ale conducatorilor din Ierusalim , si care aveau norme de convetuire speciale, generata de o alta intelegere a textelor biblice. Ioan Botezatorul, ca de fapt toti iudeii, asteptau venirea lui Mesia, a Salvatorului fagaduit de Vechiul Testament. Dar misiunea Salvatorului era totalmente gresit inteleasa de iudeii din Ierusalim. Acestia asteptau pe Mesia cu convingerea ca va face din ei conducatorii popoarelor, stapanii pamantului. Mesia era pentru ei "Trimisul" care prin miracole supranaturale sa faca din ei "poporul ales" care avea "credinta cea adevarata", trimis care sa infranga si sa supuna celelalte popoare pe care iudeii le considerau cu dispret "idolatre", ratacite si necredincioase, inselate de diavol, care nu cunosteau legea lui Dumnezeu pe care ei o aveau prin marele profet si reprezentant al lui Dumnezeu, prin Moise. Ioan Botezatorul, deci, care intelesese esenta cartilor Vechiului Testament, si mai ales profetiile, ridicandu-se deasupra incalcelilor din Levitic, descifrand sensurile si semnificatiile profunde ale vietii, si dotat cu facultati superioare de cunoastere, el presimte venirea Trimisului cel adevarat, si - clarvizionar - descifreaza semnificatiile APEI, creeaza un ritual nou, inedit - BOTEZUL, anuntand pe cei ce veneau la el ca: "In curand vine cel ce va boteza cu FOC si DUH SFANT". Cand Hristos se apropia, Sf. Ioan Botezatorul il vede si-l recunoaste zicand: "Iata vine acel caruia nu sunt vrednic sa-i desfac nici legaturile sandalelor", iar Hristos lamureste apostolii ca Botezatorul este "cel mai mare om nascut din femeie".
Hristos prin botezul sau dovedeste acordul sau pentru acest RITUAL EXTERIOR atat de plin de semnificatii. In acelasi context trebuie subliniat faptul ca Botezatorul este primul care il denumeste "Mielul lui Dumnezeu care ridica pacatele lumii" (Ioan 1-29), precum si "Mire are Mireasa" (Ioan 3- 29). Este de adaugat faptul ca in iconografia bizantina Ioan Botezatorul este singurul sfant reprezentat cu ARIPI, simbol doar al ingerilor, arhanghelilor, heruvimilor si serafimilor. Icoana "Botezului lui Hristos", trebuie in sfarsit intregita cu DUHUL SFANT care a poposit asupra capului Sau in timp ce se lasa botezat, fenoment observat de Botezatorul, ca o confirmare a autenticitatii Trimisului cel mult asteptat: Botezatorul vazuse un porumbel falfaind deasupra capului lui Iisus Hristos in timp ce era botezat (Ioan 1 – 32).
Dupa botez (Inceputul Revelatiei), drumul pe care Hristos se angajeaza sa-l parcurga pas cu pas il conduce la Nunta din Cana Galileii, unde preschimba APA in VIN, pentru ca la capatul propoveduirii Sale, la CINA CEA DE TAINA, vinul sa se preschimbe in sange. Intreaga sa invatatura este asupra VINULUI care "veseleste inima omului", pentru ca adevaratele bucurii sunt cele izvorate din cunoastere. Treptele cunoasterii insa, nu pot fi urcate decat cu un efort sustinut, care implica o observare, o analiza si o cercetare adanca mai intai a simbolurilor insasi, precum si a relatiilor profunde care se creeaza intre ele.
Sa revenim insa la nunta din Cana, la care Hristos este invitat, alaturi de Sfanta Fecioara Maria. Cand Vinul se termina, Mama Sa il anunta, cerandu-i sa intervina. Hristos insa riposteaza zicand: "n-a venit inca ceasul Meu de Nunta" (Ioan 2-4). Acest raspuns se referea la o Nunta a Sa si ridica un mare semn de intrebare. Ce a vrut sa spuna? Pentru a ne convinge ca o Nunta intr-adevar exista, sa adaugam textului de mai sus felul in care Sf. Ioan Botezatorul il numeste pe Hristos in cap. urmator 3, verset 29, al aceleiasi Evanghelii. Ioan Botezatorul il numeste "Mire" care are "Mireasa"! Notiunea de MIRE este noua. Vechiul Testament insa foloseste consecvent in limbajul proorocilor consecvent notiunea de MIREASA, prin care intelege poporul pregatit sa primeasca revelatiile divine...

"Mi-am adus aminte de prietenia cea din tineretea ta, de IUBIREA de pe cand erai MIREASA". Acelasi inteles, aceeasi asemanare a relatiilor dintre barbat si aleasa inimii o face si proorocul Iezechil, in cap. XIV, cu implicatii simbolice deosebit de bogate. Iezechil prezinta un adevarat istoric al iubirii (masculine), divine fata de popor, care este asemenea unei fecioare care primeste de la cel ce o iubeste, daruri si podoabe. Hristos insusi, in una din parabolele Sale, statorniceste raporturile dintre MIRE si FECIOARELE pregatite de a intra in camera de NUNTA, si anume acelea care au intretinut Focul prin candele (Matei XXV). Daca ne amintim faptul ca legamantul dintre Dumnezeu si om instituit pe timpul lui Avraam, are simbolizat prin taierea imprejur a organului masculin fecundator, si, daca pomenim si faptul ca Sfintii Parinti ai bisericii rasaritene, in mistica lor ii dadeau lui Hristos denumirea de "Logos Spermaticos", (cuvant, ratiune, fecundator), putem afirma pe drept cuvant ca NUNTA capata din punct de vedere simbolic, cel mai bogat continut metafizic. Simbolul se preteaza la o schema:
NUNTA
Metafizica-mistica-tainica
MIRELE-IUBIREA-MIRESELE
HRISTOS SUFLETUL
FILOSOFIA GANDIREA-CUNOASTEREA
LUMINA FOCUL-EFORTUL
(barbatul)-(pomul vietii)-(femeia)

Nunta, de la sine inteles, este un proces care se refera atat la fiecare individ in parte, cat si la intreaga societate omeneasca, mai bine zis, la acea parte din societatea omeneasca care intelege sa intretina focul SACRU al cautarilor, al gandirii, al faptelor iubirii, schema de mai sus face legatura dintre cele doua parti prin IUBIRE. Am ajuns in sfarsit la cea mai pretuita virtute, atribut suprem al Divinitatii, cauza esentiala a venirii lui Hristos pe pamant cauza jertfei tuturor celor care au luptat de-a lungul istoriei pentru dreptate si adevar...
Ce este IUBIREA? Stim cu totii, dar o defineste cum nu se poate mai bine Sf. Teodor al Ierusalimului: "Iubirea de Dumnezeu pe masura cunoasterii lui este". Relatia dintre CUNOASTERE si IUBIRE este foarte frumos sugerata si in psalmul I, care incepe prin a ferici pe acela care "nu a stat in sfatul celor fara de lege, si pe drumul pacatosilor nu a umblat" caci, spune mai departe psalmul: acela va fi asemeni unui "pom rasadit la izvoarele apelor care rodul sau va da la vremea sa, iar frunza lui nu va cadea". Traducand imaginea, Sfintii Parinti explica: radacinile si frunzele sunt EFORTUL CUNOASTERII iar RODUL este IUBIREA FAPTELOR.
Cel mai mare filosof si teolog mistic al bisericii rasaritene, Sf. Martir Maxim Marturisitorul (sec. VII), in cel de-al doilea volum al Filocaliei, imparte materialul in doua suite de "capete", si anume: prima suita este alcatuita din "capete ale CUNOASTERII", cea de-a doua suita este formata din "capete ale IUBIRII". Ca si Sf. Augustin sau Sf. Dionisie Pseudo-Aeropagitul, Sf. Maxim Marturisitorul prezinta evolutia spirituala ca avand trei trepte:
-prima treapta - simbolizata de cele sase zile lucratoare – este faza implinirii poruncilor si a cultivarii calitatilor morale.
-treapta a doua – simbolizata de ziua a saptea a sambetei (ziua odihnei) – este faza "contemplatiei ratiunii din fapturi si lucruri", caci sufletul ajuns la sfarsitul activitatii morale realizeaza "curatenia sufelteasca" – "nepatimirea" – rezultat al implinirii poruncilor. Este faza pe care Sfintii Parinti o numesc in general a "lucrarii mintii".
Sf. Maxim insa precizeaza ca in aceasta faza mintea intra intr-o intensa activitate de studiu si cercetare, cautand necontenit sa patrunda "RATIUNILE", sa mediteze asupra lor, sa le contempleze. Aceasta faza, Sf. Maxim o denumeste: "contemplatia naturala de duh" in care mintea, cugetul, incepe sa se miste de la sine fara sa mai fie necesar un efort. Efortul este propriu fazei prime a slujbei exterioare, a respectarii poruncilor, a regulilor canoanelor exterioare. Daca prima faza este cu alte cuvinte un fel de robie, deoarece implica necesitatea unei taceri si a unei supuneri fata de porunca (regula, canon), cea de-a doua faza, este intr-un fel eliberatoare, odihnitoare, deoarece este depasita faza de grija si teama. Este faza in care apare SETEA de adevar, de cunoastere, de lumina, este faza in care sufletul incepe sa se lumineze, nascandu-se in inima DRAGOSTEA DE DUMNEZEU, de semeni, este faza cand omul incepe sa CREEZE, si prin creatiile lui sa sprijine semenii lui in efortul de implinire. Acesta este secretul creatorilor de azi si din toate timpurile, indiferent de credinta sau apartenenta filosofica: CONTEMPLATIA si MEDITATIA efervescenta dintr-o mereu mai mare sete de noi aflari, de noi intelesuri, care la randul lor, se cer experimentate, impartasite, comunicate celor din jur. Este ceea ce au facut necontenit in istorie si continua sa faca filosofii, creatorii de arta si oamenii de stiinta.
- Cea de-a treia treapta a CUNOASTERII este simbolizata in gandirea Sf. Maxim de ziua a opta a INVIERII lui Hristos, in care abia acum sufletul cunoaste adevarata sarbatorire a nuntii, a unirii cu Hristos, a identificarii cu El.

Atat Sf. Augustin cat si Sf. Dionisie, precum si marele mistic al bisericii occidentale, Iohan Tauler (sec. XIV), numesc aceasta faza unirea cu Dumnezeu. Sf. Maxim considera aceasta faza ca cel mai inalt stadiu al cunoasterii, deoarece de aceasta data, spiritual are acces la tainele ceresti, la tainele ascunse tuturor privirilor si gandurilor omenesti. Este faza cunoasterii nemijlocite, dupa cum o numeste Sf. Maxim, in care mintea se intanleste cu adevarurile divine "fata catre fata", este faza Taborica a TRANSFIGURARII, a CONLUCRARII. Intr-adevar aceasta faza este prin excelenta proprie marilor spirite: ei sunt cei alesi, cei VREDNICI sa faca parte din CETATEA NOULUI IERUSALIM, MIREASA impodobita si infrumusetata, care prin EFORT, prin MUNCA si prin ACTIVITATE, cu privirile indreptate spre marele izvor de APA, VIN si SANGE, cu inima arzand de FOCUL IUBIRII, isi asteapta cu vrednicie MIRELE, spre a fi coptata in SFERELE CERESTI, in imparatia cerurilor, a LUMINILOR. Sa precizam: spiritului uman ii este proprie evolutia. Evolutia constituie un drum ascendent, continuu, care cunoaste un inceput, dar care nu mai are sfarsit. Perfectiunea tinde catre infinit, ea nu are contur fix si nici limite. Pe aceasta linie ascendenta am distins trei trepte, distincte in esenta lor, dar fara existenta unor hotare stricte intre ele. Etapele se intrepatrund, iar trecerea de la o etapa la alta se realizeaza lent, in timp. Sa incercam sa sistematizam:

ETAPA I:	**ETAPA II:**	**ETAPA A III:** (NUNTA)
APA	VINUL	SANGELE
INVATATURA	CONCEPTIA	FILOSOFIA
CREDINTA	**DRAGOSTEA**	**IUBIREA**

"NUNTA" exprima deci, cea de a treia etapa a evolutiei spiritului, a cunoasterii nemijlocite, a adevarului lor.
"NUNTA" exprima indumnezeirea firii umane, ridicarea ei la nivelul fagaduit din vechime, "INFIEREA" propriu-zisa.
"NUNTA" nu este un eveniment singular, static, ea este un proces ascendent, dinamizat prin atractia exercitata de radiatiile Cetatii Luminii.
"NUNTA" este sursa de Lumina a sufletului, sensul suprem al existentei sale ca fiinta superioara, angajata pe spirala indumnezeirii, inaintand vesnic in CUNOASTERE, in Baia Iubirii.
"NUNTA" este extazul in fata frumusetii unice, a unor infinite varietati de frumusete.
"NUNTA" este extazul in fata esentei unice alcatuite din infinite esente creatoare, din infinite armonii exprimate in forme, culori si sunete.
"NUNTA" este perceperea necontenita a ideilor unei lumi in care absolutul se concretizeaza, si-n care concretul se abstractizeaza.
"NUNTA" este convergenta tuturor simbolurilor care alcatuiesc crusta rigida a unei sfere cu miez inefabil.
Sa ne oprim. Am impins poate prea departe rezonantele NUNTII. Ne-am departat poate prea mult de ceea ce Hristos ne-a oferit in parabola celor 10 fecioare (Matei XXV)
ICOANA aceasta e asemeni unui film de scurt metraj in care simbolurile se compun intr-o relatie datatoare de sens. E noapte, e intuneric. Fecioarele se ingrijesc de candele. Unele candele se sting din lipsa de ulei. Nu au avut timp sa cumpere la timp ulei. La altele insa, candelele ard, si-n arderea lor in jurul lor radiaza Lumina modesta de candele. Toate sunt in asteptarea celui iubit: MIRELE... care vine in miez de noapte de undeva. Se face strigare ca vine MIRELE, toate fecioarele se trezesc, caci intre timp adormisera, isi pregatesc candelele, iar MIRELE primeste doar pe cele intelepte a caror candele ard, si-n urma lui inchide definitiv usa. O inchide pentru totdeauna, pentru fecioarele cele neantelepte. In zadar bat, in zadar cheama, in zadar striga!
Mirele le respinge zicand: "NU VA CUNOSC PE VOI!" (Matei XXV-12). Aceasta ICOANA asociaza mai multe simboluri pentru a le da un sens definitoriu. ICOANA se refera nu numai la splendoarea acestui mister al nuntii, ea vorbeste si despre soarta dramatica a celor ce curati fiind, nu sunt primiti in camera de NUNTA din cauza INACTIVITATII, din cauza lenii si a comoditatii. Ei sunt asemenea unui altar mort care nu arde. Sunt cei ce CRED in MIRE, in venirea lui, dar care nu ard in focul iubirii. Ei sunt asemenea unui pom care, neavand roade, se taie si se arunca in focul infernal al mustrarilor de constiinta, foc ce mistuie pana la distrugere. Atributul de INTELEPCIUNE dat fecioarelor de NUNTA, exprima relatia obligatorie dintre conceptia filosofica si viata concreta de zi cu zi, rezolvarea ideala a solicitarii lor din afara. De aceea, meditati si va rugati, ca nu stiti ziua si nici ceasul cand va veni Fiul Omului" (Matei XXV-13)
"NUNTA" este in esenta un mister, o taina pentru noi, un ideal aflat undeva la capatul unui drum concret cu sens ascendent, care implica un EFORT continuu de MEDITATIE si RUGACIUNE. Iata o noua notiune in aceasta

prezentare. S-au scris foarte multe rugaciuni in biserica... dar ce este rugaciunea?... Rugaciunea e un murmur, o chemare, un strigat pornit de jos in sus.
RUGACIUNEA e un sirag de chei ce tind catre un noian de lacate, este expresia setei de dreptate si adevar al celor surghiunuiti pe taramul suferintei si al luptei cu nedreptatea si minciuna. RUGACIUNEA este expresia efortului mintal de a transcede caracterul criptic al simbolurilor si icoanelor, este un noian de poteci care converg catre acel INEFABIL MIEZ.
RUGACIUNEA nu este un scop!... Trebuie s-o spun clar: este un mijloc, este SCARA, dupa cum si MEDITATIA, tot scara este. Amandoua sunt legate in mod indisolubil. El insoteste stradania fiecaruia, in drumul spre cunoastere. RUGACIUNEA este strapungerea necontenita a crustelor ce ascund inefabilul miez, ea este luntrea, barca si corabia, e vasla, panza si carma, e "Steaua Nordului" a celor ce calatoresc pe uscat, pe apa sau in vazduh, e caldura, fierbinteala si incandescenta, e unda, vibratia si raza, e strop, suvoi si torent, izvor, fluviu si ocean, e murmur, e floare si fruct, e candela, faclie si valvataie... caci untdelemnul este MEDITATIA, iar flacara FOCUL, RUGACIUNEA. Sa ne oprim.
Sa revenim la alta ICOANA (Matei XXIV) prezentata de Hristos in care este vorba tot de o NUNTA. De data aceasta NUNTA apare intr-un alt context, nu se mai pomeneste de MIREASA.
Un imparat se pregateste NUNTA FIULUI SAU, si-n acest scop trimite slugile la sus-pusii societatii: domnii, nobilii si boierii ca sa-i invite, dar fiecare se scuza motivand ca sunt prinsi de anumite treburi. Auzind aceasta, Imparatul trimite din nou slugile la raspantiile drumurilor sa cheme pe cei modesti, pe cei saraci si suferinzi. Cand toti sunt adunati in jurul mesei, Imparatul observa ca unul nu are HAINA DE NUNTA, si pune slugile sa-l arunce in intunericul cel mai dinafara. "Caci multi sunt chemati dar putini alesi" (Matei XII-14), conchide Hristos. Iata deci HAINA, simbolul celei de a doua categorii de alesi: cei ce merita sa participe la ospatul nuntii. Nu se mai vorbeste de CANDELA APRINSA A MIRESELOR.
Ce semnificatie are HAINA?
Haina este o categorie mult mai larga, mult mai numeroasa decat numarul restrans al mireselor. In aceasta intra primele doua categorii ale celor angajati pe drumul evolutiei spirituale: cei meditativi care au implinit virtutile morale, cei buni, blanzi si milostivi si contemplativi. Haina de NUNTA este expresi tuturor celor ce slujesc un ideal, fie ca este vorba de creatorii in arta, de cercetatori in stiintele pozitive, de feluritii filosofi creatori ai diverselor sisteme de gandire, fie de teologie, apartinand diverselor religii. Desigur, fiecare din cei ce sunt primiti sa participe la NUNTA, fiecare are HAINA LUI, mai mult sau mai putin pretentioasa, mai mult sau mai putin impodobita. Aici e meritul fiecaruia in functie de ravna pe care a avut-o, de efortul pe care l-a depus in stradania lui de autodepasire, de autorealizare pe plan spiritual. Asa cum exista deosebire intre CANDELE, asa si intre HAINE. Dar intre candele si haine exista deosebiri esentiale. Candelele au prezent focul. Hainele nu cunosc focul, nu intra in camera tainelor, ele raman undeva afara sa se bucure de bunurile materiale de APA si VIN – de PAINE si PESTE. Cei invitati, cei alesi sa participe la acest ospat de bunuri materiale, stiu de MIRE, de MIREASA, stiu ca undeva in palatul imparatesc exista o incapere somptuasa, bogat impodobita, tainica, in care MIRELE si MIREASA se vor uni, vor forma un singur trup, o singura FIINTA intr-un inefabil extaz... dar ei nearzand, nici nu intuiesc secretul vredniciei supreme de a fi MIREASA, adica ARDEREA...
In imnografia bisericii rasaritene, in saptamanile de post care preced sarbatoarea Pastelui, capata un relief deosebit o cantare cu o linie melodica deosebita:
"Camara Ta, Mantuitorule, o vad impodobita, si IMBRACAMINTE nu am sa intru intransa", o constatare, apoi continua intr-un glas rugator: "LUMINEAZA HAINA sufletului, Datatorule de Viata, ca sa intru intransa, si ma miluieste". Sfintii Parinti ai bisericii de rasarit, au intuit deci ceva in plus: lu minozitatea hainei, si nu au gresit, pentru ca la o nunta imparateasca cu multi, multi invitati, nu este suficienta o singura masa. Vor fi existand multe si atunci pesemene ca frumusetea si luminozitatea hainelor de nunta va ordona pe cei cu haine mai luminoasa mai aproape de MIRE si MIREASA, pe cei cu luminozitati mai modeste, la alte mese mai departate. Si asta inseamna ceva. Important, insa ramane faptul ca toti vor avea APA VIE, se vor bucura de betia VINULUI, se vor satura de PAINE si PESTE ca si de alte roduri si bunatati date de "MARINIMIA" DIVINULUI IMPARAT.
ICOANA ne infatiseaza si soarta tragica a celor ce nu au haine de nunta: INTUNERICUL cel mai dinafara, "acolo unde este plansul si scrasnirea dintilor" (Matei XXII-13).
Intunericul cel mai dinafara este simbolul unui alt univers: al disperarii, al chinurilor, al mustrarilor de constiinta, universul celor respinsi de legi, de legile care guverneaza cu autoritate in Imparatia Luminilor. Deocamdata atat despre "intunericul cel mai dinafara". Vom reveni mai tarziu.

Ne vom ocupa acum de un alt simbol: "Simbolul fundamental" – se poate spune pe drept cuvant – prezentat cu o deosebita atentie in cap. VI al Evangheliei de la Ioan. Cap. VI incepe cu minunea facuta de Hristos prin inmultirea painilor si pestilor. Cinci mii de oameni au mancat si s-au saturat. Impresionati de miracol, ei vad in Hristos pe proorocul anuntat in Vechiul Testament. Hristos insa pleaca, cunoscandu-i ca vor sa-l proclame rege. Hristos era animat de dorinta de a urca treptele exterioare ale puterii politice. Fara sa se explice, "s-a retras in munte numai El singur". Urmeaza o alta minune..., mai bine zis un alt fenomen (ca si cel cu inmultirea painilor): ucenicii il vad umbland pe mare si raman surprinsi si tematori...
In ziua urmatoare poporul il cauta pe Hristospina il gaseste, dar Acesta ii descopera ca Il cautau dorind sa se sature din nou.Hristos insa nu repeta miracolul "Fenomenul" ci le vorbeste : "EU SUNT PIINEA VIE CE S-A COBORIT DIN CER" (Ioan VI,41) si face legatura cu mana coborita din cer care satura pe evreii ce mergeau in pustie (IesireXVI,15).
In mod surprinzator, fata de inalta expresie de definire a lui Hristos de catre Ioan Botezatorul de MIRE si MIEL, de data aceasta insusi Hristos se autodefineste, recurgind la o expresie simpla, lapidara cu valoare de METAFOR FUNDAMENTALA: PIINEA cea VIE.
Sa incercam sa facem o schema a cuvantului (PAINEA) intrupat (Ioan I,14).

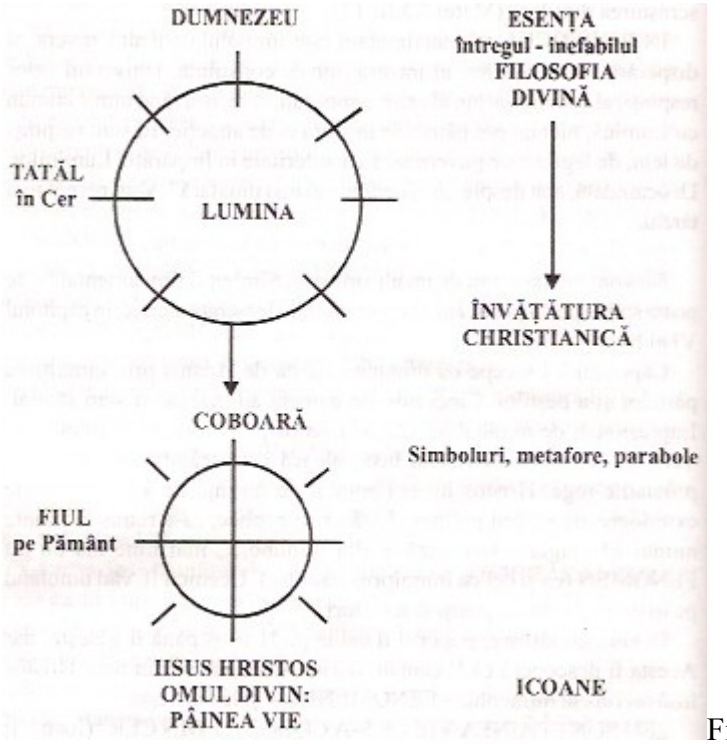

Fig.3

Ioan Evanghelistul spune in continuare: Eu sunt piinea cea vie, ce s/a pogorit din Cer, de va minca cineva din piinea aceasta, in veci va fi viu...(IoanVI,51), iar mai departe spune: "De nu veti minca TRUPUL MEU si nu veti bea SINGELE MEU, nu veti avea viata in veci (Ioan VI, 53).
"Cel ce maninca TRUPUL MEU si bea SINGELE MEU, are viata vesnica si Eu il voi invia in ziua de apoi"(Ioan VI, 54). Iar in continuare spune: "Cel ce maninca TRUPUL MEU si bea SINGELE MEU, ramine in MINE si EU in el" (Ioan VI, 56).
Aceste versete stau la baza teologiei mistice. Ele constituie temeiul fundamental al tuturor acelora care primesc, isi insusesc, si traiesc invatatura lui Hristos.
Sa incercam acum sa sintetizam fenomenul intruparii lui Iisus Hristos, avand ca simboluri fundamentale PAINEA si VINUL, intr-o schema care sa evidentieze relatia ideilor care se desprind alaturi de simbolurile TRUP-SANGE, anticipand prin aceasta ICOANA "Cinei celei de Taina".

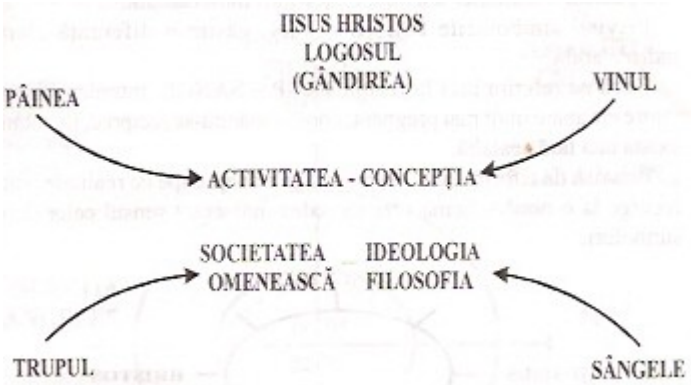

"Cina cea de Taina" este ICOANA centrala a Invataturii Cristianice care precedand GOLGOTA-CRUCEA, asociaza cele doua simboluri fundamentale ale religiei crestine: PAINEA si VINUL respectiv: TRUPUL si SANGELE. Cele doua perechi de simboluri contin in sine o singura idee transpusa pe doua planuri. Primul plan al relatiei PAINE – VIN contine in sine criza omului, nerespectarea concordantei dintre CONCEPTIE si ACTIVITATE, pe care Hristos doreste s-o uneasca intr-un singur tot, pentru a realiza cel de al doilea plan al semnificatiei: relatia intre TRUP si SANGE. Al doilea plan al relatiei TRUP-SANGE exprima restul relatiei PAINE-VIN: TRUPUL este Societatea Omeneasca pe care Hristos o doreste unita printr-o singura CONCEPTIE, printr-o singura FILOSOFIE: SANGELE. Asa cum Sangele circula in organism asigurand hrana tuturor organelor si celulelor, tot asa si FILOSOFIA CRISTIANICA – SANGELE va asigura unitatea in gand, fapta si tel a societatii omenesti. Sensul Cinei este realizarea, "unei singure cu un singur pastor". Acesta este visul, marea dorinta a MARELUI CREATOR, care vrea sa-si vada opera desavarsita pe pamant. Nu o planeta a nedreptatii si ratacitilor, ci o planeta a armoniei si a bunei intelegeri intre oameni. Privind simbolurile PAINE-VIN, gasim o diferenta clara, indiscutabila. Daca ne referim insa la relatia TRUP-SANGE, interdependenta dintre ele apare mult mai pregnant, fiind conditionata reciproc, neputand exista una fara cealalta. Pentru a da o formulare mai precisa si mai aproape de realitate, vom recurge la o noua schema care sa redea mai exact sensul celor doua simboluri.

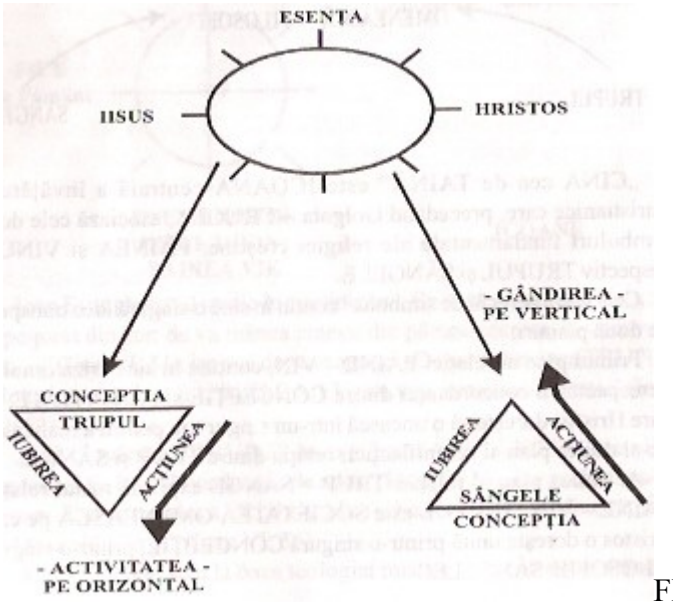

FIG. 4

Sa revenim insa la acel verset care spune: "si Cuvantul S-a intrupat si a locuit intre noi..." (Ioan I-14). Am reprezentat ceva mai inainte grafic, pe DUMNEZEU-TATAL printr-un cerc mare, absolut, printr-o sfera ce iradiaza Lumina, iar pe Hristos cel intrupat, tot printr-un cerc, dar mai mic, pecetluit de o CRUCE. Sa detaliem grafic cercul divin a lui Iisus Hristos pecetluit de CRUCE, in conditiile coborarii Sale pe pamant:

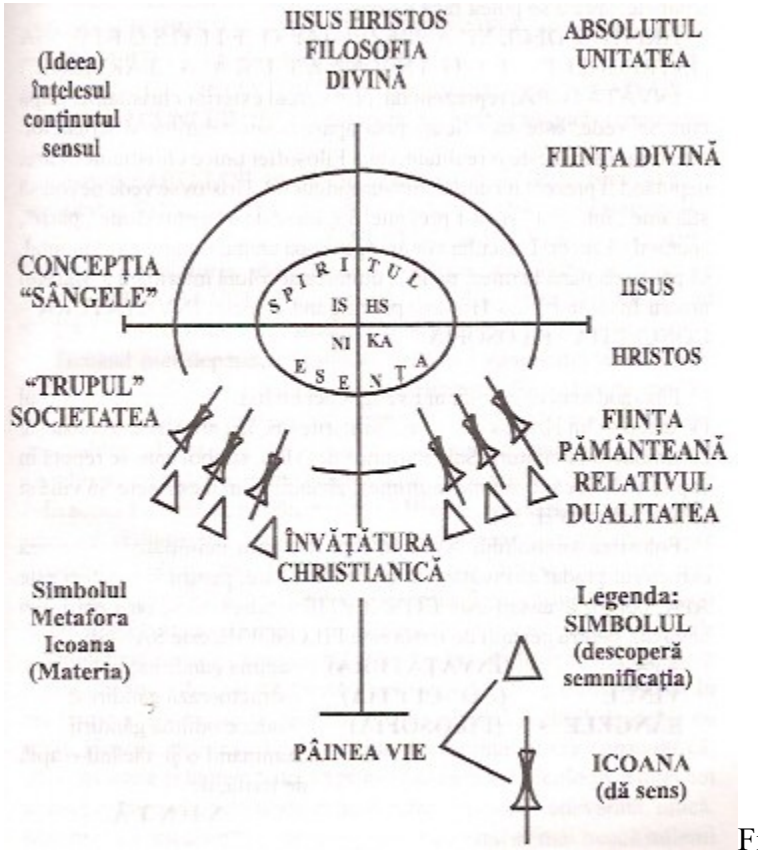

Fig5

Din aceasta prezentare grafica, trebuie remarcat faptul ca cercul interior prin intrupare – adica spiritul – ramane intact, in timp ce cercul exterior – spirirul intrupat – sufera in partea de jos o ruptura in "parti" distincte, din cauza transformarii "intregului". Aceasta inseamna ca din pricina nestiintei oamenilor, din pricina neputintei pamantenilor de a intelege "UNITATEA", esenta in alte filosofii divine, Hristos este nevoit sa accepte relativitatea "partilor", adica simbolurile, metaforele, si icoanele spre a se putea face inteles.

HRISTOS DECI NU A PREZENTAT O FILOSOFIE A "INTREGULUI", CI O INVATATURA A "PARTILOR". Invatatura reprezentata prin cercul exterior, cristianic, dupa cum se vede, este sacrificat prin aparitia simbolurilor si icoanelor. Acest sacrificiu este o realitate vie a Filosofiei unice Cristianice, care neputand fi reprezentat unitar, intr-un singur tot, Hristos se vede nevoit sa sfarame "Intregul" si sa-l prezinte fragmentat, in nenumarate "parti", sperand ca cei ce-l asculta vor ajunge dupa un indelungat efort mintal sa patrunda pana la miez, pana la unitatea absoluta interioara, a Marelui nostru Invatator Iisus Hristos, parcurgand etapele: INVATATURA-CONCEPTIA-FILOSOFIA.

Pastrand axul calauzitor al Evangheliei lui Ioan, intanlim in cap. IV discutia lui Hristos cu femeia samariteana, in care Hristos foloseste ca simbol al Invataturii Sale, notiunea de APA, simbol care se repeta in cap. VII cand anunta multimea zicand: "Cui ii este sete sa vina sa bea" (Ioan VII-37). Folosirea simbolului APEI in fata multimii neinitiate, subliniaza caracterul gradat al Invataturii lui Hristos, care pentru incepatori este APA, pentru avansati este CONCEPTIA – VIN – iar pentru cei angajati, pentru cei apti de Jertfa este FILOSOFIA, este: SANGE.

APA (INVATATURA) – anima gandirea.

VINUL (CONCEPTIA) – structureaza gandirea

SANGELE (FILOSOFIA) – aduce odihna gandirii, luminand-o si facand-o apta de jertfa – de **NUNTA**.

Totul si toate vizeaza numai si numai gandirea, ceea ce merita retinut si precizat, Hristos insusi este **LOGOSUL-ESENTA-GANDIREA**.

Vom face acum apel la un alt simbol cu care se autodefineste Hristos in cap. XV al Evangheliei de la Ioan, numindu-se pe sine TULPINA VITEI DE VIE, iar pe apostoli ii numeste MLADITE, al caror rod este conditionat de ramanerea in TULPINA. Asadar, numai cei ce sunt bine prinsi de HRISTOS – TULPINA – FILOSOFIA, vor putea rodi VIN – CONCEPTIA care sa-i duca catre FILOSOFIE. Simbolul Tulpinei Vitei de Vie pecetluieste importanta VINULUI ca simbol al CONCEPTIEI, ca factor determinant care asigura comuniunea de idei si fapte. Liantul FAPTELOR il asigura identitatea IDEILOR si prin aceasta identitatea CONCEPTIEI. Invatatura, APA, este exterioara, o baza de lucru, un inceput. CONCEPTIA adica VINUL, exprima insusirea invataturii,

identificarea cu acea invatatura, in timp ce FILOSOFIA – SANGELE, reprezinta nivelul superior al celor ce vad FATA lui Hristos din camera NUNTII.
Trecand mai departe la cap. VII de la Ioan, intanlim o noua icoana, aceea prin care Hristos refuza sa participe la o sarbatoare a iudeilor, numita "infingerea cortului". Hristos raspunde astfel apostolilor: "duceti-va voi la sarbatoarea aceasta, iara Eu la aceasta sarbatoare nu ma duc, pentru ca inca nu mi-a venit vremea" (Ioan VII-8). Prin aceasta conduita, ne dam seama ca Hristos avea fata de cultul iudaic aceleasi sentimente pe care si Ioan Botezatorul le avusese. Spre deosebire de Ioan insa, Hristos nu se retrage in pustie, ci ramane in mijlocul poporului, infruntand cu vehementa pe carturarii si fariseii templului. Ca si Ioan Botezatorul, Hristos incadrarea in tipicurile si canoanele iudaice. Prin esenta Hristos era un Liber Ganditor, care nu putea ramane inlantuit de forme exterioare. El nu putea ancora in misterele si practicile iudaice, pentru ca secolul acela le depasise de mult. Hristos prin excelenta era un clarvizionar si era constient ca prin cuvintele si faptele sale vor pune bazele unei noi ideologii, unei noi conceptii, care sa poata tinde in timp catre o filosofie adevarata, unica. Mai bine ca oricare altul, Hristos stie ca va trebui sa mai treaca milenii pana ce filosofia cristianica se va impune pe plan mondial in fata tuturor constiintelor. Si mai bine ca oricare altul, Hristos stie ca in urma sa, se va forma o noua biserica, o noua religie a formelor exterioare, o biserica a Trupului Sau. Ioan Evanghelistul a inteles aceasta din primele zile ale invataturii lui Hristos, asa cum ne-o dovedeste in cap. III, versetul 21, in legatura cu templul pe care il va darama, si in trei zile il va ridica: "El, (Hristos), insa se gandea la biserica Trupului Sau", adica la biserica vazuta pe care au creat-o Sfintii Parinti din primele secole ale crestinismului.
Sub directa indrumare a apostolilor se instaureaza doua elemente principale de cult. Primul este botezul despre care am vorbit, al doilea este "Cina cea de Taina", pe care insusi Hristos a poruncit apostolilor sa o repete mereu ca simbol al comuniunii cu El (Luca XXII-19). Cel mai clar se exprima Evanghelistul Luca: "asemenea a luat paharul zicand: acest pahar este legea cea noua intru SANGELE meu care se varsa pentru voi" (Luca XXII-20). Este de remarcat faptul ca Evanghelia de la Ioan nu pomeneste nimic de Cina cea de Taina, in schimb se relateaza continutul unor rugaciuni de ale lui Hristos, de o adancime si de o frumusete nemaipomenita in nici o alta Evanghelie.
Reantorcandu-ne la "PAHARUL" de mai sus, regasim in continutul sau simbolic, acea biserica vazuta a lui Hristos, biserica TRUPULUI Sau. Conducator al bisericii vazute este instaurat apostolul Petru in urma unor intrebari ale lui Hristos: "Simone al lui Iona, Ma iubesti tu oare mai mult decat acestia?" Petru raspunde afirmativ, dar intrebarea i se pune de trei ori, fapt ce l-a intristat pe Petru. Tot de trei ori il indeamna si Hristos, zicand: "Paste oile mele!" (Ioan XXI-15,17) Astfel instaurat "Primus Inter Pares", Petru avea sa instaureze o puternica comunitate bisericeasca la Roma, care avea sa ridice primele biserici crestine. Se naste intrebarea: de ce Hristos l-a ales tocmai pe Petru drept conducator al bisericii vazute (exterioare), si nu l-a investit pe Evanghelistul Ioan, care se stie ca era apostolul pe care il iubea cel mai mult Iisus"? Apostolul Petru, stim prea bine, a fost cuprins de indoiala cand mergea pe mare si s-a scufundat, salvat fiind de Hristos, tot Petru l-a indemnat pe Hristos sa fuga de rastignire, fapt care l-a determinat pe Hristos sa-i spuna lui Petru: "inapoia mea, satana, ca sminteala imi esti!", si, in sfarsit, pe cand Hristos era prins de iudei, Petru s-a lepadat de trei ori, si fugind, nu l-a mai insotit pe Hristos pe drumul crucii, asa cum a facut-o Ioan Evanghelistul, singurul dintre ucenici, care alaturi de Fecioara Maria, a ramas langa cel rastignit pana ce acesta si-a dat duhul.
Explicatia ne-o dau Sfintii Parinti de Grecia si Asia Mica, si-n deosebi cei din Muntele Athos: "Biserica nevazuta a Sangelui lui Hristos a fost intemeiata pe Golgota in momentul cand toti plecasera si nu mai era langa Hristos cel rastignit decat Fecioara Maria si Ioan Evanghelistul. Atunci Hristos s-a adresat Mamei Sale, zicand: "Femeie, iata Fiul Tau", si intorcand capul catre Ioan, ii zice: "Iata Mama ta!" Astfel s-a intemeiat biserica cea nevazuta a Sangelui lui Hristos, care si-a ales primele MIRESE in cele doua persoane, in persoana Maicii Domnului, prima MIREASA a bisericii, si in persoana Apostolului Ioan, primul feciorelnic al bisericii, cel mai adanc ganditor al bisericii, mistic prin excelenta, primul Fiu duhovnicesc al Fecioarei Maria. Semnificatia acestei de a doua biserici nevazute este cu atat mai greu de deslusit, cu cat ne vom referi la ultimele paragrafe din Evanghelia de la Ioan, in care imediat ce Petru este investit ca PASTOR al turmei lui Hristos, in acelasi moment Petru intreaba pe Hristos: "dar cu Ioan ce este?", la care Hristos ii raspunde: (Ioan XXI-22,23) "De voi vrea Eu ca acesta sa ramana pana ce voi veni Eu, ce ai tu? Tu urmeaza-mi!"
Si s-a dus vorba aceasta intre frati ca ucenicul acela nu va muri. Iisus insa nu i-a zis ca acela nu va muri. Cu alte cuvinte, Petru este pus la punct, confirmandu-se pe deplin ca Apostolul Ioan detinea multe, multe secrete pe care Hristos nu le impartasise celorlalti apostoli, ci numai lui Ioan. Acest fapt se confirma pe deplin prin continutul Apocalipsului, o fantastica revelatie a lui Ioan, care a constituit un amalgam de enigme cu totul de nepatruns. Sa

revenim la ICOANA de mai sus, unde Feciara Maria sta alaturi de Ioan Evanghelistul, intre ei CRUCEA cu Hristos rastignit de iudei. Ce reprezinta acest simbol pe care lumea crestina il pastreaza astazi? CRUCEA este expresia reala a SACRIFICIULUI de pe pamant, ce exprima suferinta oricarui om care este angajat in viata, lupta cu sine insusi, precum si lupta cu semenii. Crucea reprezinta lupta dintre doua ideologii diametral opuse: lupta dintre ideologiile care viseaza cuceririle materiale, exterioare, pe orizontal, si lupta pentru o ideologie care se realizeaza pe plan spiritual, pe vertical.
Este lupta dintre materie si spirit, dintre pamant si cer, lupta dintre intuneric si Lumina, intre minciuna si adevar. Hristos nu a fost numit filosof, ci un mare Invatator care a semanat ogorul cuvantator al oamenilor de pe pamant. El a fost mai presus de toate un mare MARTIR. El nu s-a ascuns, nu a fugit de moarte, ci a vorbit tuturor celor ce credeau in El, si-n misiunea lui. El nu s-a ferit de forma falsilor pastori saduchei, carturari si farisei, si dimpotriva ia combatut, si i-a atacat direct, vizand prin aceasta nimicirea falsei ideologii iudaice. Cel mai surprinzator aspect al acestei lupte este faptul ca Hristos nu a chemat la pocainta pe farisei! Socotindu-i pierduti s-a adresat lor zicandu-le de nenumarate ori: "Vai voua, fariseilor fatarnici" si "pui de naparci".
CRUCEA este simbolul suferintei, dar in acelasi timp al biruintei. Hristos a suferit dintr-un inceput, de cand s-a desprins din Tatal, din lumea Luminilor. A suferit prin intruparea sa, prin faptul de a se pozitiva intr-o lume decazuta care se misca in intuneric. A suferit in mijlocul oamenilor pe care i-ar fi dorit sa se aprinda si ei de focul dragostei divine. A suferit vazand saracia, foametea si bolile, dar mai presus de toate a suferit vazand pacla si ceata din oameni, negura ratacirilor din mintea pamantenilor.
Hristos a dovedit nu numai o mila, o blandete si o bunatate fara de margini, El a dovedit curaj si barbatie fata de tabara adversa a fariseilor, carturarilor si saducheilor, iar barbatia aceasta a dus pana la moarte. Vulpile isi au vizuina lor, pasarile cerului isi au cuibul lor, adica oamenii au si ei comunitati unde sa se deschida si sa se inteleaga, numai El, Hristos, Fiul Luminii, nu are un grup unde sa spuna ceea ca are de spus. Pare surprinzator, dar nici ucenicii sai nu intelegeau adesea ce spune, si cereau lamuriri. Acesta este adevarul: Hristos era insingurat, coborat dintr-o lume a armoniilor celeste intr-un infern al dezacordurilor si a disonantelor, lumea contradictiilor ce stapaneau pamantul, lumea condusa de orbi in prapastia intunericului nestiintei. Dar nu a fost numai atat! Hristos a coborat in mod deliberat in sanul unui popor care avea religia cea mai clara din cate existau, un popor care era ales din vechime spre a primi pe Marele Mesager al Tatalui Ceresc, popor care insa ajunsese cel mai ratacit. Toate religiile asteptau un "Mesia", un "Eliberator", un "Salvator", dar evreii erau singurii care se considerau alesii lui Dumnezeu meniti sa conduca destinele tuturor celorlalte popoare. Hristos coboara din mijlocul acestui popor a carui emblema era trufia. Hristos aduna in jurul lui ucenici carora le da farame din Invatatura sa, mangaia si alina suferintele celor bonlavi, orbi sau schilozi, dar in acelasi timp loveste cu sabia adevarurilor sale in minciuna si fatarnicia castei nesupuse a preotilor, saducheilor, carturarilor si fariseilor, numindu-i nici mai mult, nici mai putin, "pui de naparci" cu al caror venin (invatatura iudaica) ameteste poporul pentru a huzuri pe munca lui.
Ana si Caiafa, marii arhierei ai iudeilor, rostesc condamnarea asupra lui Hristos, atatand poporul sa ceara lui Pilat, guvernatorul roman, rastignirea. Preotia, cloaca minciunilor si faradelegilor, decide. Poporul intunecat si orb aclama, iar Pilat guvernatorul, de teama unei revolte, accepta cu lasitate ca Hristos sa fie dat spre mana poporului, spre a fi rastignit.
Suferinta launtrica a lui Hristos, capata o infatisare dramatica, suferinta fizica a TRUPULI sau, care este pironit cu cuie pe CRUCE, TRUPUL sau este lovit, schingiuit, scuipat, si fortat sa-si duca singur Crucea pe drumul Golgotei. De aceasta data Hristos nu mai este Mire, nu mai este nici APA cea Vie, nici PAINEA cea Vie, si nici bunul Pastor! De data aceasta Hristos este MIELUL cel nevinovat, cum il numea Ioan Botezatorul, care accepta intregul calvar al Crucii, care accepta de bunavoie falsa autoritate iudaica, cu toate ca avea putere sa cheme cete de ingeri ca sa-l salveze.
Simbolul "CRUCEA SUFERINTEI", nu ramane asa de singular. Peste el se suprapune simbolul MIELULUI, al jertfei, al sacrificiului real, pozitiv, concret. Nefiindu-i frica de moarte, primind in mod deliberat rastignirea, Hristos da dovada continuitatii vietii de pe pamant si de dincolo de moarte. Dar nu numai atat. Prin rastignire moartea isi pierde importanta, si in randul oamenilor, deoarece moartea nici nu exista. Ea este un fenomen oarecare, lipsit de importanta pentru cei ce impartasesc Invatatura lui Hristos: "Iata, Eu va spun, temeti-va de acei ce ucid sufletele, nu de cei care ucid trupul!"
Hristos a demonstrat cele spuse de El. Prin crucificare, prin acceptarea mortii TRUPULUI Sau, a infrant moartea si a instaurat biruinta SPIRITULUI asupra TRUPULUI, biruinta SPIRITULUI asupra materiei care subjuga spiritul. Simbolica CRUCII si a MIELULUI este completata tot in Evanghelia de la Ioan, prin simbolul PESTELUI, in cap. XXI, versetul 13. Intamplarea se petrecea dupa Inviere, cand apostolii fiind la pescuit in Marea Tiberiadei, cautau

zadarnic sa prinda peste. La un moment dat apare Hristos, in corp pozitiv spiritualizat. Cu toate ca toti il vedeau, singur Ioan Evanghelistul il recunoaste, si-i sopteste lui Petru: "Domnul este!"
Hristos ii pune sa arunce mrejele, apostolii le scot de data aceasta pline, ca abia au putut sa le aduca la mal. Intre timp Iisus ii asteapta cu un foc aprins, iar pe jaratec PESTE gata fript. "Deci, s-a apropiat Iisus, si frangand painea, le-a dat lor, asemenea si peste" (Ioan XXI,13). Se cunoaste faptul ca pestele a fost in primele secole ale crestinismului, simbolul lui Hristos, alaturi de "Pastorul cel Bun" si "Vita de Vie". PESTELE era insa simbolul dominant, deoarece cuvantu "peste" se traduce in greceste: "IHTIS", care inseamna: "Iisus Hristos, al lui Dumnezeu Mantuitor" (I-Iisus, H-Hristos, T-TEU- al lui Dumnezeu, I-Ios-al nostru, S-Satir-Mantuitor)
De ce tocmai pestele? Pentru ca pestele, prin atributele sale s-ar asemana intr-un fel cu soarta lui Hristos, si anume: pestele este sacrificat pentru hrana noastra, e tacut – nu scoate nici un sunet care sa fie auzit, si inca ceva, pestele nu doarme niciodata – e in continua miscare in APA, ceea ce vrea sa exprime continus viata mintala a omului in oceanul gandiriii cristianice. Am expus pana acum o serie de simboluri si icoane, a caror sens si semnificatie bine definite se intrepatrund alcatuind un tot unitar si intreg. Este insa momentul sa incercam o sistematizare a simbolurilor pentru a descifra cele doua sensuri fundamentale, care se disting net, cu toate ca ele se intrepatrund. Este vorba de primul sens, acela oferit de suita: APA, VIN, SANGE, care indica treptele cunoasterii si care se refera la activitatea interioara a omului, la efortul sau mintal de a intelege si patrunde adevarurile, si de cealalta suita de simboluri: PAINE, MIEL, PESTE, care se refera la activitatea exterioara, a faptelor ce se fac in raport cu lumea inconjuratoare, cu semenii nostri.
E gresit sa spun ca cele doua suite au sensuri diferite. Dimpotriva, ele converg catre unul si acelasi miez: innobilarea, inaltarea omului pe cele mai avansate trepte ale configuratiei sale spirituale. Cele doua suite de simboluri, am putea spune, apar ca doua activitati simultane, pe care omul este chemat sa le implineasca, sa le fructifice. Cele doua suite de simboluri constituie o clarificare ferma si autoritara pentru a dovedi necesitatea imbinarii intre GAND si FAPTA, dintre activitatea interioara si cea exterioara, intre conceptie, ideologie, filosofie, pe de o parte, si faptele propriuzise de zi cu zi, pe de alta parte. Este clar, dar totusi lucrurile stau altfel, si aceasta ilustreasa schema Judecatii de apoi, prezentata de Evanghelistul Matei (XXV-32,46), care este ICOANA CHEIE.
Ce se spune in aceasta ICOANA CHEIE ?!
Se spune ca la sfarsitul veacurilor, Hristos va imparti oamenii in doua tabere: la dreapta se vor aduna oile, iar la stanga, caprele. Oile, se stie ca sunt ascultatoare, docile si nu se risipesc, raman grupate in jurul pastorului care le canta din fluier. Caprele insa, sunt neastamparate, se risipesc mereu aiurea, si cel ce le paste trebuie sa le loveasca pentru a fi adunate la un loc. De fapt, turme de capre nici nu prea exista. Dar sa revenim la ICOANA CHEIE. Judecata de apoi este exprimata tocmai prin separarea celor doua tipuri de patrupede: OILE, de-a dreapta lui Hristos, CAPRELE de-a stanga. "Si va zice Imparatul celor de-a dreapta: veniti, binecuvantatii Tatalui Meu, de mosteniti imparatia cea gatita voua de la facerea lumii, caci am fost flamand si Mi-ati dat sa mananc, insetat am fost si M-ati adapat, strain am fost si M-ati primit, gol si M-ati imbracat, bonlav am fost si M-ati cercetat, in temnita am fost si ati venit la Mine" (Matei XXV-34,35,36). Auzind acestea, cei din dreapta se vor mira si vor zice: "Cand oare, am facut noi cu Tine asemenea fapte?" Imparatul insa, le raspunde: "Adevarul adevarat va graiesc, intrucat ati facut acestea unui dintre cei mai mici frati ai Mei, Mie le-ati facut" (Matei XXV-40). Urmeaza apoi acelasi dialog cu cei din stanga, care, nefacand fapte bune, ii respinge in INTUNERICUL muncilor vesnice. Prin aceasta icoana se clarifica sensul practic al activitatii umane, deoarece, in ultima instanta, nu se ia in considerarea apartenenta fata de religii, conceptii sau filosofii, ci FAPTELE SLUJIRII APROAPELUI. De aceea, in unanimitate, toti apostolii si toti Sf. Parinti ai bisericilor de rasarit sau de apus, sunt de acord ca Invatatura Cristianica se poate rezuma doar la o singura porunca a lui Iisus Hristos: PORUNCA NOUA VA DAU VOUA, CA SA VA IUBITI UNUL PE ALTUL. CUM V-AM IUBIT EU, ASA SI VOI SA VA IUBITI UNUL PE ALTUL" (Ioan XII-34). Sa revenim acum la axul calauzitor ce ni l-am propus, adica la Evanghelia lui Ioan, si anume la Cap. X in intregime. Capitolul acesta este dedicat in exclusivitate preotilor, conducatorilor spirituali ai maselor, care sunt asemeni pastorilor. In primele versete, Hristos explica ce inseamna a fi pastor, dupa care, El insusi se numeste PASTORUL CEL BUN. "Eu sunt Pastorul cel Bun! Pastorul cel Bun sufletul sau il pune pentru oile sale" (Ioan x-11). Falsul pastor este definit in continuare ca unul care, naimit fiind (adica platit cu bani), cand vin lupii, lasa oile si fuge de frica, pe cand ADEVARATUL PASTOR, isi pune sufletul pentru oi, adica lupta impotriva lupilor pana la sacrificiu. Ca si atunci, si astazi tema aceasta a ramas de prima actualitate in viata bisericeasca. Ca si odinioara, astazi, unii prelati care sunt pusi in fata unei raspunderi care atrage riscul existentei sale, ca si atunci, si astazi, multi prelati care ocupa scaune si fotolii sus puse, inconjurati de onoruri si cu

buzunarele pline, se departeaza de turma lor aflata in restriste, si raman inclestati de scaunele lor sus puse, lasand lupii sa le sfasie oile!...
Acest atac vehement impotriva preotimii iudaice a starnit puternica reactie a iudeilor impotriva lui Hristos, zicand ca e posedat de satana. Hristos, insa, isi marturiseste provenienta divina, zicand: "Iar Eu si Tatal Meu una suntem" (IoanX-30). Aceasta marturisire fara ocol, iudeii o considera hula (injurii la adresa divinitatii), grava incalcare a legilor lor, la care Hristos le raspunde: "Nu e scris oare in legea voastra, iar eu va zic, dumnezei sunteti, chip al celui Preainalt"). Este de remarcat in acest raspuns al lui Hristos, faptul ca El se separa net de legea veche iudaica, considerand-o goala, fara continut, lipsita de sens. In acelasi cap. X, verset 8, Hristos neaga autenticitatea ierarhiei preotesti iudaice, zicand: "Toti cati au venit inainte de Mine, toti sunt hoti si talhari, de aceea oile mele nu i-au ascultat!" Hristos, asadar, nu neaga importanta preotiei, a conducatorilor spirituali, ci dimpotriva, defineste adevarata preotie a autenticilor pastori, care isi apara turma pana la sacrificiul suprem. Hristos demonstreza titlul de BUN PASTOR, pe care il poarta prin sacrificarea sa la capatul drumului misionar, pe Golgota, acolo unde intemeiaza biserica cea vie, biserica spirituala a MIRESEI, FECIOARA MARIA, si parintelui duhovnicesc a MIRESEI, Ioan Evanghelistul. Dar ca pastor? Ca cel mai MARE PASTOR, sa nu citam, este investit apostolul Petru, cu ocazia ultimei intrevederi a apostolilor, de dupa Inviere, cand Hristos, de trei ori pronunta cuvintele de investitura adresate lui Petru: "paste oile Mele!" (IoanXXI-7), si abia atunci Petru se arunca in mare, de rusine, caci pescuia gol, fara vesminte. Cina cea de Taina a fost ultima cina luata impreuna cu cei 12 apostoli. Iisus a frant Painea si a impartit-o tuturor in egala masura, si toti au baut Vin din acelasi potir. In momentul in care Hristos spune ca: "unul dintre voi ma va vinde", toti apostolii intra in panica, intrebandu-se cine este acela, in timp ce Ioan, fara grija, la dreapta Mantuitorului, isi pleaca capul, lipindu-se de pieptul Marelui Invatator. Cercetati cu deamanuntul toate cele patru Evanghelii! Nicaieri nu veti gasi nici o ocazie in care Ioan Evanghelistul sa fi pus vreo intrebare lui Iisus, sau sa-i fi cerut vreo lamurire. Ba mai mult, in Evanghelia de la Ioan nu veti gasi nici o pilda si nici o parabola, in schimb veti gasi cele mai adanci disertatii din cuvantarile lui Hristos, precum si cea mai perfecta transpunere a ultimelor rugaciuni ale lui Hristos in pragul prinderii si rastignirii sale. Ioan Evanghelistul, are o fire prin excelenta contemplativa. El nu s-a reliefat ca un mare predicator ca Petru sau ca Pavel, care au cucerit, primul Roma Antica, iar al doilea Agora Atheniana, Corintul si Tesalonicul, Efesul si Smirna, Creta si Cipru! Nu! Ioan Evanghelistul a ramas protectoru "Alesei Cerului", primei Mirese a lui Hristos: Fecioara Maria! El n-a umblat sa cutreiere tarile si orasele, nu a urcat pe tribune, in amvoane, sa talcuiasca scripturile, ci a stat retras potrivit firii sale contemplative, meditative. Nici in materie de epistole nu a excelat. Nu a scris decat trei, dintre care doua foarte scurte, de nici doua pagini. Nici nu se compara insa acestea cu monumentalele epistole ale lui Pavel. In cele doua scrisori scurte, Ioan se arata foarte secretos, in final. Cele doua scrisori se incheie astfel: "As avea multe sa va spun, dar nu voiesc sa le scriu pe hartie, cu cerneala, dar nadajduiesc sa vin la voi, si sa graiesc fata catre fata." Iar Evanghelia sa, Ioan si-o incheie astfel: "Sunt inca multe altele care a facut Iisus, care, de s-ar fi scris cu de-amanuntul, mi se pare ca nici in lumea aceasta nu ar incapea cartile ce s-ar fi scris. Amin." (Ioan XXI-25)
Apostolii Petru si Pavel sunt ucisi in cetatea Romei: Petru rastignit, Pavel decapitat. Aceeasi soarta o au toti apostolii, cu exceptia lui Ioan, care se retrage in insula Patmos, unde traieste retras pana la varsta de 90 de ani. Scrierea Apocalipsului de catre Ioan, confirma teza noastra ca Ioan depasea in comprehensiune pe toti ceilalti apostoli.
Viziunile despre Judecata de apoi, despre pedepsele ce vor veni asupra oamenilor si despre acel mult visat viitor, cand toti vom fi "o turma si un pastor", toate aceste viziuni descrise cu minutiozitate si o adanca pricepere, toate acestea converg catre ideea parintilor isihastri, care vad in Ioan PARINTELE DUHOVNICESC (spiritual) al bisericii celei vii a Sangelui lui Hristos. Daca biserica intemeiata de Petru si Pavel este biserica Trupului lui Hristos, biserica MIELULUI, PASTORULUI si PESTELUI, biserica Fecioarei Maria si a Apostolului Ioan este biserica SANGELUI, DUHULUI si SPIRITULUI Cristianic.
In simbolica evanghelistilor, Ioan este reprezentat printr-un vultur, simbol al suprematiei unei inalte gandiri, iar teologia bisericii de rasarit, ofera numelui lui Ioan, pe acela de "BOGOSLOVUL", adica: "Cuvantatorul de Dumnezeu". Daca apostolul Petru reprezinta (Pontifex Maximus – Marele Preot) al celor 12 biserici apostolice de rasarit si de apus, Apostolul Ioan reprezinta PARINTELE DUHOVNICESC al celor insingurati in universul lor interior al urcusului spiritual pe poteca stramta a celor ce vor sa se uneasca in chip tainic cu Hristos, a celor ce vor sa devina Miresele lui, a celor ce cunoscand Lumina Taborica, pe treapta teologiei, tind catre treapta TEOFANIEI si EPIFANIEI. Citam din cantul IX al Apocalipsului Sf. Ioan Evanghelistul:
"Usa cerului deschisa si in duhul rapit,

Vezi tu priveliste fata IMPARATULUI NUNTIT,
Perindarea sfinteniei pe canturi coborande,
Lunecand Lumina din curba aripilor blande,
Toata alba curtenie a Viului Dumnezeu,
Purceasa la primirea ca "MIRE" a FIULUI SAU.
... ...
Veniv-a Hristos cu alt lut, alt cer, alta vecie;
Proaspat viitor crscut Trup de biserica vie,
Naos lumea va fi, intreaga, netarmurit chivot,
Numai Sfanta Sfintelor, numai Pristol sfant peste tot;
Si cum viata in sine e vesnica Liturghie,
TAINA LUCRARII DE ACUM, E TAINA DE CUNUNIE,
Vinul laudei fiind jertfa la umbra de calvar.
Mintea fiind liturghisitorul iar inima altar.
LA NUNTA MIRESEI PURE CU VERBUL LUI DUMNEZEU,
Date firii virginale sa dainuiasca mereu;
Din pestera din Ostrov, cu Patmosul de surghiuire,
Tu ne scrii duminical VECIA DE NUNTIRE.
Cand marele Inger ti-a dat sul cu slove de mancare,
De-ti strig cu sapte biserici si aceasta cantare:
Bucura-te, ca vom intocmi preaminunat alb alai al cununiei,
Bucura-te, ca toti ne vom infrati luati de dansul Isaiei,
Bucura-te, ca in cer ne vom uni la muzicala unitate;
Bucura-te, ca mistic ne vom insoti MIRELUI CEL de departe;
Bucura-te, ca in Hristos CEL UNUL in toti, cu totii vom fi una,
Bucura-te, ca El fiecaruia va da INELUL, BRAUL SI CUNUNA,
Bucura-te, ca din *ectenia alautei fruntea ne va incununa,
Bucura-te, ca imbracand si pectoralul, ne vom revirgina,
Bucura-te, ca ajungand in trup, toti ne vom indumnezei;
Bucura-te, ca stadia *Unitatii Treimii toti vom hori,
Bucura-te, ca si Duhul-si va pune herb in aura inelarii,
Bucura-te, Sfinte Ioane Bogoslovul, Parinte al Binecuvantarii!"

Incheiem acest capitol citand din cantul VII al Acatistului "Rugului Aprins":
"Fiindca la NUNTA MARELUI MIRE, e ceruta o grija de intreaga neprihanire,
Nu este ingaduita necuratia ochilor si a HAINELOR.
Nimeni dar, dintre cei ce sunt neanvatatii TAINELOR,
De unele ca acestea sa nu se atinga.
Cine va lasa porcii cu margaritare sa se hraneasca,
Si-n vasele sfinte cainii sa linga?
Indemnul ca si primirea este numai duhovnicească.
Vino, dar si tu smerit, impacat si curat
Si asa, cu totii laolalta vom striga,
Din bucurie intreaga si inalta: ALILUIA!"
... ...

SFARSITUL PRIMEI PARTI

PARTEA A DOUA

"In casa Tatalui Meu
multe lacasuri sunt" (Ioan XIV-2)

In prima parte am prezentat o serie de simboluri, metafore si icoane, legandu-le strans de textul Sfintei Scripturi, ilustrand cu exactitate capitolul si versetul. Am facut aceasta in mod premeditat, in scopul de a da posibilitatea cititorului mai pretentios de a putea verifica cele descoperite de noi, respectand pe cei exigenti in materie de acoperire textuala a celor prezentate.
In aceasta a doua parte insa, cerem permisiunea de a ni se ingadui ca in cele ce am prezentat, sa abandonam textele scripturistice si sa ne miscam mai liberi in expunerea noastra, pentru a putea clarifica, si indeosebi, pentru a putea intra intr-o serie de detalii legate de simbolul nostru fundamental ales: NUNTA!
Capitolul acesta va incerca detalierea unei icoane pe care o vom propune ca: ICOANA CENTRALA si anume, este vorba de parabola Imparatului care a pregatit OSPATUL DE NUNTA pentru "FIUL" Sau pe care, de fapt am mai prezentat-o mult mai sumar in prima parte. De data aceasta vom cauta sa patrundem in detalii. Pentru inceput insa, vrem sa reliefam un fapt deosebit de important care poate a scapat multora. Este vorba de faptul ca Domnul si Mantuitorul nostru Iisus Hristos nu a iubit la fel pe cei in mijlocul carora venise. Din mii de ascultatori, El a ales 12 pe care i-a numit nu robi, ci ucenicii Sai, prietenii Sai. Din 12 a ales 3, pe Petru, pe Iacob si pe Ioan, care sa asiste pe muntele Taborului la Schimbarea sa la Fata, si, dintre toti, cel mai mult il iubea pe Ioan – dupa cum este bine stiut – De ce? Ne permitem ca deocamdata sa nu dam explicatiile necesare ci sa trecem din nou sa repovestim ce s-a intamplat la OSPATUL de NUNTA al FIULUI de IMPARAT.
UN IMPARAT (Dumnezeu Tatal), s-a pregatit pentru a oferi un OSPAT in cinstea NUNTII FIULUI SAU (MIRELE fiind Iisus Hristos). In vederea acestei sarbatori importante, Imparatul isi trimite slugile spre a invita pe sus-pusii societatii, care insa invoca diferite motive, cum ca au alte ocupatii "mai importante" si nu pot veni. Asupra acestor invitati care refuza invitatia, nu vom insista. E de prisos orice comentariu. Ne vom ocupa insa, de cei ce au raspuns invitatiei, ceilalti oameni intanliti pretutindeni, care, auzind de invitatie, se imbraca fiecare cu ce are mai bun si vine la OSPATUL DE NUNTA. Cei invitati intra in curtea palatului Imparatesc unde avea loc ospatul si fiecare se aseaza la o masa, fiecare unde crede de cuviinta, potrivit frumusetii HAINELOR ce le are. Cei cu HAINE LUMINOASE se aseaza mai aproape de MIRE si MIREASA, cei cu HAINE ALBE se aseaza ceva mai departe, la mesele din mijloc, iar cei cu HAINE MAI MODESTE dar curate, iau un loc mai spre margine. Evanghelia de la Matei spune ca cei ce nu au avut HAINE DE NUNTA au fost legati si aruncati in intunericul cel mai dinafara unde este "plansul si scrasnirea dintilor". Noi nici de aceasta categorie nu ne vom ocupa, socotind de prisos orice comentariu. In schimb, ne vom permite, in prezentarea noastra sa introducem inca o categorie, a acelor ce se apropie de OSPATUL DE NUNTA, cei cu HAINE PESTRITE, care nu sunt nici primiti la OSPAT, dar nici in intunericul cel mai dinafara nu sunt aruncati. Sunt cei ce stau la garduri si privesc printre zabrele la nuntasii care se ospateaza, canta si danseaza. Asadar, la acest OSPAT DE NUNTA, descifram trei trepte, trei categorii net distincte:

I.	**II.**	**III.**
HAINELE PESTRITE (cei ce asista fara sa fie primiti la ospat)	HAINELE LUMINOASE, ALBE SAU MODESTE (invitatii propriu-zisi)	MIREASA (cei cu candelele aprinse)

Cei mai numerosi sunt cei cu HAINE PESTRITE; mai sunt putini cei cu HAINE LUMINOASE, ALBE si MODESTE, si cel mai putin numerosi sunt cei ce sunt la STADIUL MIRESELOR. Cele trei grupe, deci, exprima cele trei stadii, cele trei TREPTE ale evolutiei spirituale a omului.
I) Primul stadiu este cel al HAINELOR PESTRITE; al celor ce nu fac parte din cei invitati la OSPAT, dar care sunt ingaduiti dupa gard la bucuriile celor invitati. Se veselesc si ei la vederea atator HAINE LUMINOASE SI ALBE, la podoabele pe care acestia le poarta. Treapta aceasta prima reprezinta primul stadiu al celor "chemati dar neprimiti". Sunt cei ce se multumesc cu corectitudinea si implinirea poruncilor, cei ce traiesc in forme, norme, reguli si canoane, dar toate pentru ei sunt reci si nu patrund la nivelul SEMNIFICATIILOR, nu sparg cojile, nu ajung si nici nu stiu ce inseamna MIEZUL. Dar ei nu sunt zdrentarosi... au totusi sarmane HAINE PESTRITE, pentru ca sunt milostivi, blanzi, rabdatori si evlaviosi, avand respect pentru ceilalti, dar, traind cu dorul, cu jindul la o HAINA mai onorabila pe care nu si-au procurat-o din pricina unei lipse de RAVNA, din comoditate, prin faptul ca au fost prea putin SARGUINCIOSI... Si ei gandesc... insa rareori mediteaza. Si ei se roaga, dar rugaciunea lor este "rugaciune buzelor" – rugaciunea din afara – cum spune sfantul Teofan Zavoratul in "Zbornic". Ei nu cunosc

bucuria meditatiei, nici cea a rugaciunii mintale... Nu, ei sunt pe afara, in pridvorul bisericii, cu toate ca vor fi botezati si s-ar apropia de Sfintele Taine...

II) Cel de-al doilea stadiu este al celor ce iau parte la OSPAT. Sunt cei "chemati si primiti" in cetele celor ce cunosc bucuria OSPATULUI DE NUNTA, sunt cei pe care MIRELE ii saluta, sunt invitatii primiti de Imparatul Ceresc de care El se bucura si se veseleste. Acestia sunt toti cei ce au ajuns pe treapta a doua a evolutiei spirituale, cei MEDITATIVI, cei ce au depasit FORMELE si TIPARELE, cei ce au spart cojile si au patruns pana la INEFABILUL MIEZ. Acestia nu sunt numai profund ganditori, ci si indelung MEDITATIVI, sunt cei ce au depasit normele, tipicurile si canoanele, cei ce au descifrat SENSURILE, si au descoperit SEMNIFICATIILE a tot si toate, sunt cei ce citesc in ratiunile lumii inconjuratoare, cei ce cunosc ADEVARUL SI BINELE, si nazuiesc spre Frumusetea Imparatiei Luminilor. Ei nu sunt numai buni, blanzi si milostivi, ei nu sunt numai harnici si sarguinciosi, ei sunt si plini de RAVNA sfanta, cei ACTIVI si in plin efort de facere de bine pentru cei din jurul lor.
Ei, cei cu HAINELE LUMINOASE, ALBE, si chiar si cei cu HAINE MODESTE dar CURATE, sunt niste mici CREATORI, fiecare in domeniul lui de activitate, iar cei cu HAINE LUMINOASE, care stau chiar la masa unde sta MIRELE cu MIREASA, acestia cunosc chiar farame de contemplatie si rareori farame de extaz, privind la frumusetea MIRELUI si a MIRESEI... Sunt cei "rugatori cu mintea", cei ce au "lucrarea mintii" la modul dintre cele mai inalte, si care "uneori" cunosc lacrima bucuriei intanlirii cu Dumnezeu in rugaciune. Sunt cei ce au descoperit PARTIAL ca Imparatia Cerurilor este inauntrul lor, sunt cei ce se inchina in ADEVAR, "SUBLIMUL ABSOLUT", pe care cu toate ca nu-l inteleg, totusi il INTUIESC, pentru ca acestia sunt vrednica ceata a firilor INTUITIVE. Ei sunt invitatii la OSPATUL DE NUNTA, sunt cei ce participa la "Cina de Taina", impartasindu-se din destul cu PAINE si VIN, cu TRUP din "TRUPUL LUI, ..., cu SANGE din SANGELE LUI". Ar mai fi de adaugat aici, la grupul celor ce au HAINE LUMINOASE, ca ei poarta fiecare in mainile lor mici LUMANARI cu mici flacari care ard temporar si... se consuma. Sunt cei mai apropiati de STADIUL MIRESELOR, cei ce au trait clipe de EXAZ, dar inca nu au fost "ALESI" de MIRE.
III) Cel de al treilea STADIU este cel al MIRESELOR; sunt cei "putini ALESI" din cei multi... caci "toti sunt chemati dar putini alesi". Aceasta este treapta cea mai inalta, a celei mai avansate VREDNICII, stadiul celei mai inalte trepte spirituale ale celor ce au intrat in Imparatia CONTEMPLATIEI si EXTAZULUI, sunt cei ce cu CANDELELE ce ard zi si noapte, mistuie in iubirea de Lumina, in setea de Adevar, implinindu-si setea lor necontenita. Da! Este tagma celor ce insetati fiind, sorb necontenit ROUA LUMINII ce se coboara in inima lor, sunt cei curati cu inima care au descoperit pe Dumnezeu inauntrul lor, sunt cei ce au intrat in Imparatia Cerurilor si a Luminii pe care au descoperit-o in propria lor fiinta. Ei sunt CONTEMPLATIVII – EXTATICII, aparent inactivi, dar care cunosc cea mai intensa activitate interioara caci acestia si-au descoperit propriul lor IZVOR DE "LUMINA DIN LUMINA!" Ei sunt cei conectati la marea centrala de curent electric a Maretului Izvor de Energie si Forta, a celor mai inalte frecvente, a celor mai aprige intensitati. Ei, MIRESELE, sunt cei ce au descoperit, COMOARA dinlauntrul, cei ce coborand in ei insisi, scot armonii ce capata expresii in cuvinte, sunete, culori sau forme, caci ei sunt AUTENTICII CREATORI in filosofie, in stiinte si arte... Ei sunt cei in care a inviat BISERICA cea VIE, BISERICA LAUNTRICA, in care "mintea este liturghisitorul, iar inima altarul." Ei sunt marii singuratici, anahoreti, schivnicii care plutesc in corabia lor manati de zefirul zenital al Focarului Luminos al tuturor ce au vasle puternice, capabili sa infrunte orice furtuni. Ei sunt cei indragostiti de FRUMUSETEA MIRELUI, pentru cucerirea caruia au jertfit totul, ei sunt vesnic indragostiti de FRUMOS, de BINE si ADEVAR, ei sunt filosofii: MARII INDRAGOSTITI de ZEITA INTELEPCIUNII. Ei sunt cei ce au descoperit "chipul MIRELUI" cu infinitele Lui ipostaze, caci au gasit in acest CHIP-ARHETIP: bautura, hrana, lumina, forta, putere, desfatare, farmec, incantare, vraja, bucuria cea mai presus de toate bucuriile, betia cea mai presus de toate betiile: EXTAZUL – SCANTEIA – FLACARA – VALVATAILE FOCULUI SACRU... "Taina cea nestiuta a camarii" de NUNTA! Ei sunt cei ce au cunoscut TABORUL, lumina transfiguratoare a "LUMINII", a "MIRELUI", care se arata MIRESEI in toata splendoarea LUI DIVINA, MASCULINA: FORTA, PUTEREA si ENERGIA SA CREATOARE. Ei, "MIRESELE" sunt cei ce au descoperit dulceata, farmecul, vraja, NUMELUI de lumina a lui Iisus. Ei sunt parintii FILOCALIEI: Maxim Marturisitorul, Isihie Sinaitul, Evagrie Ponticul, Simion Noul Teolog, Nichita Stilatul, Grigorie Palamas, Grigorie de Nazians, si Teofan Zavoratul... si multi altii. Dar sa nu credeti ca numai cei ce biserica i-a declarat sfinti sunt singurii ce au cunoscut extazul luminii, esenta si miezurile. Nu, au mai fost si altii, ca: Bach, Beethoven sau Bhrams, Leonardo da Vinci, Michelangelo sau Brancusi, Giordani, Galilei sau Newton, si inca multi, multi altii ca: Platon, Aristotel sau Nietsche; cine poate nega sfintenia lui Pascal sau adancimea lui

Emerson si a catora, catora altii... "Rugatorii inimii" sunt cei ce au descoperit acel "launtric amnar" din scanteile carora au aprins flacara: CUNOASTERII si a IUBIRII!
Canta odata un poet NUMELE CHIPULUI lui IISUS:
Mi-ai daruit NUMELE TAU candva,
Si l-am pastrat ascuns in inima mea,
Ca pe o roata de foc sau un margaritar,
Ca pe un sfetnic credincios sau un aprig amnar.
Din ale carui scantei, pus-am pe temei
Lucrurilor dinlauntru si afar.
Abia atingeam strunele alautei invechite,
Si Numele Tau incepea singur sa se cante,
Ca o gradina de ingeri sau un odihnitor amvon,
Ca un fosnet marunt de valuri, ca scancetul pruncului in somn.
Atunci pe semne prima oara
Va fi fost coborat in inima mea
Ca intr-o pestera de piatra sau o naluca de lemn,
Ca intr-o noapte adanca sau un nou Betleem.
Ce fierbinte ai fost!
Si acum simt arsura primei tale veniri,
Urmele pasilor tai, locul primei intanliri...
NOAPTEA PRIMEI IUBIRI!...
O! Dar cu ce vom asemana NOAPTEA NUNTII
Si CAMARA DE NUNTA A MIRELUI?!...
Ea e melcul ce-si duce cu sine propria casa, si-n care
Se retrage in spirala cochiliforma a propriului sau palat de clestar,
Ea e scoica ce se inchide in sine cu armuri sidefii,
Ca inauntru inchisa cu ardoare sa plasmuiasca o perla mirifica,
Ea e gogoasa viermelui de matase care se fereaca in sine,
In adancul sau, izolandu-se mai intai de cei de afara,
Pentru ca acolo, in profunzimile sale launtrice,
Sa-si faureasca aripi cu care, tasnind sa se inalte spre soare,
Ea e pasarea de foc, pasarea Pheonix care,
Se mistuie arzand pana la scrumuire,
Pentru ca apoi sa reanvie din propria sa cenusa,
O, dar cu ce vom asemui LUMINA EXTAZULUI CONTOPIRII?...
CONTOPIREA NUNTII e in acelasi timp:
MOARTE SI INVIERE!

Canta alt poet, altadata, pe dumnezeiescul FANUR: Domnul REVELATIILOR!
Fara ocol Te vreau acum FANUR!
Invaluit in mantiile tale de azur,
Ma prinde jocul vast al cheilor pardoxale,
Dedus de-arpegiul lin al clipelor spirale.
Dinamic vreau, FANUR ca sa m-aprinzi,
Suprema cursa-n zori sa mi-o intinzi,
Si-nfasurat in scutece si-n giulgiu de matasa,
In CRIPTA NUNTII Tale in somn profund ma lasa\1
Asemenea voi fi precum ai vrut: UN ZEU!
Altoi regesc si demn in universul meu,
Incandescent din baia CELEI DE A DOUA NASTERI,
Acord distins sub bolta TORIDELOR CUNOASTERI!
Dar, cine este prima MIREASA?
Cine este prima MIREASA a CERULUI?

Cine este primul SIMBOL AL MISTERULUI NUNTII?
Cine este prima ALEASA a MIRELUI?!
E MAICA DOMNULUI!
E pururea Fecioara Maria!
E veselia noastra a tuturor,
"CHIPUL RUGACIUNII NEANCETATE!"
Rugul aprins: BUCURIA!
Iata cum glasuieste prima cantare din acatistul la Rugul Aprins, margaritar si briliant al imnografiei bisericii crestine de rasarit, acatist inchinat Maicii Domnului:
"Cine este Aceasta ca zorile de alba si de curata?!
E Imparateasa rugaciunii, e RUGACIUNEA INTRUPATA!
Stapana Porfirogeneta si Doamna a Diminetii,
Logodnica Mangaietorului, Preschimbator al vietii...
Spre Tine noi alergam ARSI, MISTUITI DE DOR!
Ia-ne si pe noi partasi ai Sfantului MUNTE TABOR!
Si fa-Te si noua umbra si roua.
Tu, adumbrirea de dar
Sa-si afle si firea noastra innoirea din zamislirea de har.
Ca sa-ti strigam cu totii dintr-o deplina inchinaciune:
Bucura-Te, Mireasa, urzitoare de nesfarsita rugaciune!"

Este necesar sa aducem aici o lamurire, faptul ca acest splendid acatist este inspirat de scena biblica in care Moise a vazut pe Dumnezeul sub forma unui rug care ardea fara sa se mistuie. Maica Domnului este asemenea acestui RUG ARZATOR, deoarece si EA este asemenea rugului, purtand in sine pe Pruncul Iisus care are FOC DIVIN, si EA ardea fara sa se "mistuie". In felul acesta "Rugul Aprins" – "Maica Domnului" – este cel mai frumos simbol, chip al rugaciunii. Iata cum glasuieste in continuare, icosul intai al acatistului la "Rugul Aprins".

Daca ar fi sa caracterizam biruinta in RUGACIUNE printr-un singur cuvant, apoi acest cuvant propriu rugaciunii este: STARUINTA!
STARUINTA inseamna a picura rugi dupa rugi, asemeni prelingerii picaturii care cazand necontenit pe o piatra, ajunge sa o macine, sa o desfiinteze in timp, intr-un timp indelungat. "Miracolul" rugaciunii sta tocmai in repetarea necontenita a chemarii NUMELUI datator de LUMINA:
"De la Tine intelegem, Fecioara Staruinta cea neanteleasa
Si puterea pomenirilor line din ruga smerita si stearsa.
Da, firea apei e moale; a pietrei – nespus de vartoasa!
Dar ulciorul de deasupra de piatra,
Cu prelungirea lui din atarnare,
Din picurul boabei de apa gaureste piatra cea tare.
Fecioara, si Tu asadar, staruieste cu a Ta milostivire
Peste aspra noastra impietrire.
Si biruindu-ne cu picul de har sa-ti cantam in imn de slavire!...

Am afirmat spre inceputul acestui capitol ca Iisus Hristos nu a iubit in egala masura pe toti cei din jurul Sau, ca din toti "A ALES" doisprezece pe care si i-a facut ucenici si prieteni; din doisprezece a ales trei care sa-l vada in slava "transfigurat", pe muntele Taborului, si, din toti, pe "unul" il iubea cel mai mult: pe Ioan, tanarul Evanghelist, "VULTURUL" teolgiei cristianice.
Este drept ca MIRELE sa iubeasca din tot sufletul sau: MIRESELE, cei ce au foc, cei ce au candele, cei a caror inimi lumineaza. MIRELE le pune inel de foc pe deget si incoroneaza aureola, simbol al IUBIRII DIVINE!
Invitatii la NUNTA formeaza alta categorie. Si ei sunt in Lumina pe care o radiaza MIRELE, dar ei nu sunt in IUBIREA DIVINA, ei sunt pe o treapta mai jos, treapta bucuriei de a se impartasi de DRAGOSTEA DIVINA.
MIRESELE TRAIESC IN IUBIREA DIVINA: EXTAZUL!
Invitatii la NUNTA traiesc in DRAGOSTEA DIVINA: BUCURIA!

Si cei ce sunt dincolo de garduri se impartasesc si ei din faramele DRAGOSTEI DIVINE, veselindu-se si ei pentru aceasta.
Asadar, astfel stau lucrurile. Poate este neasteptat pentru unii, dar sa nu uitam ca mai presus de MILA, DRAGOSTEA SI IUBIREA DIVINA, exista: DREPTATEA DIVINA.
Dumnezeu e bun, e bland, e ingaduitor, e milostiv, e indelung rabdator si: CHEAMA PE TOTI IN EGALA MASURA.
Lumina Lui si-o imprastie peste toti si toate in egala masura, DAR nu toti raspund in egala masura la chemarile Sale. Nu toti depun aceleasi EFORTURI, nu toti sunt in egala masura RAVNITORI, nu toti sunt la fel de SARGUINCIOSI, nu toti sunt la fel de STARUITORI in studiu, in cercetare, in meditatie, rugaciune, si in faptele IUBIRII APROAPELUI. Cei mai multi, din comoditate si LENE raman in "lumea din afara", robi FORMELOR, COJILOR si IDOLILOR DE TARANA. Da, din pacate, cei mai multi sunt INCHINATORI LA IDOLI si prin IDOLI intelegem tot ce e forma si coaja exterioara. Da, iubite cititor, a ramane in lumea DIN AFARA, inseamna a fi ROB si SCLAV al formelor si cojilor, al satisfactiilor trecatoare, al placerilor de moment: rob si sclav asemeni celor izgoniti din rai si aruncati in intunericul NESTIINTEI, pentru ca cea mai grea povara a omului este: NESTIINTA!
Pentru ca cel ce nu stie, NU POATE primi nici Lumina, nici HARUL DIVIN, si ramane ca un izgonit in "intunericul cel din afara".
De aceea, Cel ce VREA SA STIE... SA INVETE, SA SE INFORMEZE, SA CERCETEZE, NECONTENIT... NEOBOSIT, cu RAVNA, cu SARGUINTA, cu STARUINTA, caci: LUMINA, FOCUL, CUNOASTEREA, STIINTA... sunt celor ce depun: NECONTENIT "EFORTURI" IN FAPTELE BUNE ALE IUBIRII APROAPELUI IN GANDIRE, IN MEDITATIE SI RUGACIUNE.
Faptele iubirii aproapelui, curata;
Gandirea si meditatia inalta, ridica, scoate pe om din robia literelor, si cojilor;
Rugaciunea lumineaza si sfinteste, curata, ridica, inalta si transforma firea omeneasca indumnezeind-o.
Si Adam si Eva au vrut sa ajunga dumnezei, sau mai bine zis: asemenea lui Dumnezeu...
Si a privit Eva marul oprit "socotind ca rodul pomului e bun de mancat, placut ochilor la vedere, si vrednic de dorit" (Facerea III-6) si "PENTRU CA DA STIINTA" a luat din el si a mancat si a dat si barbatului sau. Asadar, protoparintii nostri, Adam si Eva, lucrand si pazind gradina Edenului, au dorit sa cunoasca, au dorit sa stie mai mult, au ravnit la STIINTA DIVINA. Vrednic si cinstit lucru pana aici. Dar a venit "pacatul", a urmat "caderea"! CUM? Ignorand porunca, au dat crezare tentatiei soptita de sarpe de a ajunge Dumnezeu, nu prin efort si munca, ci prin "MIRACOL"!
Iata, PACATUL ... iata CADEREA: CREDINTA CA PRIN MIRACOL si nu prin munca vei putea ajunge asemenea lui Dumnezeu, iata falsa credinta ca Dumnezeu ar da El de pomana hainele albe, luminoase si candele... ca si cand Dumnezeu este de vina ca unii au haine pestrite, altii au haine luminoase, iar altii au candele cu flacari... Nu! De trei ori nu!
Repet: Dumnezeu rosteste chemarea sa in egala masura pentru toti si toate! Raspunsurile oamenilor, insa, la aceasta chemare sunt diferite. Unii raspund cu haine pestrite si raman pe afara, altii raspund cu haine modeste dar curate, altii cu haine albe, altii cu haine de diferite luminozitati, iar altii cu candele de diferite marimi, care palpaie sau ard cu strasnicie. Iata acestea sunt treptele, aceasta este scara LACASURILOR, aceasta este IERARHIA! "Precum in cer, asa si pe pamant!"
Si-n cer exista o ierarhie a sfintilor, si-n cer exista o scara a meritelor si a eforturilor, a meritelor si a vredniciilor in functie de RAVNA si SARGUINTA fiecarei cete. Cercetati "Ierarhia cereasca", lucrare de capetenie a Sf. Dionisie Pseudo-Areopagitul, si veti afla ca in cer exista trei grupe triodice de duhuri lucratoare in Lumina divina.

I.	**II.**	**III.**
Prima grupa triadica	A doua grupa	A treia grupa
-incepatorii	**-puteri**	**-tronuri**
-ingeri	**-stapanii**	**-serafimi**
-arhangheli	**-domnii**	**-heruvimi**

(*Dionisie Aeropagitul: "Ierarhia cereasca", capitolele VI, VII si VIII)*.
Lumina divina, spune sf. Dionisie, se imparte treptat; cei de sus avand mai multa Lumina, cei de jos mai putina.
Cercetati Lucrarea Discului de la Sfanta Proscomidie care precede Sfanta Liturghie!
Veti gasi de asemenea ierarhizate cetele de sfinti, pe trepte. Mai intai, dupa Sf. Agnet, este Maica Domnului care are un triunghi mare in stanga Sfantului Agnet, iar in dreapta urmeaza noua triunghiuri mici.

Triunghiul special pentru Sf. Ioan Botezatorul, deoarece despre El a spus Iisus ca este "cel mai mare om nascut din femeie".
Triunghiul doi: ceata proorocilor din Vechiul Testament - Moise, Aaron, Ilie, Elisei, David, Daniil, etc...
Ceata apostolilor - atat cei 12 cat si cei 70.
Ceata sfintilor parinti - Vasile, Grigorie, Ioan, Atanasie, Chiril, Nicolae, Spiridon etc...
Ceata Sfintilor Mucenici - Stefan, Dimitrie, Gheorghe, Teodor, Trifon, Teodor Stratilat, Mina, Ioan cel Nou, Tecla, Varvara, Ecaterina.
Ceata sfintilor cuviosi calugari, schivnici si anahoreti - Antonie, Eftimie, Sava, Onufrie, Atanasie, Dimitrie cel Nou, Teososia, Pelaghia.
Ceata facatorilor de minuni - Sfintii Cosma, Damian si Kir, Ioan, Pantelimon, Ermolae, etc.
Dreptii si dumnezeiestii Parinti Ioachim si Ana.
Triunghiul Sfantului Ioan Hrisostom.
Iata si aici trepte, scara, ierarhie.
"In casa Tatalui meu, multe lacasuri sunt".
E drept, e adevarat, e frumos si firesc sa fie asa. Ierarhia este, de fapt, o lege, o lege dupa cum si atractia tot o lege este. Legea atractiei si legea ierarhizarii in spatiu in functie de valoare, energie si Lumina, constituie **CELE DOUA LEGI DE BAZA ALE UNIVERSULUI SPIRITUAL, CELE DOUA LEGI FUNDAMENTALE ALE IMPARATIEI CERURILOR, ALE IMPARATIEI LUMINILOR.**
Dar pentru ca prima data vorbim de legi, trebuie sa precizam ca si in ceea ce priveste LEGILE, exista si aici o ORDINE ABSOLUTA, O DISCIPLINA STRICTA, fara echivoc. Din moment ce am vorbit de LEGI DE BAZA, LEGI FUNDAMENTALE, este necesar sa ne intoarcem la cele afirmate mai inainte pentru a preciza "ierarhia legilor" insasi. In cele ce urmeaza, vom aduce corectiile necesare celor afirmate in cele de mai sus, in scopul de a ordona si sistematiza ideile ce se desprind. Precizam: LEGEA FUNDAMENTALA este una singura, LEGEA MUNCII, a efortului, a ravni, a sarguintei, LEGEA PRIN CARE SE PRODUCE FORTA, PUTEREA, ENERGIA, intr-un cuvant, LUMINA. A emana, a radia lumina, insa, este un FENOMEN. Iluminarea, iradierea formeaza, alcatuiesc FENOMENUL PRINCIPAL propriu Imparatiei Luminilor. Hainele lumineaza, candelele lumineaza, toate sufletele (duhuri sau spirite) lumineaza. Tot ce e duh, tot ce e ceata, toate treptele, intreaga ierarhie a spiritelor ceresti lumineaza avand ca varf Tronul de Lumina a Parintelui Luminilor, a carui mantie de Lumina scalda intreg universul de la cele mai sus puse pe trepte, pana la cele mai de jos. Revenim la LEGI, si bineanteles, si la FENOMENE. Legea fundamentala a universului, este deci, LEGEA MUNCII, a efortului, a ravnei, a sarguintei. Din aceasta LEGE FUNDAMENTALA izvorasc PATRU LEGI DE BAZA, si anume:
LEGEA ATRACTIEI prin care se exprima iubirea, dragostea si simpatia.
LEGEA RESPINGERII prin care se exprima antipatia, dezgustul si repulsia.
LEGEA RECOMPENSEI prin care se exprima repartizarea harului divin potrivit substantei pe care o are fiecare, si...
LEGEA IERARHIZARII si a dispunerii in spatiu a duhurilor (a sufletelor sau a spiritelor) in mod ordonat, in functie de Lumina ce o are fiecare, adica cei mai luminosi sunt atrasi cel mai aproape de Tronul Parintelui Luminilor, cei mai putin luminosi, mai departe, in mod gradat, disciplinat. Potrivit fiecarei legi ii corespund respectivele fenomene. LEGII ATRACTIEI, ii corespunde cele trei fenomene: iubire, dragoste si simpatie. LEGII RESPINGERII ii corespund fenomenele de: antipatie, dezgust si repulsie, etc. LEGEA RECOMPENSEI se manifesta prin fenomenul repartizarii HARULUI DIVIN.
Ne vom opri in cele ce urmeaza la acest fenomen al:
REPARTIZARII HARULUI DIVIN.
Incepem prin a preciza un fapt. Este stiut ca in fiecare om exista o scanteie divina, ca potrivit acestei scantei orice om distinge binele de rau, si in consecinta orice om devine raspunzator de propriile sale fapte, astfel incat el nu are nici o scuza in fata Dreptului Judecator.
De ce am inceput cu aceasta precizare?
Pentru ca acea categorie de HAINE PESTRITE care nu fac parte din cei primiti la OSPATUL NUNTII, din aceasta categorie de HAINE PESTRITE fac parte toti cei care nespargand cojile, simbolurile, metaforele si icoanele, cei care nepatrunzand la MIEZ, ramanand pe afara, sunt cei care nu cunosc HARUL DIVIN. Ei fac unele fapte bune; dar fiecare din ei poarta pecetea cate unui pacat de care nu s-au lepadat pe deplin. E categoria "CALDICEILOR", care nu sunt nici calzi, nici fierbinti... si nici reci, dar fiecare are pastrata acea SCANTEIE DIVINA!

De HARUL DIVIN se impartasesc numai cei PRIMITI LA OSPATUL DE NUNTA si... mai ales MIRESELE...
Care sunt modurile de manifestare ale impartasirii HARULUI DIVIN?
Vom apela la trei icoane – simbol care vor prezenta modul de impartire al HARULUI DIVIN, iar prezentarea noastra va fi gradata pe faze:
1) Prima faza, primul mod de impartasire al HARULUI DIVIN, este ilustrat de CINA DE TAINA, (Sfanta Liturghie). Aceasta prima faza de impartasire de HAR reprezinta prima treapta – ca sa spunem asa – de induhovnicire, de spiritualizare, care se inscrie pe drumul ce duce la indumnezeire. Din aceasta prima etapa, sau treapta, fac parte toti cei ce "au spart cojile Exterioare si Formele", adica cei ce cunosc semnificatiile tuturor simbolurilor si metaforelor. Cei ce au patruns si au descifrat sensurile parabolelor si ale icoanelor, cei ce au inteles: LIMBAJUL MIEZURILOR, cei ce au inlaturat cojile, cursele, carapacele si au descoperit perlele, cheile si spiralele ce duc la IMPARATIA CERURILOR. Acestia au patruns in samburi, la miezuri, chiar daca nu au ajuns inca la ESENTA. Oricum, insa aceasta este prima categorie care se impartaseste cu HAR, cei pentru care Sfanta Euharistie, nu este " un simplu obicei crestinesc", ci un adevarat eveniment mistic.
2) Cea de a doua faza, cel de al doilea mod de impartasire cu HARUL DIVIN, este ilustrat de icoana simbol: "Transfigurarea din muntele Taborului", sau cum i se mai spune: "Schimbarea la Fata".
Aceasta a doua faza de impartasire cu HAR reprezinta cea de a doua treapta – ca sa spunem asa – de spiritualitate propriu-zisa in care omul, atinge treapta efectiva de SPIRITUALIZARE!
Pe aceasta a doua treapta se afla toti acei care adunand miezurile le storc si ajung in: IMPARATIA LAUNTRICA A ESENTELOR, sunt cei ce au integrat intr-un sistem semnificatiile si sensurile, si au ajuns la cunoasterea celor necunoscute si la intelegerea celor ce: NU SE POT EXPRIMA, adica au ajuns sa cunoasca INEFABILUL.
Din aceasta categorie, la aceasta etapa, au ajuns cei cu HAINE LUMINOASE, care poarta in mainile lor lumanari si faclii aprinse, care desi nu au durata prea lunga, totusi fac ca cei ce le poarta sa stie ce este FOCUL DRAGOSTEI DIVINE in inaltele clipe de rugaciune si creatie, care se aseamana "Luminii Taborice", Lumina ce sfinteste sufletul si transfigureaza firea de tarana a trupului acestuia muritor. LUMINA TABORICA nu este o figura de stil, nu e o metafora... este o realitate vie, un miracol, un adevarat miracol pe care il traieste OMUL induhovnicit, SPIRITUALIZAT. Da, numai marii rugatori, marii creatori, marii insingurati, marii anahoreti, stiu ce inseamna splendoarea LUMINII TABORICE...
LUMINA TABORICA – sunt piscuri de lacrimi ce se preling pe obrajii celor ce privesc Izvorul de Lumina;
LUMINA TABORICA – sunt picuri de roua harica ce cad peste gandurile si simturile celor ce privesc spre Izvorul de Har;
LUMINA TABORICA – sunt scanteile bucuriei celor ce biruind trupul cu ale lui slabiciuni, se inalta privind spre Izvorul de Scantei datatoare de forta;
LUMINA TABORICA – sunt clipele in care sufletul iese din spatiu si timp, si parasindu-se pe sine soarbe nesecatul Izvor de Esente;
LUMINA TABORICA – sunt clipele in care sufletul parasind armonia formelor si culorilor, paseste in extaz privind Izvorul de Armonie;
LUMINA TABORICA – sunt farame de vesnicie in care sufletul depasind unduirile pline de fiori ale cantecului, paseste ascultand vibratiile Izvorului de Muzica Celesta;
LUMINA TABORICA – sunt faramele clipelor daltuite in inima napadita de extaz, ce paseste privind spre culmile opalice ale Izvorului de Extaz.
Acestia... da... au cunoscut "clipe de extaz" ale unei Lumini ce candva s-a pogorat pe Muntele Taborului. Dar ei nu stau permanent pe Tabor, ei nu pot sta permanent conectati de marele Izvor de Tensiune Cereasca; se ridica apoi revin. Se aprind, apoi se sting, sau abia palpaie asteptand reaprinderea, reconectarea la Marele Izvor de Energie Harica. Acestia sunt cei ce au HAINE LUMINOASE, cei ce poarta in mainile lor Lumanari, iar unii... chiar faclii, ei nu se bucura numai de CINA DE TAINA, ei se si aprind si ard temporar in DRAGOSTEA DIVINA.
3) Cea de a treia faza, cel de-al treilea mod de impartasire cu Harul Divin este ilustrat de NUNTA, de CAMARA NUNTII, de primirea "FECIOARELOR INTELEPTE" care sunt ridicate la rangul de MIRESE. Este treapta a treia, cea din urma treapta, treapta celor desavarsiti, treapta celor ce pasesc in taramul fericirii vesnice, treapta PERFECTIUNII care inseamna o vesnica activitate pe taramul Luminii, care inseamna o vesnica urcare, un vesnic si odihnitor ZBOR spre SFERELE DE AUR ale Tronului Luminii.
FECIOARELE CU CANDELE in mana, sunt cei ale caror inimi ard, sunt cei ce au ganduri si sentimente de FOC, aprinse din MARELE FOC. Ei sunt cei ce traiesc din miezuri stoarse si transformate, ei traiesc si se alimenteaza numai din ESENTE, intr-o vesnica CONTEMPLATIE a mintii si intr-un vesnic extaz.

Este treapta teofanica in care cele divine se descopera direct, nemijlocit, fara sa mai fie necesare cojile, simbolurile, metaforele, parabolele sau icoanele. Dumnezeu se adreseaza acestora nu metaforic, nu simbolic nici parabolic, ci direct printr-un LIMBAJ NOU, duhovnicesc, spriritual, este limbajul ingerilor...
NUNTA – CAMARA NUNTII MIRELUI este chintesenta tuturor simbolurilor si icoanelor. El, extazul din CAMARA NUNTII reuneste cinci icoane care se reunesc simultan intr-o singura ICOANA, care este NUNTA:
Acest EXTAZ este un vesnic Betleem prin care in noi se naste si creste HRISTOSUL launtric!
Acest EXTAZ este un vesnic Botez de foc!
Acest EXTAZ este o vesnica CINA de TAINA, in care Trup si Sange – Paine si Vin sunt farame de jar cu care se ospateaza MIRESELE!
Acest EXTAZ este o vesnica MOARTE PE CRUCE, pironit prin cuie de Aur, pe o Cruce de Cristal.
Acest EXTAZ este o vesnica INVIERE intr-o alta lume, intr-o lume noua, cu ratiuni suprarationale, o lume a ARMONIEI, in care divinul isi descopera adevarata sa fata in infinite ipostaze.
Daca cei cu HAINE LUMINOASE sunt cei meditativi, care cunosc din cand CONTEMPLATIA, MIRESELE traiesc pururi in CONTEMPLATIE.
Daca cei cu HAINE LUMINOASE cunosc si traiesc o permanenta bucurie, MIRESELE traiesc intr-un permanent extaz!
Daca cei cu HAINE LUMINOASE cunosc DIVINITATEA, indirect, prin oglinzi, prin samburi ascunsi de simboluri, metafore, parabole si icoane, MIRESELE privesc direct in fata DIVINITATEA, cunoscandu-i muzica, formele si culorile!
Daca cei cu HAINE LUMINOASE vad in Dumnezeu FORTA – PUTEREA si ENERGIA, MIRESELE privesc nemijlocit FRUMUSETEA DIVINA, caci cei cu HAINE LUMINOASE cunosc doar DRAGOSTEA lui Dumnezeu, pe cand MIRESELE se impartasesc din IUBIREA DIVINA!
Am ajuns in varful scarii... la SFERA!
Sa ne intoarcem insa pe pamant, acolo unde este BAZA SCARII: pornirea!
Pornirea incepe cu un sfat fundamental: "FERITI-VA DE ALUATUL FARISEILOR!"
Feriti-va de fariseii pastori, feriti-va de falsii indrumatori, de falsii doctrinari, feriti-va de cei ce imbracati in vesminte stralucitoare spun ca au cheile raiului, feriti-va de traficantii de har, FERITI-VA DE COMODITATE, LUPTATI-VA CU LENEA MINTII.
Iata inamicul si dusmanul numarul unu: LENEA MINTII. De aceea va spunem: "NU CREDETI IN MIRACOLE!" Spovedania e necesara! Dar sa nu credeti ca sunteti iertati ca prin miracol! Pacatul trebuie platit, rascumparat: "de ati nedreptatit pe cineva, intoarceti inzecit!" Sa luam in serios spovedania, sa nu ne multumim cu gandul ca "orice am face suntem iertati!" Iertarea nu e totul, ci RAVNA, SARGUINTA, EFORTUL, OSANDIREA, pentru cunoasterea Invataturii Domnului nostru, pentru patrunderea ei, pentru punerea ei in practica. Am cunoscut pe cineva odata care sustinea sus si tare ca singura Sfanta Impartasanie este suficienta pentru a sfinti pe om, ca cel ce se spovedeste si se impartaseste, automat, fara sa mai faca nimic altceva se sfinteste, se indumnezeieste se face una cu Hristos.
L-am intreba noi pe acela: daca atat de simplu si de comod ajunge omul sa fie una cu Hristos, de ci atunci Marele nostru Dascal si Invatator a mai spus atatea pilde si parabole, de ce Noul Testament este plin de simboluri si metafore, de ce a mai fost nevoie de predica de pe munte, de ce a fost nevoie de botez, de Tabor si mai ales DE CE A FOST NECESARA CRUCEA, rastignirea, de ce?
Dupa nesabuinta aceluia, ar fi insemnat ca Hristos sa fi lasat ca porunca doar Cina cea de Taina si atat! Dupa acel nesabuit, CRUCEA e nimica! Nu! De trei ori nu!
Ca incheiere, ca sa terminam acest capitol cu un cuvant realist si esential, vom face apel la CHEIA ce deschide portile, ce duce la vrednicia urcarii celor trei trepte despre care am vorbit, CHEIA ce deschide portile ce duc spre HARUL DIVIN.
In primul rand, CINA CEA DE TAINA (Sfanta Liturghie)
In al doile rand, TRANSFIGURAREA TABORICA
In al treilea rand, NUNTA DE TAINA
CHEIA tuturor acestor porti este CRUCEA!
"CEL CE VOIESTE SA VINA DUPA MINE, ACELA SA-SI IA CRUCEA SI SA-MI URMEZE MIE"
Aceasta chemare la CRUCE domina intreaga noastra invatatura a Marelui nostru Parinte si Invatator, pentru ca obtiunea pentru CRUCE este proba, dovada concreta, practica a celui ce CUNOSCAND... IUBESTE!

Da! Proba iubirii adevarate este o obtiune pentru CRUCE, iar aceasta actiune nu o poate face oricine. Cei patimasi, cei robiti de materie, nu pot opta pentru CRUCE. Cei care doar cand si cand participa exterior la Cina cea de Taina, crezand ca este suficient RITUALUL EXTERIOR, nu pot opta pentru CRUCE...
Apostolul Petru cu toate ca a participat la Cina cea de Taina, la scurt timp dupa aceea s-a lepadat de trei ori de Hristos. Si nu numai El; toti apostolii au fugit de frica sa nu fie si ei prinsi, si au parasit Invatatorul de frica iudeilor. Si aceasta inseamna tot o lepadare, sa nu fii alaturi la greu de prietenul tau... Singur, Ioan Evanghelistul, nu s-a temut, insotindu-l pe Hristos, fiind altaturi de El pana in ultimile clipe. Optiunea pentru Cruce, pentru JERTFA, nu o poti face decat dupa un urcus indelung si anevoios. Apt de JERTFA, nu poate fi decat cel ce IUBESTE, cel ce ARDE, si nu poate iubi cu adevarat decat cel ce CUNOASTE! Numai cel ce a parcurs treapta cu treapta etapa CUNOASTERII, numai cel ce a explorat prin proprie experienta fiecare treapta, fiecare nivel de intelegere al adevarului, al ratiunii care sta la baza valorilor eterne, numai cel ce a INTELES, poate sa iubeasca intr-atat incat sa opteze pentru JERTFA! Spre deosebire de ochii exteriori care ne pun in contact cu lumea exterioara, omul poseda si niste ochi INTERIORI care il pot pune in contact cu lumea interioara a ideilor, a ratiunilor, a valorilor care sunt vesnice si nepieritoare, o lume concreta, reala, de o densitate si de o conceptie ce nu are seaman in lumea exterioara, relativa, plina de contradictii si iluzii... Ei bine, pot opta pentru CRUCE, pentru JERTFA, doar cei ce cu adevarat VAD prin acesti OCHI LAUNTRICI, INTELEGATORI. Nu este suficient sa "vezi" doar din cand in cand "CETATEA DE GRANIT a ratiunilor si ideilor care alcatuiesc esenta existentei", este necesar ca permanent sa vezi, necontenit sa intelegi, mereu sa pipai autenticitatea adevarului, sa vezi structura ideilor, si a ratiunilor, sa asculti armonia luminilor ce izvorasc din Marele Ocean de Intelepciune. E necesar nu numai sa vezi, sa pipai si sa asculti, e necesar sa simpti parfumul gradinii pline de splendorile frumusetilor celor fara de chip... si apoi sa gusti fructele din imparatia cea fara de margini a feericilor lumini ce scanteiaza necontenit mai presus de orice inchipuire. Si abia cand tu insuti ai ajuns sa gusti si sa te indestulezi cu fructele, cu bauturile ESENTELOR, abia atunci poti constata cata forta, cata putere, cata energie, ce FOC launtric se aprinde in cele dinlauntru incat sa poti opta cu seninatate pentru Suprema Jertfa. "A crede" e prea putin! Trebuie sa fii convins pentru a nu te teme de CRUCE si JERTFA... Nu cel ce "crede", ci cel ce are CERTITUDINI indeplineste conditiile de a se numi MIREASA. Doar CERTITUDINILE ARD... iar certitudinile nu vin decat dinlauntru, din propriul tau eu, din propriile cautari, stradanii si experiente. "CERTITUDINEA": iata candela fecioarelor celor intelepte care ARD DE IUBIRE! Iata supremul CRITERIU DE SELECTIE pe care il aplica Hristos in alegerea MIRESELOR: CERTITUDINEA – rodul suprem al intelepciunii. In CERTITUDINE dispare notiunea de CRUCE, de suferinta, de jertfa, de durere. CERTITUDINEA aduce "ZAMBETUL" – bucuria linistita a MIRESELOR – a fecioarelor care s-au pastrat curate, care au trait cu gandul la MIRELE IDEAL la care au VISAT totdeauna, CHIPUL FORTEI, PUTERII si ENERGIEI, izvorul fecund de LUMINA VESNICA. Zece fecioare – spune parabola – cinci "intelepte", cinci "neintelepte". Parabola ascunde un paradox care trebuie elucidat. In mod firesc si normal, orice candela nu poate arde in continuu. Se mai si sting si trebuie iarasi aprinse. Din punct de vedere al normalitatii si firescului, cele ce au avut candelele stinse erau de fapt niste fecioare "normale". "Anormal" e MIRELE care, in loc sa vina pe lumina, ziua, ca orica mire normal, vine tocmai in miez de noapte! Si-n loc sa vina cu alai cum se "obisnuieste", vine singur... Anormale erau si fecioarele care aveau candelele aprinse in miez de noapte si care aveau pe deasupra si rezerve de ulei ca sa intretina focul si noaptea... Adevarata nevoie! Privind asadar prin prisma "normalitatii", am putea spune ca: un MIRE nebun si-a ales o MIREASA nebuna... O MIREASA, pentru ca cele cinci sunt de fapt una singura, o singura MIREASA a carei (cinci) simturi interioare ARDEAU in focul supremei intelepciuni care echivaleaza cu NEBUNIA. Paradoxul se confirma! E normal sa ai un CREZ, dar sa ai CERTITUDINEA existentei a acelei CETATI DE GRANIT a ratiunilor si ideilor care alcatuiesc esenta vietii... E o nebunie!
Intr-adevar, e o nebunie sa arzi continuu! Este ceva anormal, dar din moment ce Hristos a formulat aceasta parabola, inseamna ca ARDEREA PERMANENTA este posibila. Aceasta este insa o raritate atat de mare, incat este o abatere de la normalitate. Divinul Iisus Hristos a inteles coplesitoarea majoritate a oamenilor care erau "normali" si de aceea a optat pentru o biserica condusa de un "apostol normal"; Sfantul Petru, care sa se agite, sa propovaduiasca, sa construiasca biserici si sa organizeze comuniuni de crestini... Pe apostolul Ioan l-a lasat deoparte. Vulturul gandirii teologice care a pus mai presus de orice: CUVANTUL – LOGOSUL – RATIUNEA – GANDIREA, avea sa fie doar protectorul Fecioarei Maria si apoi surghiunuit in insula Patmos sa aibe cele mai fantastice viziuni. Asadar, sa ne plecam capetele, sa renuntam la ideile legate de NUNTA, de MIRE, de MIREASA si sa ne intoarcem la ICOANA "Cinei celei de Taina", singura pe care Hristos o recomanda sa se oficieze in amintirea lui. Este stiut ca in teologie s-au facut multe speculatii cu privire la aceasta tema a Cinei celei de Taina.

Sa reluam simbolul PAINII si al VINULUI corespunzatoara TRUPULUI si SANGELUI si sa subliniem un detaliu important cu adanci semnificatii. Hristos spune despre sine: "EU SUNT PAINEA VIETII!" – precizez, nu spune ca El ar fi VINUL VIETII – cu toate ca si painea si vinul sunt elementele componente ale Cinei. "Tatal Meu va va da din cer PAINEA cea adevarata. Caci PAINEA lui Dumnezeu este aceea care se pogoara din cer si da viata lumii"... Si-n acelasi capilol (VI) spune: "EU SUNT PAINEA CE S-A POGORAT DIN CER". Hristos este Cuvantul – LOGOSUL – RATIUNEA – GANDIREA – CONCEPTIA, dar mai ales FILOSOFIA, acea CETATE DE GRANIT a ratiunii si ideilor ce alcatuiesc ESENTA VIETII. Apare aici o contradictie care se cere scoasa in relief. Adica Hristos – LOGOSUL este RATIUNEA – CONCEPTIA, ar fi fost mai precis sa afirme ca este Vinul ceresc, adica SANGELE, pentru ca SANGELE este cel ce intretine viata. Hristos insa se defineste ca PAINE! De ce? De ce prefera sa scoata in prim plan ideea de PAINE, adica de FAPTA, de ACTIVITATE? Sa ne eliberam de detaliile simbolice si sa privim semnificatia coborarii lui Hristos pe pamant in perspectiva timpului, legata de prima si de cea de a doua venire a Sa. Descinderea lui Hristos pe pamant se face in epoca in care domnea confuzia si erorile la nivelul gandirii, ceea ce atrage dupa sine fapte eronate. Iudeii, desi erau in posesia celor zece porunci, conducatorii lor spirituali, casta preotilor, carturarilor si fariseilor, in loc sa puna accentul pe implinirea poruncilor care ofereau adevaratul drum catre realizarea spirituala, ei puneau accentul pe Jertfa si ritualuri exterioare, ca si cand acestea erau cerute, impuse de Dumnezeu oamenilor, asa deci: confuzia, eroarea, confuzia de conceptie, eroare de actiune. In aceasta dramatica CRIZA CONCEPTUALA, Hristos si-a dat seama ca o simpla TEORIE NOUA nu avea sa dea rezultate. Era nevoie mai presus de orice de un exemplu, CONCRET si REAL? Oamenii aveau nevoie de un Indrumator lucid care, inarmat cu o CONCEPTIE clara si autorizata, sa faptuiasca, sa intreprinda ACTIUNI, care sa demonstreze superioritatea Sa. Hristos, deci, coboara pe pamant pentru a da proba EXEMPLULUI, a FAPTEI, a ACTIUNII. Hristos – IDEEA – CONCEPTIA coboara in TRUP, in FAPTA, sa ACTIONEZE pe orizontal, sa se miste printre oameni, la nivelul VIZIBIL, ca vazand, oamenii sa inteleaga si sa-i urmeze exemplul. Deci: LA PRIMA SA VENIRE DOMINANTA CADE PE FAPTE, PE ACTIUNEA PE ORIZONTAL! "Judecata de Apoi" confirma aceasta idee. Oamenii vor fi judecati dupa faptele lor. Ideea se confirma si in alegerea ca Pastor al apostolului Petru, cel mai agitat, cel mai activ dintre toti. Apostol Petru nu excela in gandire, el nu a scris nici o Evanghelie, iar epistolele sale nu ne dau dovada unui ganditor, al unui filosof; in schimb, atesta chipul omului ACTIV, intreprinzator, capabil sa formeze nenumarate comunitati crestine pe care sa le anime cu forta sau exemplul propriu. De un astfel de "tip de apostol" avea nevoie Hristos pentru implinirea "PRIMULUI CICLU" al interventiei Sale pe pamant. "Simone, fiul lui Iona, ma iubesti tu, oare?" (Ioan XXI-15,17) Urmarit de romani, Petru fuge din Athos de teama de a nu fi omorat. A fost necesara interventia vizibila a lui Hristos, care cu ironie se face ca se duce spre Roma sa se rastigneasca in locul lui Petru. Abia atunci Petru se lasa rastignit. Era necesar ca apostolul Petru sa dea si el proba de limita extrema a titlului de "PRIM" apostol al lui Hristos. Era necesar sa dea dovada titlului de "PONTIUS MAXIMUS" care i-l conferise Hristos, spunandu-i: "PASTE OILE MELE!"Asadar totul intra intr-o stransa si perfecta relatie pentru PRIMUL CICLU al interventiei DIVINE. PRIMUL CICLU al interventiei lui Hristos, are ca scop extinderea invataturii Sale pe orizontal, la celelate tari si popoare, formarea unei biserici active care sa ridice ziduri spirituale, asezaminte de cultura si de binefacere, o biserica pe orizontal care sa aduca probele comuniunii in Hristos: FAPTELE – ACTIUNEA. PRIMUL CICLU al interventiei lui Hristos pe pamant este subordonat unei tematici clare, apostolii au sarcina concreta in baza unei INVATATURI precise, sa actioneze astfel incat FAPTELE LOR, sa demonstreze superioritatea acestei INVATATURI. Aparitia DOGMELOR in secolele care au urmat, consfinteste caracterul strict delimitat al invataturii lui Hristos, astfel incat sa existe garantia unei CONCEPTII autentice relevate de insusi Fiul lui Dumnezeu. Intrucat la Judecata de Apoi criteriul este axat pe FAPTELE iubirii aproapelui, definitia "BISERICII TRUPULUI" lui Hristos este BISERICA FAPTELOR.

"SI VA FI JUDECAT FIECARE DUPA FAPTELE SALE" (Ap. XX-13) Am expus pana acum tematica si ideile legate de primul CICLU al interventiei lui Hristos pe pamant, tematica avand ca ICOANA datatoare de sens "Cina cea de Taina", care asociaza cele doua simboluri fundamentale ale bisericii crestine, PAINEA si VINUL, respectiv TRUPUL si SANGELE, simboluri care unite, sunt menite sa desavarseasca relatia dintre:

CONCEPTIE	si	ACTIVITATE
(Sangele)		(Trupul).

Accentul dominant se pune in mod premeditat pe FAPTA, pe ACTIVITATE, si-n acest sens, apostolul Petru este investit ca PRIM PASTOR. Acest prim CICLU va fi inscris de Judecata de apoi, ca va cumpani FAPTELE, ACTIVITATEA oamenilor.

Cum va fi cel de-al doilea CICLU? Care va fi tematica lui? La aceasta intrebare ne va raspunde Apocalipsul Evanghelistului Ioan.
Ciclul al doilea va fi CICLUL INVIERII adevaratei FILOSOFII CRISTIANICE. Va fi un ciclu ce va intra in eternitate, pentru ca va avea ca tematica SANGELE, adica va fi pus accentul pe CONCEPTIE, pe IDEI, pe FILOSOFIE, deci va domina miscarea pe vertical, in timp ce FAPTELE, ACTIVITATEA PE ORIZONTAL, vor juca un rol secundar.
"SFANT, SFANT, SFANT E DUMNEZEUL NOSTRU CA A FOST, ESTE SI VA SA VINA DIN NOU!" (Apocalips IV-8)

PARTEA A TREIA

"Iara Iisus gasind un manz de asin a
incalecat intrans in Ierusalim" (Ioan XII-14)

Daca in prima parte a acestui eseu am procedat la o expunere qvasilineara a simbolurilor si a icoanelor din Evanghelia de la Ioan, carora s-au adaugat anumite repere din ceilati evanghelisti; daca in prima parte am prezentat simbolurile si cu icoanele intr-un spatiu si intru-un rastimp relativ scurt. De data aceasta va trebui sa abandonam insiruirea lineara a simbolurilor in timp si spatiu restrans si sa recurgem la o prezentare multidimensionala, intr-un spatiu si intr-un timp mult mai extins. Nu mai dispunem acum de nici o alta expunere ordonata ca cea a capitolelor din Evanghelia lui Ioan, astfel ca o sa fie necesar sa procedam in alt mod, si anume:
Vom incepe de data aceasta cu o scena din viata lui Iisus Hristos, tot o icoana, dar care spre deosebire de cele prezentate pana acum, Icoana aceasta este ENIGMATICA!
Este vorba de intrarea lui Iisus in Ierusalim, si multimea care, intinzand hainele in jurul sau, il intampina cu ramuri de finic strigand: "Osana, Fiul lui David, Imparatul lui Israel, binecuvantat fie cel ce vine intru numele Domnului!" (Ioan XII-12,15)
ICOANA aceasta este ENIGMATICA, deoarece contrazice faptic comportarea lui Iisus Hristos de pana in acel moment. Hristos, se stie bine, s-a ascuns atunci cand multimea a vrut sa-l proclame rege. A fugit de onoruri si refuza intrarea sa in tagma preotiei iudaice. Cum, de ce a acceptat totusi, ovatiile si osanalele multimii? Multime care, imediat dupa intrarea Sa in Ierusalim, la numai cateva zile, avea sa strige in fata lui Pilat: rastigneste-l! Sa fie rastignit! Rastigneste-l! Aceasta comportare a lui Hristos nu ne mira numai pe noi astazi, ci insasi apostolii cei mai apropiati ai Sai, nu pricepusera aceasta scena. (Ioan XII-16)
Iisus Hristos plansese soarta Ierusalimului, si proorocise despre daramarea lui ca: "nu va ramane piatra peste piatra!"
Hristos vedea distrugerea acestei cetati sfinte pentru iudeii care asteptau venirea unui Mesia care sa-i scoata de sub stapanirea romana si sa-i ridice deasupra tuturor popoarelor.
ENIGMA acestei ICOANE, este deci clara - de ce Hristos a acceptat primirea triumfala intr-o cetate sortita pieirii, primire facuta de catre o mare multime, care dupa osanale avea sa strige: rastigneste-l! De ce a acceptat? De ce? De ce acest straniu compromis? Ca ENIGMA sa poata fi descifrata, va trebui sa ne intoarcem la proorocii Vechiului Testament, precum si la destinul poporului iudeu pe care l-a avut de-a lungul istoriei. Proorocii Vechiului Testament se adreseaza popoarelor, natiilor si, indeosebi se adreseaza iudeilor care se socoteau un popor ales de Dumnezeu. Din scrierile lor rezulta ca, popoarele, la nivel national, cunosc si ele o evolutie in timp, in ceea ce priveste pregatirea lor intelectuala, studiile care le parcurg pentru realizarea lor spirituala, si anume: orice popor parcurge trei etape de evolutie spirituala.
Primul stadiu este acela de FECIOARA; al doilea stadiu este acel de MREASA; si in sfarsit, ultimul, stadiul de FEMEIE care oricand, in durere naste un prunc. Prin notiunea de Dumnezeu, proorocii intelegeau nu numai Persoana Divina, ci si FILOSOFIA DIVINA, CONCEPTIA, gandirea masculina care fecundeaza popoarele. Sa revenim la cele trei stadii.
Primul stadiu, acela de FECIOARA, este pruncia, copilaria si adolescenta unui popor, a unei natii care nu a cunoscut barbat (adica pe Dumnezeu). Este un popor curat care implineste poruncile, si-n sanul lui nu se afla nici pacatul, nici faradelegea.

Cel de-al doilea stadiu, este acela al MIRESEI, prin care se intelege poporul care are o zestre frumoasa, o cultura valoroasa, oameni luminati care l-au condus si luminat. Este poporul demne si vrednic de a primi barbat: Invatatura Divina, Legile si Tainele Vietii si ale mortii. Acest popor ajuns pe treapta de MIREASA, nu mai are nevoie sa caute alt barbat, alta ideologie, alta religie sau alta filosofie. Odata acceptata, MIREASA, ea trebuie sa devina fidela celui ce a fecundat-o: barbatul Dumnezeu, Invatatura Divina.
Prin asimilarea Invataturii Divine, MIREASA devine FEMEIE, intra in faza de gestatie, care inseamna cateva milenii, pentru ca in cele din urma sa nasca un prunc, pruncul fiind FILOSOFIA DIVINA. Trebuie subliniat faptul ca FILOSOFIA DIVINA nu poate fi servita de-a gata oricarui popor. Dumnezeu se releva la oameni prin forme primare, elementare, la nivel de porunci, sfaturi si invataturi. Filosofia este rodul unei natii care a ramas credincioasa adevarului si dreptatii, secole si milenii de-a randul. Biblia spune ca mandatul de popor ales a fost incredintat lui Avraam cu care Dumnezeu a facut un legamant care sa domneasca peste veacuri, legamant care preciza ca semintia lui Avraam si a urmasilor urmasilor lui vor stapani pamantul, ei vor fi cei mai bogati, cei mai iubiti de Dumnezeu. Din semintia lui Avraam, au rasarit urmasi de toata lauda: Iacob, Iisac, Iosif, David, Solomon si multi altii.
Din vremea lui Iacob, apare prima denumire a poporului ales: "Israel", care se talcuieste, "luptator cu Dumnezeu", legat de visul lui Iacob, in care, el luptandu-se cu un inger, a biruit. Poporul israelitean cunoaste apoi o viata zbuciumata. Mai intai bolile, apoi foametea, hartuielile natiilor vecine, si robia in Egipt timp de peste 400 de ani, cand in jurul anilor 1200 i.e.n. Moise reuseste sa-i scape din robia egiptenilor si sa-i duca in pamantul fagaduintei, in Tara Canaanului. Aici poporul Israel isi construieste in deplina libertate cetatea cea sfanta a Ierusalimului, o inconjoara cu ziduri puternice de piatra. Aici David se incoroneaza ca rege in biruinta sa asupra lui Goliat, capetenia filistenilor, si tot aici, in Ierusalim, Solomon ridica cel mai maret templu.
Intre timp, insa, poporul israelitean, se scindeaza in doua: unii raman israeliteni, iar cei ce aveau Ierusalimul, se numesc iudei, dupa numele unui mare conducator, Iuda. In sec. al VII-lea i.e.n., iudeii sunt dusi in robia chaldeeana, pentru ca in anul 525 i.e.n. Cirus, regele persilor, sa le dea libertatea. In robie iudeii plang si viseaza reantoarcerea in Ierusalim, cetatea cea sfanta in jurul careia se ridica un mic damb, un mic deal ce se numea Sion, si unde avea loc sfatul inteleptilor.
Intoarcerea iudeilor in Ierusalim a fost jubilata cum se cuvine. In scurt timp maretul templu al lui Solomon a fost refacut, zidurile ce inconjurau orasul au fost din nou ridicate, Ierusalimul deveni locul sfant unde toti iudeii veneau cu ocazia marilor sarbatori sa se inchine in marele templu al lui Solomon.
Ierusalimul era privit de toti iudeii ca o cetate a celor mai intelepti din poporul iudeu, unde locuia marele preot inconjurat de o mare suita de carturari, preoti si farisei. Proorocii Vechiului Testament cunoscand minciuna si falsitatea preotilor si a celorlalti carturari si indrumatori din Ierusalim, vad in viitor daramarea Ierusalimului, pedepsirea iudeilor, alungarea lor din pamantul fagaduintei si imprastierea lor printre popoare. Proorocii numesc poporul iudeu "femeia cea DESFRANATA", desfraul considerandu-se a fi falsitatea, nedrepteatea si minciuna celor ce sub haina preoteasca si carturareasca, una spun si alta fac. Pe popor il invata sa traiasca cu respect fata de legi si porunci, iar ei le calcau in ascuns, spre a se imbogati, mereu mai mult, plini de vanitate. De aceea proorocii Vechiului Testament proorocesc distrugerea Ierusalimului vechi si desfranat, intinat de faradelegi si spurcat de minciuna si nedreptate, iar in acelasi timp, vad in Ierusalim un NOU care se va ridica la sfarsitul veacului, ca un Sion, o noua elita spirituala de intelepti. Toti proorocii vad ce se va abate peste "Ierusalimul poporului ales", dar in acelasi timp prevad un NOU IERUSALIM: "Fa bine intru bunatatea ta Sionului, si ridica iarasi zidurile Ierusalimului. Atunci bine vei voi Jertfa Dreptatii, prinosul si arderile de tot..." se roaga David in Psalmul 50, iar in Axionul sarbatorilor Invierii, glasuieste un cant: "Lumineaza-te, lumineaza-te, Noule Ierusalime, ca slava Domnului peste tine a rasarit, salta acum si te bucura Sioane, iara tu MIREASA, Nascatoare de Dumnezeu, veseleste-te, intru Invierea celui nascut al tau!" (din Axionul Invierii). Este necesar sa intarim cele spuse mai sus cu citate din proorocii Vechiului Testament. Vom incepe cu citatele care se refera la Vechiul Ierusalim. "Taiati copacii si faceti val impotriva Ierusalimului, aceasta cetate trebuie pedepsita, pentru ca intr-insa se afla tot felul de faradelegi si impilati. Cum arunca izvorul apa din sine, asa arunca si ea din sine rautate, intr-insa se aude impilare si jaf, si pururea vad inaintea fetei Mele obijduiri si rani" (Ierimia VI-6,7). "Si voi gramadi toate noroadele cu razboi impotriva Ierusalimului, si cetatea va fi impresurata, casele jefuite si femeile necinstite... Voi intinde mana mea asupra ta, Ierusalime, si te voi pierde, caci am ostenit crutandu-te." (Zaharia XVI-2,6) Proorocii Vechiului Testament vad nu numai distrugerea Vechiului Ierusalim, ci constructia reala, concreta a unui nou oras de AUR, al Ierusalimului celui NOU, cetate intarita de filosofia clar exprimata, directa, a celor ce au biruit, biruitorii tuturor natiilor, din toate timpurile. "Si va alege Domnul iarasi Ierusalimul ca sa se supuna lui toata faptura, caci iata

Domnul Dumnezeu se descopera in locul sau de odihna care este Sionul" (Zaharia II-16,17). "In vremea aceea Ierusalimul se va numi TRONUL DOMNULUI, si toate popoarele vor veni la Ierusalim, ca sa se inchine Domnului" (Ierimia III-17). "In ziua aceea va izvora din Ierusalim APA VIE... VA prapadi Domnul toate popoarele care s-au razvratit impotriva adevaratului Ieruasalim ce va fi ridicat in slavi, si vor veni multe noroade puternice ca sa caute pe Domnul Dumnezeu, cel ce locuieste in Ierusalim" (Zaharia XIV-8,10,12). "In vremea aceea Ierusalimul se va numi TRONUL DOMNULUI, si toate popoarele se vor ridica in Ierusalim, pentru a cinsti pe Dumnezeu si filosofia, invatatura sa" (Alta traducere pentru Zaharia III-17). Daca Noul Ierusalim este Orasul de Aur, ce se va construi undeva pe acest pamant, cetate inconjurata de ziduri – filosofie divina atotstiitoare – deasupra careia va lumina ziua si noaptea FARUL SUPREM DE LUMINA... SIONUL la randul lui este MUNTELE CEL SFANT AL LUI" (Psalmii II-5). Centrul Orasului de Aur, unde vor locui batranii, inteleptii pamantului, care vor fi "lumina tuturor popoarelor spre a descoperi adevarul.
Daca in NOUL IERUSALIM vor locui alesii din toate popoarele in Sion, in centrul Ierusalimului, vor intra cei mai intelepti, cei mai destoinici: clar-vizionarii... caci insusi Dumnezeu va poposi intre ei spre a se odihni in vecii vecilor.
"Dumnezeu va face sa biruiasca SIONUL si se vor aseza acolo ALESII LUI si-l vor mosteni." (Psalmi 68,39) Tie se cuvine lauda, Dumnezeule din SION si in Ierusalim ti se vor implini juramintele tale, toate cate ai fagaduit noua. (Psalm 64-1). Adu-ti aminte, Doamne, de adunarea din vechime, de sceptrul mostenirii tale, rascumparat de muntele SIONULUI pe care l-ai locuit" (Psalm 73-2). "A ales Domnul muntele Sionului pe care l-a iubit, si a zidit biserica mareata ca cerul si trainica pe vecie, ca pamantul". Iata, asadar, BISERICA CEA VIE SI MAREATA: SIONUL IERUSALIMULUI – MIREASA MIRELUI.
Si a venit la Ioan Evanghelistul, unul din cei sapte ingeri, si i-a zis: "vino sa-ti arat FEMEIA care este MIREASA MIRELUI! Si m-a ridicat cu duhul pe un munte mare si inalt si mi-a aratat cetatea cea mare, SFANTUL IERUSALIM, care se pogorase de la Dumnezeu din cer" (Apocalips XXI-9,10). Prin acest citat adus din Apocalipsul Evanghelistului Ioan, capata contur preci NUNTA de la sfarsitul veacului, cea de dupa Judecata de Apoi. MIREASA, o spune clar evanghelistul, este BISERICA CEA VIE, cea mareata si biruitoare, iar MIRELE este MIELUL cel nevinovat care primeste cu cinste MIREASA.
MIREASA este NOUL IERUSALIM – SIONUL, este elita spirituala a cetatii: filosofii, batranii, inteleptii. "Dumnezeu va mantui (va salva) Sionul... si se vor aseza acolo alesii lui, si-l vor mosteni. (Psalm 683939). "Doamne, cine va locui in salasul Tau, sau cine se va salaslui in MUNTELE CEL SFANT al tau? Cel ce umbla fara prihana, cel ce face dreptate si graieste numai adevarul" (Psalm 41-1,3). "Domnul iubeste PORTILE SIONULUI, mai mult decat celelate locasuri. Lucrurile slavite se spun despre tine, cetate a lui Dumnezeu. Se va zice de Sion: curat barbat s-a nascut in Sion, ca insusi cel de sus l-a intarit pe dansul" (Psalm 86 al fiilor lui Coore). "Voi lua cate unul din fiecare cetate si cate doi din fiecare semintie, si va voi aduce in Sion" (Ierimia III-14). Deci, din adunarea batranilor si a inteleptilor, fiecare natiune va avea alesii ei care vor face parte din acest FOR SPIRITUAL, care este Sionul. "Temeliile Ierusalimului, sunt asezate pe MUNTELE CEL SFANT. Domnul iubeste portile Sionului mai mult decat toate celelalte salasuri" (Psalm 86). Fiecare tara va avea o elita de filosofi alesi, care vor constitui forul de conducere spirituala al fiecarei tari. Toate aceste foruri spirituale vor fi iubite, dar Sionul, forul suprem, FARUL intregului pamant, va fi SIONUL NOULUI IERUSALIM. Astfel de citate se intanlesc la toti proorocii Vechiului Testament, dar noi nu vrem sa facem o culegere de citate, ci numai sa putem descifra simbolica NOULUI IERUSALIM si a SIONULUI ca MIREASA A MIELULUI MIRE. Nu pot inchide seria aceasta de citate fara a aminti de minunatul capitol XII al lui Isaia, al carui prim verset suna astfel: "Pentru SION nu va tacea, zice Domnul, si pentru Ierusalim nu voi sta locului, pana ce dreptatea lui va imprastia raze ca o stralucire de slava, si mantuirea va arde ca o flacara." Viziunea proorocilor in ceea ce priveste daramarea vechiului Ierusalim, si construirea unui nou si adevarat Ierusalim, este unanima.
IERUSALIMUL:
-este FECIOARA – poporul care a primit invatatura divina, si aplicand-o, a realizat marile virtuti morale
-este MIREASA – poporul care avand podoabele si pietrele scumpe, aurul lamurit in foc al unei culturi nationale pretioase si pline de continut, este primita in camara NUNTII
-este FEMEIA – fecundata de invatatura cristianica, si in dureri naste un prunc, care cu timpul va creste si se va maturiza: FILOSOFIA CRISTIANICA
SIONUL:
-este elita ganditorilor care scormonesc zi si noapte ratiunile divine, care fac ca totul sa se miste, totul sa progreseze, totul sa se desavarseasca

-este elita celor ce mediteaza si contempla ratiunile ascunse ale universului material si spiritual ale caror aflari si descoperiri fac ca totul si toate sa poata canta intr-o celesta polifonie
-este elita celor lucizi si clarvizionari care, tinand seama de trecut, ancoreaza puternic in prezent, spre a descifra in extaz cele ce trebuie implinite, pentru a se realiza in GAND si FAPTA a intregului pamant.
Acestia sunt cele patru chipuri: taurul, omul, leul si vulturul, cu cate sase aripi in timp si spatiu. Acestia sunt scaunele celor 24 de batrani intelepti ce stau in jurul unui tron, fiecare cantand din alaute de aur in inefabil cant. Acestia sunt cei ce stau cu totii in jurul Tronului Energiei si Puterii, intr-o fiinta alcatuita din Pitara de Iapsis si de Sardes, fiinta care ia infatisarea cand de MIEL, cand de LEU. (Apocalips IV-4,8)
Acum se dezleaga de la sine ENIGMATICA ICOANA a intrarii lui Iisus Hristos in Ierusalim. Hristos inainta printre ramuri de finic si osanale, calar pe un asin... visand... Hristos clarvizionar, vazuse distrugerea vechiului Ierusalim, si visa cu gandul al Noul Ierusalim, ce avea sa se ridice dupa Judecata de Apoi. Visa la cei intelepti din Sion, care vor veni in acele vremuri, intelepti alaturi de care sa-si poata pleca si El capul. Visa un grup de copii maturi, un grup de batrani tineri, carora sa le poata destainui tainele cu care plecase de pe pamant, fara sa poata lasa cheia cu care ele sa poata fi desfacute, descoperite.
Iata deci, Ierusalimul si Sionul capata intelesuri si semnificatii destul de clare. IERUSALIMUL va fi ridicat pe acest pamant ca simbol al Ierarhiei Ceresti, care trebuie sa se instaureze si aici. Laitmotivul "vie Imparatia Ta, faca-se voia Ta, precum in cer, asa si pe pamant" din rugaciunea domneasca, exprima dorinta celor ce vor si astepta ca si pe pamant sa se instaureze ordinea din cer, ca sa se termine odata cu acest haos al ratacirilor, cu acest noian de intrebari fara de raspuns. Sa incercam acum o resistematizare a simbolurilor fundamentale:

APA (Invatatura)	**VINUL** (Conceptia)	**SANGELE** (Filosofia)
Constiinta – grija de a face voia lui Dumnezeu;	-bucuria intalnirii cu Dumnezeu;	-vrednicia conlucrarii cu Dumnezeu;
MINTEA		
-cunoasterea normelor de conduita individuala;	-cunoasterea legilor care guverneaza raporturile oameni	-cunoasterea legilor din filosofia cristianica, dintre care guverneaza lumea si universul
PUTEREA		
-puterea de a se indrepta pe sine;	-puterea de a indrepta semenii;	-puterea de a calauzi o societate sau o actiune;
RODUL		
-rodirea modesta a faptelor rezultate din meditatie;	-rodul inzecit al faptelor rezultate din contemplatie;	-rodul insutit, inmiit al cunoasterii inalte, lucide, clarvizionare
CURATENIA	**FAPTELE BUNE**	**JERTFA**
FECIOARA	*MIREASA*	*FEMEIA*
-este poporul care nu a cunoscut "barbat", adica nu si-a insusit nici o ideologie - el aplica doar niste legi, niste sfaturi;	-este poporul pregatit sa aibe, sa-si insuseasca ideologia, conceptia cristianica, zestre traditia si cultura;	-este poporul care si-a insusit ideologia cristianica, in dureri naste adevarul, ordinea are ca si dreptatea in societate, naste filosofia cristianica
-vesmant sarac, pestrit, camasa de in, cingatoare, sandale.	- vesmant alb, cu felurite podoabe.	-vesmant sclipitor si arme: coif, scut, lance, sabie, arcuri si sageti.

"DESFRANATA" - este poporul care si-a insusit ideologia potrivnica cristianismului, care exercita domintatia asupra pamantenilor prin minciuna, adica spune lucruri adevarate pe fata, dar in spate practica dezordinea, rasturnarea ierarhiei valorilor, instaurand atotputernicia banului si a puterii militare.
Sa incercam acum o schema mai simpla care sa ilustreze conflictul dintre cele doua tabere:

DUMNEZEU	**SATANA**
- FILOSOFIA DREPTATII,	- IDEOLOGIA NEDREPTATII,
A ORDINEI si ADEVARULUI,	A FURTULUI si MINCIUNII
IUBIREA	**URA**

- DUSMANIA INTRE FEMEIE si SARPE -

FEMEIA	**SARPELE**
-poporul drept,	-poporul necredincios,
credincios si sincer	mincinos si fatarnic
curatenia	intinarea
curajul	lasitatea
sinceritate	falsitatea
daruirea	rapacitatea
urcusul	caderea

LUMINA	-	INTUNERICUL cel mai dinafara
MIREASA	-	CURVA CURVELOR, DESFRANTA CEA MARE (termeni din Apocalips)
IERUSALIMUL si SIONUL	-	BABILONUL cel MARE si tare
PASTORUL CEL BUN	-	LUPUL care umbla sa sfasie oile.

Ideea poporului ales nascut din vechime de pe vremea lui Avraam a fost si va ramane actuala atat in Evanghelii, cat si in Apocalips. Proorocii glasuiesc:
"Israel va fi nimicit, fi-va socotit printre neamuri ca un vas fara de pret" (Osie VIII-43). Iar Hristos spunea iudeilor: "De aceea va spun voua ca Imparatia lui Dumnezeu se va lua de la voi si se va da neamului celui vrednic care aduce rod imbelsugat" (Matei XXI-43). Iata acum destinul poporului evreu, "falsul Israel": "Domnul a nadajduit ca acest popor sa fie fara pacate, dar iata-l plin de sange. Nadajduit-a sa rodeasca dreptate, dar iata, razvratire" (Isaia V-7). "Pregatiti razboi impotriva ei. Taiati copaci si faceti impotriva acestui Ierusalim blestemat; aceasta cetate trebuie pedepsita fara crutare, caci in mijlocul ei se afla tot felul de nedreptati si impilare" (Ieremia VI-4,5,6). "Iata am imprastiat pe Israel printre popoare si au fost spulberati prin alte tari, dupa purtarile lor, si dupa faptelel lor i-am judecat". "Dar ei mergand la celelalte popoare, au necinstit NUMELE MEU CEL SFANT, pentru ca se spunea despre dansii: iata, acesta este poporul ales de Dumnezeu, care a iesit din tara sa."
De aceea spune Iezechil: "Va voi scoate de dintre popoarele, de prin tarile unde ati fost risipiti si va voi aduna cu mana puternica, cu brat ridicat si cu varsarea maniei Mele!"
"Si va voi aduce in pustiul popoarelor si acolo ma voi judeca cu voi fata catre fata! (Iezechil XX-34, 35)
"Pentru toate spurcaciunile tale iti voi face ceea ce niciodata nu am facut pana acum, si nici de acum nu voi face."
"Voi aduce asupra ta osanda, si toate ramasitele tale le voi spulbera in toate vanturile, pentru ca tu ai spurcat lacasul Meu cel Sfant (Ierusalimul-Sionul) cu toti idolii tai si toate ticalosiile tale, de aceea zice Domnul Dumnezeu: "Precum e adevarat ca Eu sunt viu, tot asa e adevarat ca eu te voi micsora, ochiul Meu nu te va cruta, si nici nu te va milui." (Iezechil V-7, 11)
Iata acum cea mai complexa ICOANA din Vechiul Testament, care se refera la istoricul poporului israelitean si la gravele lui abateri, care a ajuns sa fie denumit: poporul DESFRANAT.
(Citez acum din Iezechil, cap XVIII) "Asa graieste Domnul Dumnezeu catre fiica Ierusalimului (adica catre poporul israelitean): la nasterea ta, in ziua in care te-ai nascut, n-ai fost nici spalat, nici in scutece infasat. Ochiul nimanui nu s-a induiosat, ci ai fost aruncata din dezgust fata de tine, in ziua nasterii tale. Eu insa, trecand pe langa tine, si vazandu-te cum te zbateai insangerata, ti-am zis: traieste in sangele tau! Si te-ai inmultit, si ai crescut, si s-

au marit sanii tai, si s-au rotunjit coapsele tale, dar erai GOALA si NEACOPERITA! Atunci am trecut Eu pe langa tine, si era vremea ta asupra ta."
M-am angajat cu juramant
Am facut un pact cu tine
Si tu ai ajuns a MEA.
"Apoi te-am curatat cu APA, am curatat de pe tine sangele tau, si te-am uns cu mir"
Te-am imbracat cu haina pestrita,
Te-am incaltat cu sandale de saftion,
Te-am incins cu brau de vison,
Si te-am imbracat cu val de matase!
Te-am impodobit punandu-ti bratari
Pe maini si salbe pe gat,
Ti-am dat inel si cercei, iar pe cap
Ti-am pus coroana minunata,
Te-am hranit cu cea mai buna PAINE,
Cu miere si cu untdelemn.
"Asa ai ajuns nespus de frumoasa si de o maretie regeasca. Vestea despre maretia si frumusetea ta s-a latit peste popoare, pentru ca erai cu totul desavarsita in acele minunate gateli pe care Eu le-am pus pe tine". Dar, "tu ai nadajduit in frumusetea ta, si profitand de maretia ta, ai inceput sa desfranezi, dandu-te pe tine oricarui trecator..."
"Ai luat din hainele care ti le-am dat Eu..." (Iezechil XV-6,7)
Biblia vorbeste de un popor sfant care va purta razboi impotriva celor faradelege.
"Pana ce se va implini vremea si imparatia va ajunge sub stapanirea sfintilor" (Daniil VII-22). "Eu am poruncit sfintei Mele ostiri, chemat-am pe vitejii Mei, pe cei ce se veselesc de slava Mea. Ascultati acest zgomot surd in munti, vuiet al unui neam fara de numar, auziti aceasta zarva de imparatii, de neamuri adunate, Domnul Savaot cerceteaza ostirea gata de lupta. Ele vin dintr-un tinut indepartat, de la capatul cerului, vine Domnul si uneltele maniei lui, ca sa nimiceasca tot pamantul" (Isaia XXVI-12).
Poporul israelitean este sortit pieirii.
"Voi aduca asupra voastra (casa lui Israel) un popor de departe, zice Domnul, un popor puternic, un popor vechi, un popor a carui limba tu nu o stii si nu vei intelelge ce graieste el." "Tolba lui e ca un mormant deschis, si ai lui toti sunt viteji, si vor manca aceia secerisul tau si painea ta, vor manca pe fii tai si pe fiicele tale... si vor strica cetatile tale, cele intarite cu sabia, in care nadajduiesti tu" (Ierimia V-7)
Secerisul si painea reprezinta bogatiile culturale ale poporului israelitean, iar sabia vitejilor cu care sunt nimicite cetatile este "adevarul", care va desfiinta falsele doctrine si ideologii iudaice. "Un popor mare se ridica de la marginile pamantului, si ai sai tin in mana ARCUL si SULITA, si sunt cruzi si neandurati; glasul lor mugeste ca marea si vin pe cai, gata sa lupte cu tine, fiica Sionului: (Ieremia VI-23)
Arcul, sulita, sabia, reprezinta metaforic puterea filosofiei divine, a adevarului care nimiceste porunca fiicei Sionului, adica a poporului Israelitean. "De acolo va veni ostirea, aducatorii de tarus, de corturi, ARCUL de razboi, din ea vor iesi toti comandantii laolalta. Ei vor fi ca viteji care calca in picioare tina drumurilor in vreme de razboi, si se vor razboi, caci Domnul va fi cu ei, si va face de ocara pe cei ce stau calare pe cai" (Zaharia X-4,5). Despre acei ce impartasesc ideologii si doctrine false, Evanghelia de la Ioan (XV-2) ne spune astfel:
"Toata vita din Mine care nu aduce roada, e taiata, si toata care aduce roada o curata, ca mai multa roada sa aduca."
In acelasi cap. XV al Evangheliei de la Ioan, se vorbeste de un Foc in care toti cei straini de invatatura cristianica, se vor arunca spre a fi nicmiciti, arsi: "De nu va ramane cineva in Mine, se scoate afara ca vie ce se usuca, se aduna, si in FOC se arunca , si se ARDE" (Ioan XV-6).
Aceeasi soarta o are si neghina din holda in care noaptea, satana a semanat neghina. Ea va fi lasata sa creasca odata cu graul, si numai dupa seceris graul va fi despartit de neghina, iar neghina se va arunca in FOC, adica cei nelegiuiti, cei netrebnici, vor sfarsi in Foc: "mana Ta va gasi pe vrajmasii tai si dreapta ta va ajunge pe toti cei ce te ursasc. In ziua aratarii tale, vei fi pentru ei un cuptor de Foc. Atunci ii vei pierde pe ei. Starpi-vei samanta lor de pe pamant si neamul lor dintre fiii oamenilor" (Psalm XX-8,11)
In capitolul VI al Apocalipsului de la Iona, sunt expuse fazele de pedepsire a pamantului, care in chip simbolic sunt prezentate prin sapte calareti, care succesiv coboara pe pamant, aducand spaima si cutremur in vazduh, pe uscat si pe mare. Acest fenomen este prevazut de proorocul Ioil in cap. II:

2. "O zi de intuneric si de bezna, o zi cu nori si intunecime mare. Precum zorile se revarsa pe deasupra muntilor, tot asa da navala un popor fara numar, si puternic, care n-a mai fost decand lumea, si nici dupa el nu va mai fi, pana in vremurile celor mai indepartate neamuri".
3. "Inaintea lui merge mistuind FOCUL, iar dupa el arde VAPAIA. Pamantul este inaintea lui ca gradina raiului, iar dupa trecerea lui, pustiu infricosat, caci nimic nu scapa in fata lui."
4. "Cum sunt caii, asa le este chipul lor, si ca sprintenii calareti, asa alearga."
5. "Se aud ca un duruit de care de razboi, care se avanta in goana spre crestetul muntilor, ca paraitul flacarilor care mistuie o miriste, ca o ostire puternica, asezata in linie de bataie."
6. "Fetele lor ard ca VAPAIA, inaintea lor popoarele tremura de spaima."
7. "Alearga ca niste viteji, ca razboinicii, incercati se avanta peste ziduri, om dupa om isi urmeaza calea, fara ca vreunul sa se rataceasca."
8. "Nimeni nu se imbranceste cu cel de alaturi, fiecare isi vede de drumul lui, printre sageti isi croieste cale, fara ca niciunul sa rupa randul."
9. "Dau navala in cetate, alearga pe deasupra zidurilor, patrund in case si intra pe ferestre ca furii."
10. "Inaintea lor tremura pamantul, cerul se cutremura, soarele si luna se intuneca, iar stelele isi pierd stralucirea lor."
11. "Domnul sloboade glasul sau in fruntea ostirii sale, caci intinsa foarte este tabara lui, si puternic este cel ce plineste porunca lui. Mare si infricosata va fi ziua Domnului! Cine va putea sta impotriva ei?!" (Ioil II-2,11)
O soarta crunta vor ava indeosebi preotii necinstiti, falsii si orbii pastori, caci:
"Proorocii proorocesc minciuni, iar preotii domnesc cu ajutorul acestora!" (Ierimia V-31)
"De la prooroc pana la preot, toti se poarta minciunos, pentru ca fiecare din el, de la mic la mare, este robit de lacomie. Ei leaga ranile poporului Meu, cu nepasare zic: pace, pace, dar numai pace nu-i!" (Ierimia VI-13,14)
"La ce mi-e buna tamaia ce vine din Seba si trestia mirositoare din tara indepartata? Arderile de tot ale voastre, nu le voiesc, si jertfele voastre imi sunt neplacute" (Ierimia VI-20)
"De aceea poporul acesta se apropie de Mine, cu gura si cu buzele Ma cinstesc, dar cu inima este departe, caci teama de Mine a ajuns doar o randuiala omeneasca, searbada invatatura de la oameni." (Isaia XXIX-13)
"Vai de pastorul care lasa turma in parasire! Sabia sa loveasca bratul lui si ochiul lui cel drept! Bratul lui sa se usuce, iar ochiul lui sa ramana orb!" (Zaharia XI,17)
"Impotriva PASTORILOR voi aprinde vapaia urgiei Mele."
"In ziua aceea se vor rusina PROOROCII de proorocirile lor... si fiecare va zice: nu sunt prooroc, ci plugar, caci cu plugaria m-am ocupat din tineretile mele." (Zaharia XIII-4,5)
"Precum e adevarat ca eu sunt viu – zice Domnul Dumnezeu – tot asa-i de adevarat ca voi face DREPTATE" iar catre pastori zice: "Voi ziceti, Domnul a spus! Dar Eu n-am spus!"
Un ton deosebit de vehement il are proorocul Iezechil:
"Voi Ma cinstiti inaintea poporului Meu pentru o mana de orz si o bucata de paine, ucigand suflete care nu trebuie sa moara, crutand viata unor suflete care nu trebuie sa traiasca si amagind astfel pe poporul Meu care asculta minciuni."
"Voi sfasia valurile care va acopera si voi izbavi pe poporul Meu din mainile voastre, ca sa nu-l mai pradati, si veti cunoaste ca Eu sunt Domnul."
"Pentru ca voi chinuiti prin minciuni inima dreptului pe care Eu n-am vrut s-o chinuiesc, si pentru ca dati sprijin celor rai, ca sa nu renunte la nelegiuirile lor pentru a-si pastra viata."
"Pentru ca oile Mele au fost lasate prada si fara pastor, oile Mele au ajuns mancarea tuturor fiarelor campului, iar pastorii Mei n-au cautat de oile Mele, ci pastorii s-au pascut de ei insisi, iar oile Mele nu le-au pascut." (Iezechil XXXIV-8)
"Iata Eu vin asupra pastorilor, si va voi cere oile Mele din mana lor, si nu le voi da mai mult sa pasca oi, si nu se vor mai paste pastorii pe ei insisi, si voi smulge oile Mele din dintii lor, si nu vor mai fie ele mancarea lor." (Iezechil XXXIV-10)
In sfarsit, un ultim citat adresat pastorilor, de Isaia, cap XXIX, verset 11: "Orice descoperire este pentru voi ca graiurile dintr-o CARTE PECETLUITA. Daca o dai cuiva care stie carte si-i zici: CITESTE! El iti raspunde: NU POT, CACI ESTE PECETLUITA!"
Sa revenim atunci la Apocalipsul lui Ioan Evanghelistul, si sa-l abordam sistematic.

Ioan Evanghelistul se afla surghiunuit in insula Patmos. Acolo, povesteste autorul, intr-o zi de duminica, a suferit o dedublare, fiind ridicat cu duhul la mare inaltime. Deodata un glas de trambita se recomanda: Eu sunt ALFA si OMEGA, Cel dintai si Cel de pe urma." (Ioan I-10)
Ioan se intoarce sa vada de unde vine glasul si vede SAPTE SFETNICE, iar in mijlocul lor vede pe "unul care semana cu Fiul Omului, imbracat in potir." Acesta purta in mana dreapta SAPTE STELE. Cifra SAPTE, se repeta inca de doua ori in expunerea Evanghelistului Ioan, mai intai in cap. I si II, prin scrisorile adresate celor SAPTE BISERICI, apoi in cap. V, VI, VII, VIII, cand lui Ioan i se arata CARTEA CU SAPTE PECETI, carora le corespund cei sapte CALARETI APOCALIPTICI care pedepsesc pamantul. Sa vedem ce semnificatie are cifra sapte, atat pentru cele SAPTE SFESNICE, cat si pentru cele SAPTE STELE. Cifra SAPTE, exprima ritmicitatea vietii fiintelor divine, care cunosc succesiv SAPTE STARI luminoase ale activitatii continue a fiintelor divine, si anume (ierarhia acestor stari, se va citi de jos in sus):
STAREA A VII-a – IDEOGONIA – TEOGONIA
STREA A VI-a – CLARVIZIUNEA
STAREA A V-a – LUCIDITATEA – TEOFANIA
STAREA A IV-a – EXTAZUL
STAREA A III-a – CONTEMPLATIA – TEOLOGIA
STAREA A II-a – MEDITATIA
STAREA I-a – GANDIREA
Starea a VII-a – IDEOGONIA, exprima stadiul inalt al fiintelor divine care au acces la universul IDEOTIC al cunoasterii Divine.
Sapte sfesnice exprima viata divina a oamenilor, a bisericii vii de pe pamant, SAPTE STELE exprima viata divina a fiintelor divine ceresti. In continuare, cap. II si III trateaza continutul scrisorilor ce-i sunt dictate spre a le trimite celor SAPTE BISERICI din Asia Mica, acelea cu care Ioan Evanghelistul avusese legaturi. Scrisorile catre primele cinci biserici contin deopotriva laude si mustrari, exceptie fac ultimele doua biserici din Philadelfia si Laudiceea. In scrisoarea catre biserica din Philadelfia aflam ca aceasta biserica este este singura care nu este mustrata. In schimb, iata cum se adreseaza iudeilor: "Iata pe aceia din adunatura satanei, care se numesc pe sine iudei, dar care nu sunt, ci mint, ii voi face sa vie si sa se inchine picioarelor Tale, si sa cunoasca ca Te-am iubit." (Apocalips III-9) In continuarea aceluias cap. III, verset 12 scrie: "Pe biruitor il voi face stalp in biserica Domnului Meu si nu va mai iesi afara, si voi scrie pe dansul Numele Dumnezeului meu si numele Cetatii Dumnezeului meu, al NOULUI IERUSALIM ce se pogoara din cer de la Dumnezeul meu, si NUMELE MEU CEL NOU."
Ultima biserica, cea din Laudiceea, catre care se adreseaza, exprima un verdict dat unei biserici decazute: "dar, fiindca tu nu esti nici rece, nici fierbinte, ci cald, de aceea te voi scuipa (te voi varsa) din gura Mea." (Ap. II-16).
Trecem acum la viziunea urmatoare: Ioan aude din nou glasul acela de trambita care il cheama in duh printr-o poarta, mai sus: "suie-te aicea si-ti voi arata cele ce au sa fie dupa aceea" (Ap. IV-1).
La acea inaltime la care Ioan, printr-o noua dedublare de afla rapit cu duhul, are o viziune complexa. (Ap. IV) "Un tron ceresc pe care sta o fiinta, o persoana avand infatisarea ca piatra de iapsis si de sardes, iar imprejurul tronului un curcubeu. Din TRON ieseau tunete, fulgere si glasuri, iar inaintea lui ardeau SAPTE SFESNICE DE FOC. Inaintea TRONULUI, era o mare ca de sticla, asemenea cristalului. In mijlocul Tronului si imprejurul Tronului erau PATRU vietati, pline de ochi si pe fata, si pe spate: intaia vietate semana cu LEUL, a doua vietate semana cu BOUL, a treia vietate avea fata ca a Omului, iar a patra vietate semana cu VULTURUL in zbor" (Apocalips IV-6,7)
Cartea pecetluita simbolizeaza tainica filosofie divina care contine intr-ansa fazele de pedepsire a celor de pe pamant, gratie carora intreg pamantul va putea fi curatit, pentru a se putea crea conditiile unui cer si unui pamant nou, pentru ca nu se poate o turma si un pastor intr-o lume stapanita de lucifer-satana, si de slugile ei, satana nu este altcineva decat DRAGONUL si cele DOUA FIARE pe care le va descoperi Apocalipsul in continuare. Sa revenim, cand Leul cel vrednic ia cartea sa o deschida, iata ICOANA olimpului ceresc sufera o schimbare: PE TRON isi face aparitia "MIELUL" parca injunghiat, care avea "SAPTE COARNE SI SAPTE OCHI", care simbolizeaza puterea de lupta a celor sapte stari expuse mai inainte. Ele au putere si de lupta si de vedere in toate adancurile constiintelor de pe pamant si din cer. Este demn de remarcat faptul ca, daca MIELUL era ipostaza sub care Iisus Hristos a venit pe pamant, la a doua venire El va avea ipostaza de LEU gata sa sfasie. Daca pe pamant El a fost bland, iertator si plin de mila, la Judecata de apoi va fi "crud si drept", neiertator si va judeca fara mila si partinire pe fiecare dupa faptele sale. Si cand MIELUL-LEU a luat cartea, atunci cele patru vietati si cei 24 de batrani au cazut inaintea MIELULUI-LEU, avand fiecare cate o HARPA in mana si cate o CUPA de aur, plina de

tamaie care simbolizeaza RUGACIUNEA SFINTILOR. Si au cantat o cantare noua, zicand: "vrednic esti sa iei CARTEA si sa desfaci pecetile ei, caci ai fost junghiat si cu SANGELE tau ne-ai rascumparat pentru Dumnezeu din toate semintiile, limbile si popoarele si natiunile, si ne-ai facut regi si preoti, ai Dumnezeului nostru si vom domni pe pamant" (Ap. V-7,10).
Iata biruinta Sionului si a noului Ierusalim, mai presus de natiuni si popoare, mai presus de religii sau apartenente filosofice. Imediat viziunea OLIMPULUI se transfigureaza: "Atunci am vazut si am auzit o multime de ingeri imprejurul Tronului, a vietatilor si a batranilor, si numarul lor era de miliarde de miliarde si de mii de mii. Acestia ziceau cu glas mare; Vrednic este MIELUL cel junghiat sa primeasca puterea si bogatia, intelepciunea si taria, cinstea, slava si binecuvantarea." (Ap. V-11,12)
Urmeaza apoi desfacerea pecetilor de catre MIELUL-LEU. Desfacand pe rand primele patru peceti, ies succesiv patru calareti inarmati care aduc vatamarea pamantului. De fiecare data cate una din cele patru vietati il cheama pe Ioan sa-i arate pedepsele aduse celor de pe pamant. La deschiderea pecetii a cincea, cele patru vietati tac, in schimb Ioan vede sub altar sufletele celor ucisi pentru dreptate si adevar, pentru Cuvantul lui Dumnezeu si care striga: "Pana cand, Stapane Sfinte si Adevarate, nu vei judeca si nu vei razbuna sangele nostru?" (AP.VI-10)
"Atunci fiecaruia i s-a dat HAINE ALBE si li s-a zis sa se linisteasca inca putina vreme pana cand tovarasii si fratii lor care vor fi ucisi ca si ei vor implini numarul." (Ap. VI-11)
Desfacerea pecetii a sasea e cutremurarea; un adevarat cataclism dupa care patru ingeri se posteaza in cele patru unghiuri ale pamantului. Dar un alt inger puternic ii opreste sa vatame pe cei 144 000 pe care el trebuie sa-i pecetluiasca pe frunte spre a fi recunoscuti si sa nu sufere nici un necaz, nici o vatamare. "Dupa aceea am privit si iata o multime mare de oameni pe care nimeni n-ar fi putut-o numara din toate semintiile si neamurile, si popoarele, si limbile, stateau inaintea TRONULUI si a MIELULUI, in HAINE ALBE si cu ramuri de finic." (Ap. VII-9) Intreband Ioan cine sunt acestia, i se raspunde: "acestia sunt cei ce au venit din necazul cel mare. Ei si-au spalat HAINELE lor si si-au albit straiele cu sangele MIELULUI." (Ap. VII-14)
"Ei nu vor mai inseta, nici nu vor mai flamanzi, caci MIELUL ii va paste si-i va povatui la izvoarele apelor."
Cand MIELUL-LEU a deschis cea de a saptea pecete, Ioan vede sapte ingeri cu trambita.Vine insa un alt inger care intr-o cadelnita pune tamaia rugaciunii sfintilor, apoi umple cadelnita cu jar de pe altar si-l arunca pe pamant, producand fulgere, tunete si cutremure. Dupa aceasta incep ingerii sa trambiteze pe rand: primele patru trambite aduc pe pamant jale si foc, si dezastru. La a cincea trambitare se face fum mult si fumul se preface in lacuste-scorpii care vatama pe oricine, in afara de cei ce aveau pecetea pe frunte. Pecetluitii, am mai spus, sunt cei ce au biruit pe pamant si care au mers pana la sacrificiul suprem. Lacustele – scorpii nu omorau, ci erau lasate doar sa-i chinuiasca pe oameni. Lacustele – scorpii "erau asemenea unor calareti pregatiti pentru razboi; pe capetele lor aveau un fel de cununi care semanau a fi de aur, iar fetele erau ca de om." (Ap.IX-7)
La a sasea trambitare se da drumul la patru ingeri care in fruntea unei multimi de calareti de miliarde de miliarde, si care aveau misiunea sa ucida a treia parte din toate vietuitoarele pamantului, inclusiv pe pamanteni. "Calaretii erau imbracati in zale ca focul si ca pucioasa; capetele cailor erau ca de leu si din gurile lor iesea fum, foc si pucioasa."
Despre a saptea trambitare Ioan spune: "ca aceasta va suna in zilele de pe urma, cand se va sfarsi taina lui Dumnezeu." (Ap. X-7)
In continuare i se da lui Ioan o carticica ca s-o inghita, ceea ce reprezinta filosofia cristianica. Carticica era amara in pantece, dar dulce in gura, adica era greu de a fi inteleasa, dar aducea satisfactii mari. Apoi ingerul care i-a dat carticica, i-a zis: "TREBUIE CA TU SA PROOROCESTI IARASI PENTRU MULTE POPOARE SI SEMINTII, SI LIMBI, SI REGATE." (Ap.X-11) Prin aceasta Ioan este investit pentru vremurile de apoi ca principal si unic propovaduitor, al unei unice Evanghelii, care se va face cunoscuta la sfarsitul veacului. Prin aceasta investire se adevereste cele ce Hristos i-a spus lui Petru despre Ioan: "Daca EU Voi Vrea ca acesta sa ramana pana voi veni Eu, tu ce ai?" (Ioan 21-22) Acest fapt se confirma chiar in capitolul urmator din apocalipsa (cap. XI), unde lui Ioan i se da un toiag cu care sa masoare altarul Bisericii celei vii, precum si pe cei ce se inchina intr-insa. In continuare se spune ca cei doi MARTORI – PROOROCI, care sunt cele doua sfesnice de aur din fata Tronului, sunt cei care vor face minuni mari. O fiara insa ii va ucide si dupa ce trupurile lor vor zacea trei zile pe ulitele orasului, ei vor fi inviati si ridicati la Cer, si intregul popor va jubila biruinta cerului asupra pamantului in sunetele celei de-a saptea trambite. Cu cea de-a saptea trambita se incheie un ciclu de sapte etape ale Interventiei Divine pe pamant, cu un final glorios. Dar Ioan Evanghelistul reia conflictul dintr Dumnezeu si satana in capitolul XII din apocalips. Pe cer apare un semn mare: O FEMEIE imbracata ca soarele, avand sub picioare luna, tipa in durerile nasterii. In acelasi timp se arata un "Dragon mare rosu, cu sapte capete si cu zece coarne, iar pe capete avea sapte coroane", si a carui nume este satana. Acesta a vrut sa manance copilul de parte barbateasca care avea sa pasca toate popoarele cu toiag

de fier, dar copilul a fost rapit la Tronul Ceresc, iar FEMEIA s-a ascuns in pustie. Atunci dragonul cu ingerii lui au purtat razboi cu oastea arhanghelului Mihail; DRAGONUL a fost infrant si aruncat pe pamant, unde s-a pus pe urmarirea FEMEII. Aceasta insa a primit aripi de vultur si a zburat in pustie. Biruinta asupra Dragonului a fost jubilata de cei din cer, dar Dragonul incepu sa-i urmareasca pe pamant pe cei din semintia FEMEII, pe care nu a putut-o rapune. Aici trebuie sa intelegem, cu toate ca Ioan o spune, ca copilul de parte barbateasca, nascut de FEMEIE, adica de un popor credincios, este insusi Ioan Evanghelistul, care inghitise carticica cu filosofia cristianica, si caruia i se daduse toiag spre a masura altarul Bisericii celei vii din cer, si care trebuie sa propovaduiasca Evanghelia Noua, unica, la sfarsitul veacurilor. In cap. XIII isi face aparitia fiara intaia, "cu sapte capete si cu 10 coarne; in coarnele ei erau 10 coroane, iar pe capetele ei niste nume hulitoare de Dumnezeu; semana cu un leopard, picioarele erau de urs, iar botul ca de leu. Dragonul i-a dat ei puterea sa si tronul sau, si stapanire mare." (XII-1,2) Atat Dragonul cat si fiara aceasta, trebuie intelese ca fiinte luciferice, care conduc si stapanesc infernul unor zei. Au fiecare sapte capete, simbolizand si de data aceasta cele sapte stari opuse mintilor divine. Aceste sapte stari sunt sunt simbolizate aici de cele sapte capete ce le are fiecare, si Dragonul si fiara, fiind zei ai intunericului; poarta pe cap coroane ca si cei 24 de batrani. Acestei fiare i s-a dat putere sa lupte cu sfintii de pe pamant si sa-i biruiasca, si ei i se inchina toti cei ce nu au pecetea MIELULUI. "Am vazut apoi alta fiara, ridicandu-se din pamant. Aceasta avea doua coarne ca de miel si vorbea ca Dragonul. Ea lucreaza intaintea lui cu puterea fiarei celei dintai si face tot pamantul sa se inchine fiarei intaia... face semne mari, incat si foc pogoara din cer pe pamant." (Ap. XII-11,13) Si inca alte minuni cu care insala pamantenii. Ea forteaza pe toti sa se inchine chipului fiarei, si cine nu se supune este ucis, iar cei ce i se inchina sunt pecetluiti cu semnul fiarei, care este cifra 666.
Ce reprezinta acest semn al fiarei, 666? Cifra 6 exprima cele 6 zile lucratoare pentru obtinerea de bunuri materiale. 666 reprezinta intreita preocupare de cele materiale, si neglijarea totala a vietii spirituale.
In cap. XIV revine viziunea OLIMPULUI CERESC: "Am privit atunci, si, iata, MIELUL sta pe MUNTELE SION si cu dansul cei 144 000 care aveau numele lui si numele Tatalui scris pe fruntile lor... Ei cantau o cantare noua inaintea TRONULUI, inaintea celor patru vietati si a batranilor, SI NIMENEA NU PUTEA SA INVETE ACEASTA CANTARE, decat numai cei 144 000 rascumparati de pe pamant." (Ap.XIV-1,3) "Apoi am vazut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului si avea EVANGHELIA CEA VESNICA (deci, o noua si unica Evanghelie) ca sa binevesteasca celor ce locuiesc pe pamant si tuturor neamurilor, si semintiilor, si limbilor, si popoarelor." (Ap. XIV-6)
"A urmat apoi al doilea inger zicand: a cazut, a cazut Babilonul, cetatea cea mare, care, cu vinul cel iute al desfranarii sale a adapat toate popoarele." (Ap. XIV-8)
BABILONUL, cetatea cea mare, este la antipodul NOULUI IERUSALIM. Ea reprezinta atotputernicia ierarhiei satanice, luciferiene, asupra pamantului care bea din vinul desfranarii ei, adica din IDELOLOGIA SATANICA. Daramarea acestei cetati a BABILONULUI, exprima abolirea tuturor formelor de guvernamant care influenteaza nefast asupra conducerii tarilor si popoarelor. Daramarea Babilonului marcheaza sfarsitul erei de dezbinare intre natiuni si popoare, si instaurarea unei paci si a unei intelegeri vesnice intre natiuni si popoare. "Apoi a urmat al treilea inger, glasuind cu glas tare: de s-a inchinat cineva fiarei si chipului ei, si a primit pecetea sa pe frunte, sau pe bratul sau, acela va bea vinul neamestecat al maniei dumnezeiesti, pregatit in cupa maniei lui, si se va chinui in foc si pucioasa, inaintea sfintilor ingeri si a MIELULUI." (Ap. XIV-9,10)
Apoi Ioan vede doi ingeri, care, printr-o secera aruncata pe pamant, vestesc secerisul de pe urma al holdelor si al viilor.
Capitolul XVI incepe printr-o noua ipostaza a OLIMPULUI ceresc, o mare de sticla ca de cristal si foc, si pe ea cei ce nu se inchina fiarei, si nici numele numarului ei nu primisera, cantau din alaute o cantare cereasca.
"Dupa aceea am privit eu, si iata, s-a deschis biserica cortului adunarii din cer, si din biserica au iesit cei sapte ingeri, care tineau cele sapte bice (cu care aveau sa loveasca pamantul), si erau imbracati in haine curate si luminoase, de in, si incinsi peste mijloc cu brau de aur, iar una din cele patru vietati, a dat celor sapte ingeri (cu bice), sapte CUPE de aur, pline cu mania lui Dumnezeu, si s-a umplut biserica de fum de la slava lui Dumnezeu, si nimeni nu a putut intra in biserica, pana ce nu s-au termintat cele sapte batai ale celor sapte ingeri." (Ap. XV-5,8)
Capitolul XVI din Apocalips, descrie apoi varsarea celor sapte cupe ale maniei lui Dumnezeu, de catre cei sapte ingeri. Este de retinut ca cupa a cincea a fost varsata peste tronul fiarei, incat "imparatia ei s-a intunecat, iar oamenii isi muscau limbile de durere, huleau, dar nu se pocaiau." Dupa cupa a sasea, "am vazut iesind din gura Dragonului si, din gura fiarei, si din gura PROOROCULUI MINCIUNOS, trei duhuri necurate, care semanau cu niste broaste. Acestea erau duhuri care faceau minuni (magie neagra). Ele mergeau la regii din toata lumea, ca sa-i

adune la razboiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atottiitorul." (Ap. XVI-13,14) "Iata vin, zice El (MIELUL) ca un fur. Ferice de cel ce privegheaza si-si pastreaza haina sa nepatata." (Ap. XVI-15)
La varsarea celei de a saptea CUPE in aer, in biserica cereasca, de la TRON a rasurat un glas puternic, zicand: savarsitus-a! Atunci au izbucnit tunete, fulgere si glasuri, si cutremur mare s-a simptit pe pamant. Cetatea cea mare s-a desfacut in trei parti, iar Babilonul s-a pomenit inaintea lui Dumnezeu, ca sa bea vinul din cupa maniei sale.
"Apoi a venit unul din cei sapte ingeri, care tineau cele sapte cupe, si graind cu mine, mi-a zis: vino si-ti voi arata judecata DESFRANATEI celei mari care locuieste pe apele cele mari, cu care s-au desfranat toti regii pamantului, si cu vinul desfranarii careia s-au imbatat toti cei ce traiesc pe pamant." (Ap. XVII-1,2)
Apoi Ioan este rapit din nou cu duhul si dus intr-o pustie, unde vede o FEMEIE calare pe o fiara rosie, plina cu nume hulitoare de Dumnezeu, cu sapte capete si cu zece coroane. Femeia desfranata era impodobita cu podoabe de aur, si pietre pretioase, si tinea in mana sa o cupa de aur, plina cu ticalosiile si necuratiile desfranarii sale, iar pe fruntea ei era scris acest nume: Babilonul cel mare, maica desfranatelor si ticalosiilor pamantului." "Si am vazut ca femeia era beata de sangele sfintilor pe care ii ucise, si de sangele martorilor lui Iisus." (Ap. XVII-6) Apoi ingerul ii explica taina desfranatei: "cele sapte captete sunt cele sapte dealuri (inaltimi) pe care sedea femeia desfranata, si domneste peste ele (sa ne amintim de cele sapte stari), iar cele zece coroane, sunt zece regi care vor stapani impreuna cu fiara un rastimp foarte scurt. Acestia se vor lupta cu MIELUL, dar MIELUL ii va birui. Apele pe care le-ai vazut la picioarele desfranatei, sunt semintiile si neamurile, limbile si popoarele peste care ea domeneste, iar cele zece coroane pe care le-ai vazut la fiara, acestea vor ura desfranata, o vor face de rusine, si o vor goli, si carnea ei o vor manca si o vor arde cu foc." (Ap. XVII-9,1)
"Iar femeia pe care ai vazut-o, este cetatea cea mare a BABILONULUI, care domneste peste regii pamantului."
Semnificatia Babilonului este usor de inteles, ea reprezinta opozitia fata de Dumnezeu, Babilonul fiind in vechime locul unde Dumnezeu a incurcat limbile, spre a-i opri pe babilonieni, sa ridice un giganti turn, ca sa scape de eventualitaea unui nou potop. Babilonul mai insemna si dezbinarea dintre oamenii slujitori ai intunericului, care nici intre ei nu se inteleg bine din cauza deformarilor spirituale si intelectuale.
Dupa acestea, Ioan vede coborandu-se din cer, un inger cu putere mare, care anunta: "A cazut, a cazut Babilonul, desfranata cea mare... pentru ca din vinul aprinderii desfranarii ei, a adapat toate popoarele si toti regii pamantului, imbogatindu-se din LUXUL EI CEL NEMASURAT!"
Incheiem partea a treia a eseului nostru cu aceasta prabusire a Babilonului, cu desfiintarea desfranatei celei mari, care marcheaza finalul Judecatii de Apoi, si prin aceasta incheierea PRIMULUI CICLU al interventiei divine pe pamant.

PARTEA A PATRA

"Cel ce sedea pe Tron mi-a zis:
Iata NOI LE FACEM PE TOATE!" (Ap. XXI-7)

Inceputul celui de al DOILEA CICLU al interventiei divine pe pamant, este ilustrat de strigate de biruinta: "Sa ne bucuram si sa ne veselim, si sa-i dam slava ca a sosit NUNTA MIELULUI si FEMEIA lui s-a gatit" (Ap. XIX-7)
Nu putem trece mai departe fara sa nu ne reamintim enigmaticul refuz al lui Iisus la nunta din Cana Galileii: "Ce-ti este tie si Mie, femeie, CEASUL MEU DE NUNTA n-a venit inca." (Ioan II-4)
Iata cum apocalipsul descifreaza si dezleaga enigma nuntii la care se refera Iisus. Sa revenim insa la completarea sarbatorii ce o va cunoaste intregul pamant: "Atunci ingerul mi-a zis: scrie!"
Ferice de cei chemati la CINA DE NUNTA A MIELULUI! (Ap. XIX)
... ...
Iata, deci, ICOANA datatoare de sens a celui de al DOILEA CICLU, care de data aceasta nu mai este delimitat in timp, ci este vesnic. Icoana este tot o CINA, dar nu mai este TAINICA – ASCUNSA, nu mai este proprie unor cercuri restranse. La aceasta CINA – OSPAT, va participa intregul pamant, toti cei ce au biruit, trecand EXAMENUL JUDECATII DIN URMA.
OSPATUL DE NUNTA AL MIELULUI nu mai graviteaza in jurul unui ritual simbolic cu PAINE si VIN, ci in jurul MIELULUI – MIRE si al MIRESEI, care nu mai ascunde TAINE, ci dimpotriva, le dezvaluie. Dar cine este MIREASA? Tot apocalipsul raspunde: "Atunci am vazut un CER NOU si un PAMANT NOU... Si eu, Ioan, am

vazut cetatea cea sfanta a Ierusalimului pogorandu-se de la Dumnezeu din cer, pregatita ca o MIREASA impodobita pentru barbatul sau. Si am auzit glas puternic din cer, zicand: iata cortul lui Dumnezeu (biserica cea vie) cu oamenii, si va locui El cu dansii; ei vor fi poporul lui, iar El va fi cu ei, si va fi Dumnezeul lor." (Ap. XIX-1,3) Apoi a venit la Ioan unul din cei sapte ingeri cu CUPE si i-a zis: "Vino sa-ti arat FEMEIA care este MIREASA MIRELUI! Si m-a ridicat cu duhul pe un munte mare si inalt, si mi-a aratat cetatea cea mare, SFANTUL IERUSALIM, care se pogorase de la Dumnezeu din cer." (Ap. XXI-9,10)
Iata-ne din nou pusi in situatia de a distinge cele doua categorii de oameni care nu au fost nimiciti cu prilejul Judecatii de Apoi, si care intra in disutie la CINA CEA DE NUNTA A MIELULUI.
Prima categorie sunt cei invitati la NUNTA, iar mesenii, cea de-a doua categorie, cei ajunsi prin efort la treapta MIRESELOR!
Invitatii la nunta, sunt cei ce constituie TURMA UNICULUI PASTOR ce a biruit MIELUL. Ei au trecut cu bine examenul judecatii intrucat au avut FAPTE BUNE; "cine sunt acestia, imbracati in HAINE ALBE, si de unde au venit?... Acestia sunt cei care au venit din necazul cel mare. Ei si-au spalat HAINELE LOR si si-au albit VESMINTELE cu SANGELE MIELULUI." (Ap. VII- 13,14)
Ce au realizat, in fond, oaspetii?
Oaspetii, invitatii la CINA cea de NUNTA "au biruit cu SANGELE MIELULUI si cu CUVANTUL marturisirii lor." (Ap. XII-11)
Oaspetii la NUNTA? INVITATII? MESENII? SUNT ACUM definiti printr-o alta dominanta simbolica. Nu se spune: "cei ce au mancat PAINEA cea vie", cum s-a exprimat Iisus. Definitia oaspetilor se face cu folosirea simbolului: "SANGE", ceea ce are o importanta majora pentru noua prisma prin care sunt priviti oamenii, si anume prin prisma SANGELUI, adica prin prisma GANDIRII, a CONCEPTIEI.
In apocalips, simbolul PAINII dispare complectamente.
SANGELE ESTE UN NOU SIMBOL DATATOR DE SENS!
Asadar, al DOILEA CICLU al evolutiei umanitatii spre indumnezeire se va desfasura subordonat IDEILOR – CONCEPTIEI SI FILOSOFIEI.
CEL DE AL DOILEA CICLU MARCHEAZA NOUA ERA A UMANITATII IN CARE SA DOMINE MISCAREA PE VERTICAL, PROGRESUL GANDIRII IN CARE MISCAREA PE ORIZONTAL SA SE ATENUEZE SPRE A DA POSIBILITATEA FACULTATILOR GANDITOARE SA PATRUNDA CARTEA CU SAPTE PECETI.
Abia acum Hristos se defineste cu precizie: "Eu sunt Alfa si Omega – CEL DINTAI SI CEL DE PE URMA..." (Ap. XXII-13)
"STEAUA LUMINOASA A DIMINETII" (Ap. XXII-16)
Trebuie sa recunoastem ca exista o totala diferenta de continut si de exprimare fata de: "EU SUNT PAINEA CE S-A POGORAT DIN CER!"cu care a marcat PRIMUL CICLU la prima venire a Sa, si cea de a doua definitie, care marcheaza cea de-a doua varsta a umanitatii, cea de-a doua Venire a Sa. Simbolul PAINII obliga la corelarea ideilor pe plan simbolic-metaforic, qvasiabstract.
"Alfa si Omega" insa, ne proiecteaza pe un plan concret cu certe dimensiuni filosofice. In momentul in care Hristos se defineste ca fiind prima si ultima litera din alfabet, ne da sa intelegem ca se refera la un domeniu de CUNOASTERE, superior primei Sale veniri. Clar si limpede va fi in "CEL DE PE URMA"; de abia la urma va fi INTELES in intregime si se va putea deosebi pe Sine, si se va putea explica totul, descifrand MISTERELE si TAINELE cu care s-a inconjurat la prima Sa venire. Dar "cel de pe urma" este si "cel dintai", numai ca in "cel dintai" s-a definit prin simboluri, metafore si icoane, ceea ce reprezinta insa un limbaj indirect, criptic, un limbaj FIGURAT sau chiar... CIFRAT!...
Raportul dintre limbajul PRIM (simbolic, metaforic, figurat) si limbajul ULTIM al lui Hristos, se poate asemana perfect cu modul in care procedeaza un arhitect cand trebuie sa proiecteze un edificiu.
La tema data, arhitectul, mai intai lucreaza in imaginatie, plasmuieste in inchipuirea sa niste volume sptatiale care reprezinta ceva in felul in care el vede edficiul, acesta, ca sa aibe o idee calauzitoare. Practica propriu-zisa de proiectare il aduce la planseta in fata primei compozitii: PROIECTIA IN PLAN – PE ORIZONTAL!...
Planul, insa, trebuie conceput astfel incat el sa asigure pe VERTICAL niste fapte armonioase, astfel incat un arhitect versat, citeste din PLAN... insasi FATADA. Talentul arhitectului, se demonstreaza astfel, inca la compunerea planului, acesta reflectand in sine, partial, ideile directorii, ale celor patru fatade. Pentru un arhitect care compune, fatadele sunt, intr-un fel, subordonate planului, dar fatadele sunt acelea care solicita realmente, activitatea si fantezia arhitectului.

Cele expuse pana acum sunt, din punctul de vedere al arhitectului. Din punctul de vedere al privitorului, insa, ceea ce frapeaza, sunt fatadele cu simfonia lor de forme si culori, care, privite din nesfarsite unghiuri, ofera nesfarsite infatisari, ale unui unic tot. Pentru privitorul din afara, planul nu spune nimic. De abia dupa ce privitorul intra in edificiu, planul prin functionalitatea lui isi demonstreaza valoarea sa de fond, de conceptie, de "ratiune primordiala".
Planul este asadar, "Alfa"... un alfa care determina succesiunea tuturor semnelor pana la "Omega".
"Alfa", deci, INVATATURA lui Iisus exprimata prin simboluri si icoane, constituie proiectia ORIZONTALA care exprima ratiunile si ideile din care va INVIA in DUH si ADEVAR.
OMEGA – IISUS HRISTOS
In felul acesta, "CEL DE PE URMA... fa fi cel dintai..."
Pentru ce insa Alfa si Omega?
Din punct de vedere grafic, Alfa si Omega, (prima si ultima litera din alfabetul grecesc) sunt singurele litere care, prin forma lor realizeaza cercul, simbol al perfectiunii. Dar sa privim cele doua insemne si sa verificam grafic teoria expusa mai sus:

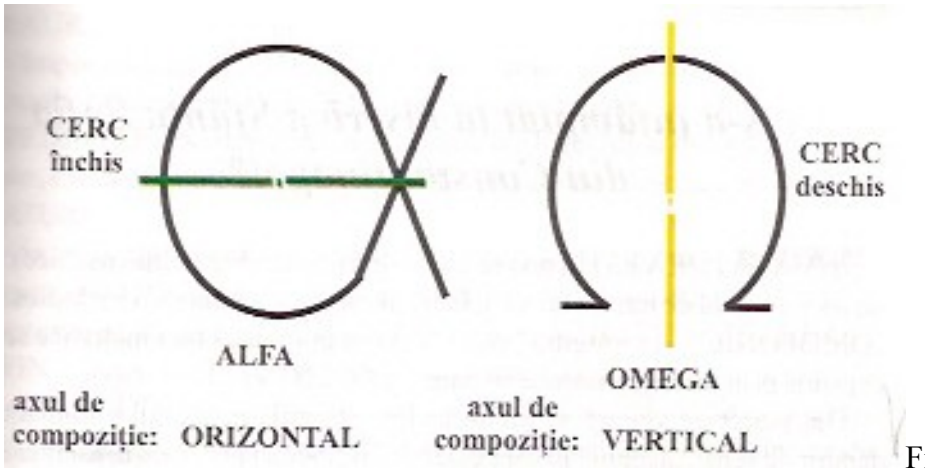

Fig.6

Suntem in fata a doua simboluri, de data aceasta: grafic, care vorbeste de la sine, ilustrand o uimitoare precizie continutul unitar al ideilor ezpuse mai sus; privind din punct de vedere estetic, litera alfa, este parca mai complicata si mai instabila. Parca nu sta bine... parca nu ar avea stabilitate, parca nu e fireasca. Omega, insa, pare simpla, are stabilitate, si in plus, are un arc firesc de compozitie: axul vertical! Mai mult decat atat, alfa are un cerc inchis, de aici caracterul limitat si criptic al simbolurilor, parabolele si icoanele, care sunt oficiale din punct de vedere al descifrarii lor. Linia orizontala de baza, exprima RATIUNEA. Alfa este o compozitie cu axul rational dominant, calauzitor, care implica dualitatea SUS – JOS, ALBA – NEAGRA! Alfa e o dilema, o ambiguitate din punct de vedere al unei critici estetice, iar din punct de vedere arhitectural, e cam invers decat ar trebui. In plus, alfa se deseneaza contrazicand sensul scrierii firesti. Incepe de la dreapta la stanga, si de sus in jos, pentru ca cercul sa determine schimbarea sensului. Omega exprima alte idei. Ea este compusa pe vertical, avand o axa de compozitie fireasca. In plus, ea are o alta baza de sprijin, baza orizontala, ratiunea. Ratiunea, la omega nu constituie ax de compozitie, ci fundament, baza de pornire.

Ce s-a intamplat la biserica Sfanta Sofia din Constantinopol?

Invatatura lui Hristos se aseamana muzicii bizantice (un iison), o nota de baza continua, in jurul careia se onduleaza melodios, OMOFONIC, o singura voce. Notatia grafica a liniei melodice, se exprima prin diferite insemne liniare, pe ORIZONTAL. Din punct de vedere al simbolurilor, Liturghia este axul dominant, datator de sens, iisonul in care celelalte simboluri graviteaza asemeni unei melodii monotone in aparenta, plina insa de semnificatii in adanc.
Pictura bizantina este plana, refuza relieful, refuza volumele si diferentierea planurilor. Totul este plat, decupat, cautand sa excluda comentariul, vrand doar sa precizeze idei, si atat.

Biserica Sfanta Sofia din Constantinopol, nu este numai un miracol si o performanta in materie de constructii, ci si o exceptionala transpunere in forme a ideilor. Biserica este dominata de o imensa cupola, care tinde sa depaseasca CERCUL, transformandu-l in fragmente de sfera. Cautarea cercului este, de fapt, caracterizarea elementelor bizantine, arcada si cupola, fiind proprii stilului bizantin. De ce ne-am referit la biserica Sfintei Sofia?... Pentru ca aparitia acestui gigantic edificiu, constituie un eveniment cu VALOARE SIMBOLICA, care verifica si sustine (precizez, ca simbol) viziunea Evanghelistului Ioan referitoare la FILOSOFIA CRISTIANICA. Lui Ioan Evanghelistul i se arata FILOSOFIA CRISTIANICA sub forma unei cetati inconjurata de ziduri puternice. Zidurile aveau patru laturi si erau din piatra de IAPSIS, iar EDIFICIUL din interiorul cetatii era din AUR. Retinem noi elemente: cifra PATRU, piatra de IAPSIS, si EDIFICIUL de AUR.
Importanta cifrei patru am intanlit-o prin cei patru Evanghelisti. Cupola bizantina – CERCUL – are nevoie de PATRU PUNCTE DE SPRIJIN. Tronul Divin din vedenia lui Iezechil si din viziunea lui Ioan, este inconjurat de patru vietati; cetatea filosofala are PATRU LATURI. In alta ordine de idei, simbolica bizantina a gasit in culoarea VERDE, expresia CUNOASTERII, iar in ROSU, expresia IUBIRII. AURIUL, reprezinta in mod exclusiv LUMINA SPIRITUALIZATA – SFINTENIA, fiind utilizata numai la aureolele sfintilor.
IAPSISUL este cea mai dura piatra, fiind de natura vulcanica, si una din cele mai frumoase ca aspect, reprezentand vene rosii amestecate cu mici pete verzi.
Sa traducem acum simbolistica FILOSOFIEI CRISTIANICE, ca CETATE. (Ap. XXI-18)
O cetate cu ziduri mari, deci o filosofie aparata, justificata de ratiune si logica, apta sa reziste oricarui atac din afara. ZIDURILE cetatii din piatra dura de iapsis sunt rationamente, argumente si dovezi puternice. Combinatia ROSU, combinat cu VERDE, este armonie si concordanta intre CONCEPTIE si ACTIUNE. Temeliile zidului imprejmuitor (Ap. XXI-19) din IAPSIS si CALCEDON, pietre cu dominante de rosu, din SAFIR, albastru si SMARAGD, verde (precizam ca albastru nu are un corespondent semnificativ, nu este simbolic). Asadar, temeliile acestor ziduri sunt multicolore, dominante ROSU – CONCEPTIE – GANDIRE.
In interiorul CETATII, "TOTUL" era din "AUR CURAT CARE SEMANA CU CRISTALUL". In interior erau "CONSTRUCTII DIFERITE" in jurul carora erau strazi, tot din AUR, ca o sticla limpede. Remarcam unicitatea materialului, AURUL (stralucitor), transparent ca CRISTALUL. Deci, o lume a ideilor, a esentelor, o lume de LUMINA, care nu cunoaste INTUNERICUL, era o vesnica zi, caci, "CETATEA o lumina un fel de piatra pretioasa, un fel de IAPSIS, la infatisare ca cristalul." (Ap. XXI-11).
Aceasta CETATE, "era pogorata din cer, o proiectie pe pamant a FILOSOFIEI DIVINE" – a divinitatii insasi, era de "Omega" invataturii lui Hristos: FILOSOFIA!
Revenim la imaginea OLIMPULUI CERESC, citat mai inainte (Ap. IV-6), ".... SI IATA ERA IN EL UN TRON si pe ACELA SEDEA CINEVA."
Asadar unicul (acel CINEVA) statea pe cifra PATRU (tronul) din care ieseau tunete, fulgere si glasuri, iar in jurul tronului erau PATRU VIETATI. Aceste VIETATI, insa seseau in mijlocul TRONULUI, si imprejurul lui in acelasi timp." (Ap. IV-6)
Imaginea DIVINITATII imbina POSIBILUL si IMPOSIBILUL! Sa oprim insa, si sa retinem CIFRELE:
Cifra 1: UNICUL, acel CINEVA ce statea pe TRON
Cifra 4: TRONUL, stabil prin cele PATRU picioare, din nou
Cifra 4: VIETATILE, in numar de PATRU, care stau in mijlocul tronului, si-n acelasi timp si-mprejurul lui.
Retinem cifrele obtinute: "1-4-4" ca simbol cifric al acelui CINEVA, care desigur este UNIC, DUMNEZEU."
Dar "1-4-4" ne aminteste de acel numar de 144 000 de pecetluiti cu pecetea lui Dumnezeu, singurii care nu vor fi vatamati de FIARA. Numarul lor, de fapt nu se stie, dar PECETEA este "1-4-4", care ne facem sa intelegem ca propriu-zisul numar nu se cunoaste, el fiind deschis oricaruia care se va identifica cu FILOSOFIA DIVINA.
Numarul de 144 000 din redactarea curenta actuala este o eroare de transcriere. Redactarea lui de catre Ioan Evanghelistul ar fi putut sa fie: 1-4-4 = 0-0-0. Adica 1 cat si 4 ca cifre, reprezentau grafic perfectiunea prin trei cercuri. Esentialul ramane insa: 1-4-4.
Revenim la simbolul FILOSOFIEI CRISTIANICE: CETATEA INCONJURATA DE ZIDURI.
Cifra 1 – o cetate
Cifra 4 – constructiile din cetate cu fiecare PATRU fatade
Cifra 4 – zidul imprejmuitor al cetatii are PATRU laturi
Mai departe... citez:
"Apoi (ingerul indrumator al lui Ioan) a masurat lungimea ZIDULUI si l-a gasit de 1-4-4 coti..." (Ap. XXI-17)

Asadar, NUMELE lui Dumnezeu in simbolica CIFRICA este clar: 1-4-4. El reprezinta unitatea a trei cifre care echivaleaza cu trei CERCURI.
Am afirmat mai inainte ca biserica Sf. Sofia din Constantinopol a marcat un eveniment cu valoare de simbol.
Acum ne vom opri la un al doilea eveniment cu valoare de simbol, tot in materie de constructie si arhitectura, care are loc in sec. al XV-lea in ... Moldova, in timpul domniei lui Stefan cel Mare, odata cu constructia turlei bisericii mari din Manastirea Neamt.
Ce s-a petrecut atunci?
Formula clasica – obisnuita logica si perfect justificata constructiv, era sprijinirea turlei prin pandativi pe patru puncte. In plan arata altfel:

Cercul reprezinta turla; cele PATRU puncte negre
-punctele de sprijin de descarcare a eforturilor

Fig.7

Aceasta solutie fusese lansata de sus amintita biserica Sfanta Sofia din Constantinopol.
Ce s-a intamplat la biserica Manastirii Neamt?
In "mod paralogic" si "irational" din punct de vedere constructiv, deasupra celor PATRU arcade existente, deasupra pandativelor, apar pentru prima oara in istoria arhitecturii, alte PATRU arce menite sa reduca diametrul turlei. Cauza care a generat aparitia acestor noi PATRU arce deasupra celor PATRU arce de sustinere, a fost generata de "motive estetice"... ca turla sa apara mai zvelta, mai... FRUMOASA!...
Biserica fiind intr-adevar, mai FRUMOASA, a placut tuturora, si toate bisericile care au urmat au preluat aceasta (masura) formula care incanta pus si simplu OCHIUL mai ales in interior, unde turla este sustinuta de aceasta veritabila STEA de ARCE, ridicate la mare inaltime.
Proiectia in plan a acestei rezolvari arata astfel:

deci: 1-4-4

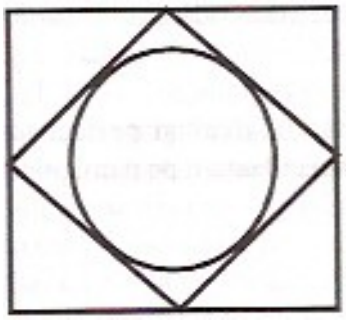

Fig.8

Simbolul Rugului Aprins

Consideram ca cititorul nostru familiarizat cu capriciile simbolurilor, nu va eticheta aceasta drept o intamplare, "s-a intamplat ca tocmai..." Dar daca cititorul totusi, considera "fenomenul Neamt" o intamplare, vom da un alt exemplu, care nu mai este un simplu exemplu, ci reprezinta o certa si uimitoare confirmare.
Fenomenul s-a petrecut in Moldova, cu cateva decenii mai tarziu, in sec. XVI in pictura bisericeasca.
In sec. XVI, in timpul domniei lui Petru Rares, apar primele picturi bisericesti pe fatadele exterioare ale catorva biserici, cum ar fi Moldoviata si Sucevita, etc.

In pictura acestor doua biserici apare pentru prima data reprezentarea "RUGULUI APRINS" in care Fecioara Maria (fie cu Pruncul in brate, fie singura, stand sub Sf. Treime), este incadrata intr-un cerc, cercul fiind in mijlocul a doua romburi asezate crucial, avand laturile curbate spre interior.
Schema arata astfel:

Fig.9

Nu mai este cazul sa descifram regasirea PECETEI NUMELUI. Surprinzator este faptul ca cele doua romburi sunt colorate, unul in rosu, celalalt in verde, regasindu-se in mod de-a dreptul senzational semnificatia culorilor din piatra de Iapsis: ROSUL – CONCEPTIA – GANDIREA; VERDELE – ACTIUNEA.
"Rugul Aprins" reprezentat astfel nu este o intamplare pentru pictori. Acest simbol grafic: CERC – PATRAT – PATRAT, reprezinta o transpunere a simbolului CIFRIC: 1-4-4.
Sa nu va inchipuiti, insa, ca acest SIMBOL GRAFIC, apare o singura data! Iata, de pilda, la Sucevita il gasim:
1. Pe peretele curb, de rasarit, al altarului, in exterior, in axul registrului superior.
2. Pe peretele exterior de sud, in suita Acatistului Maicii Domnului.
3. Pe una din cupolele care acopera pronaosul.
4. Deasupra asa-zisei camera a mormintelor.
5. Deasupra Tronului hemitasiei, si, in sfarsit,
6. Apare pe fragmente, la capatul "Scarii lui Ioan Elimax", pe peretele exterior de nord.
In viziunea OLIMPULUI CERESC, imaginea este completata de 24 de scaune, iar pe scaune 24 de batrani..." (Ap. IV-4), care stateau imprejurul Tronului. Acum ne este mai usor sa retinem ca BATRANII care inconjurau TRONUL, realmente il inconjurau formand Cercul BATRANILOR – iar SIMBOLUL LOR CIFRIC este "4-4", adica doi de PATRU. Ei nu sunt la nivelul acelui "CINEVA" ce sta pe Tron, dar acestia formeaza CERCUL colaboratorilor "CELUI CE ESTE UNIC", caci poarta pe capetele lor COROANE si au HAINELE ALBE." (Ap. IV-4)
(Scuze cer cititorului pentru inca o coincidenta: oare CAPITOLUL PATRU, versetul PATRU, sa fie inca o confirmare a SIMBOLULUI CIFRIC al BATRANILOR?" (Ap. IV-4)
(Cine doreste sa verifice prin calculul aritmetic, sa socoteasca asa-zisul numar de 144 000 alesi, pe care ii reprezinta Ioan in cap. VII, versetele 5 si 8, si rezulta 144 000 = 144 000!!!...)
Cei vrednici sa intre in CETATEA FILOSOFIEI DIVINE sunt MIRESELE, cei ce au PECETEA NUMELUI MIELULUI pe fruntile lor: "1-4-4"
Am descifrat pana acum semnificatiile celor PATRU VIETATI, care exprima virtutile majore: Intelepciunea (Vulturul) – Creatia (Omul-Inger) – Lupta si combativitatea (Leul) – Supunerea si slujirea (Taurul). Acestea formeaza unitatea primului PATRU. Sa vedem acum care este semnificatia celui de-al doilea PATRU. Trebuie intai sa prezentam ca cifra PATRU exprima ECHILIBRUL STABIL. Daca cele PATRU virtuti enumerate exprima ECHILIBRUL VIRTUTILOR ACTIVE pe ORIZONTAL, celalat PATRU este EXPRESIA ECHILIBRULUI CONCEPTUAL GANDITOR pe VERTICAL. Iata cele PATRU stadii, etape ale gandirii, ale mintii:

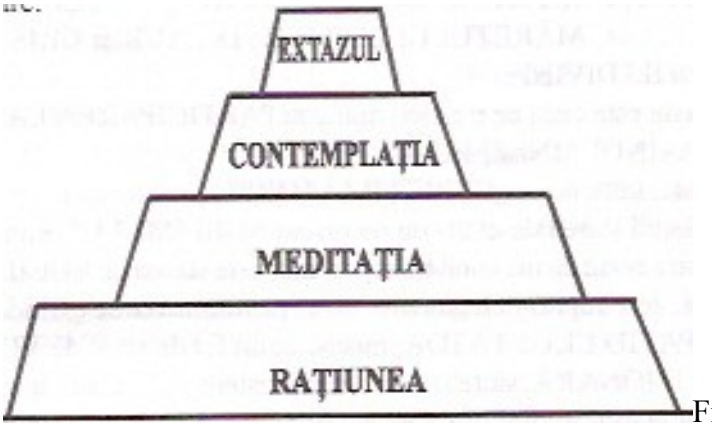

Fig10

Aceste patru trepte care culmineaza cu extazul, formeaza acel tot unitar, care asigura un ECHILIBRU STABIL DEFINITIV pentru un spirit. EXAZUL insa nu se opreste. El nu constituie limita evolutiei spiritului uman, ci mai mult, il proiecteaza mai sus, pe alte trepte, catre noi valente.

EXTAZUL ARE TREI paliere:

- EXTAZUL in fata ARMONIEI
- EXTAZUL in fata FRUMUSETII
- EXTAZUL in fata SUBLIMULUI

Armonia implica in muzica PATRU voci. EXTAZUL in fata ARMONIEI este sensul biruintei: CANTECUL!

"Ei cantau o CANTARE NOUA inaintea TRONULUI, inaintea celor PATRU VIETATI si a BATRANILOR si nimeni nu putea sa invete acest cantec..." (Ap. XXII-2,3)

MIRESELE cunosc EXTAZUL in fata FRUMUSETII, caci vor vedea fata lui. (Ap. XIV-2,4)

MIRESELE cunosc EXTAZUL in fata SUBLIMULUI, caci vor intelege, avan NUMELE LUI inscris pe fruntile lor. (Ap. XXII-4)

Ce urmeaza insa dupa fazele extatice?

Depasind faza extatica, rod al celor PATRU TREPTE armonios echilibrate, mintea intra in CERCUL ARZATOR al facultatilor paramintale: LUCIDITATEA – CLARVIZIUNEA – IDEOGONIA, miscari ce se intrepatrund si fuzioneaza alcatuind ceea ce am putea numi FACULTATI SUPREME de PERCEPERE si INTELEGERE a ESENTELOR MARETULUI EDIFICIU DE AUR si CRISTAL al FILOSOFIEI DIVINE. Acesta este ceea ce misticii numeau: PARTICIPAREA LA VIATA DIVINA - INDUMNEZEIREA.

Ce este acest CERC ARZATOR?

Depasind starea de extaz, de pe piscul SUBLIMULUI, mintea intra intr-o stare noua de maxima transparenta: este starea de LUCIDITATE, de intelegere SUPRAINTELEGATOARE, care, pe masure ce se extinde intr-un nou SPATIU CUGETATOR, incepe... un fel de stare de vis, stare CLARVIZIONARA, starea noua de cunoastere a varietatilor de ipostaze ale esentelor, multitudinilor de forme sub care se poate prezenta o unica ESENTA transpusa in infinite existente inconjuratoare.

IDEOGONIA detine suprematia fiintei intrata in fluxul circular al celui mai inefabil mod de CUNOASTERE, caci IDEOGONIA nu mai este o stare mintala. Ea este mai curand un fenomen pe care l-am putea asemana cu fulgerul ce brazdeaza cerul. IDEOGONIA este cel mai inexplicabil miracol al firii indumnezeite, caci prin ea se nasc IDEILE, hrana cea mai de pret a spiritului. Sa incercam sa sistematizam evolutia spirituala cu diferitele ei stadii in doua scheme diferite, care vor vorbi ele singure, gratie celor expuse pana acum. Le prezentam ca atare.

Este necesar totusi, sa ne oprim la cea de a doua schema, pentru a aduce unele precizari. La aceasta a doua reprezentare am recurs, dupa cate se vede, la SIMBOLURI GRAFICE si de CULOARE. Prin cele doua litere Alfa, de culoare neagra, am reprezentat INVATATURA CRISTIANICA, iar prin Omega de culoare AURIE – CERCUL ARZATOR AL FILOSOFIEI DIVINE.

Axul de compozitie, IUBIREA, am reprezentat-o in culoarea ROSIE, intr-un crescendo ce culmineaza in zona EXTAZURILOR, exprimand prin aceasta IUBIREA ARZATOARE A MIRESELOR.

Cele doua linii groase, de baza, orizontale, exprima hotarul categoric, fata de INTUNERICUL cel mai dinafara, reprezentat de linia groasa, neagra. Cea de-a doua linie groasa, de culoare VERDE, tinde sa exprime planul orizontal al RATIUNII.

Privita in spatiu, schema a doua infatiseaza o PIRAMIDA, incununata de o SFERA. Baza piramidei este RATIUNEA, care este cea mai apropiata de INTUNERICUL cel mai dinafara. Este drept ca RATIUNEA este cea

mai de jos, dar tinem sa scoatem in evidenta ca fara o RATIUNE PROFUNDA si CURATA, nu poate exista PIRAMIDA. Sfera are si ea un punct de sprijin: SUBLIMUL! SFERA, deci nu se sprijina pe PIRAMIDA, dar este rezultatul PIRAMIDEI; PIRAMIDA se poate construi, are un inceput, o BAZA (RATIUNEA) si un VARF (EXTAZUL). Intre varful PIRAMIDEI si SFERA, are loc TRANSFIGURAREA, adica, trecerea de la o CONSTRUCTIE desavarsita, catre un UNIVERS PERFECT. Aceasta exprima trecerea de la munca la ODIHNA, PIRAMIDA exprimand MUNCA si EFORTUL-SFERA, exprimand ODIHNA, participarea la creatie.
PIRAMIDA – lupta, efort
EXTAZUL – zbor, bucurie
SFERA – odihna, participare la creatie
Pentru a defini starea de SFERA, am putea ilustra aceasta stare, cu un text din Upanisade: "Doua pasari unite inseparabil, stau pe acelasi arbore, inalt pana la cer, una mananca fructele fara sa priveasca, cealalta PRIVESTE fara sa manance!"
Parafrazand pentru extaz, am spune: "Doua pasari unite inseparabil zboara in jurul trunchiului arborelui inalt pana la cer, una zboara sa prinda musculite, cealalta pluteste fericita in zbor", fiindu-i gandul la cele ce stau in varf...
Parafrazand in sfarsit, pentru PIRAMIDA, am spune:
"Doua pasari unite inseparabil stau umile pe pamant, neputand sa zboare. Una scurma mereu pamantul, cautand viermisori, cealalta UMBLA necontenit, neavand ODIHNA, nici BUCURIE."
Astfel, cel ce traieste in PIRAMIDA, se lupta, se straduieste necontenit sa descifreze RATIUNILE orizontale din lumea inconjuratoare. TREBUIE sa alerge necontenit, mereu sa caute, mereu sa gandeasca. Planul RATIONAL, este planul cel mai arid, cel mai rece, dar... necesar. Cu toate ca intelegerea pur RATIONALA este o intelegere rece, fara acces pe inaltime, totusi, STADIUL INTELEGERII RATIONALE, trebuie parcurs cu minutiozitate si cu deosebita atentie. Este stadiul de care depind toate celelalte studii ulterioare. Stimate cititor, pentru ca am ajuns la RATIUNE, ne vom permite o semnificativa digresiune. Stim deja din primul verset al Evangheliei lui Ioan, ca notiunea de Cuvant (LOGOS), inseamna RATIUNE. Dar RATIUNEA din schemele noastre 1si 2, de mai jos, poarta emblema inceputului, adica ALFA.

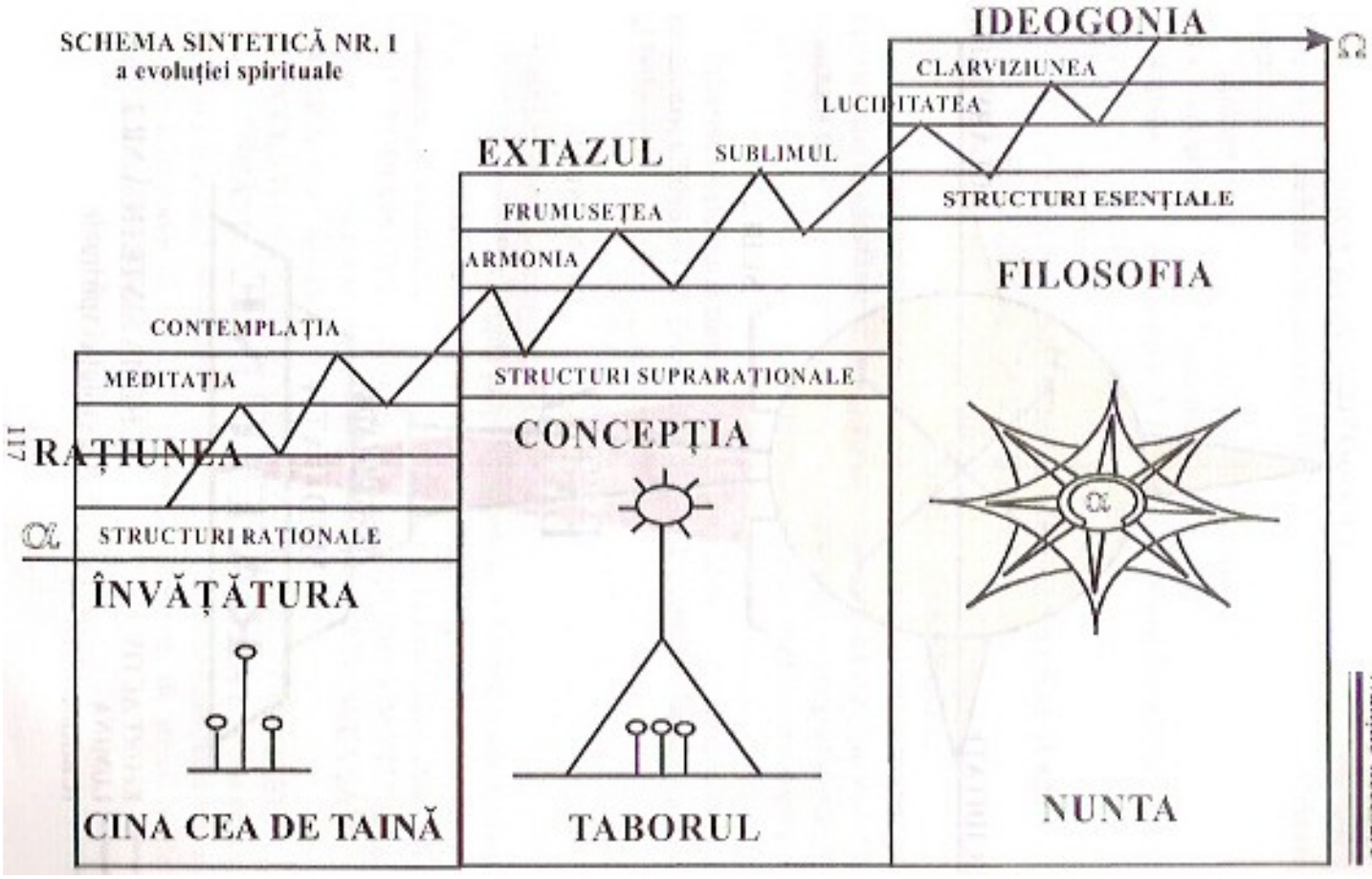

Fig

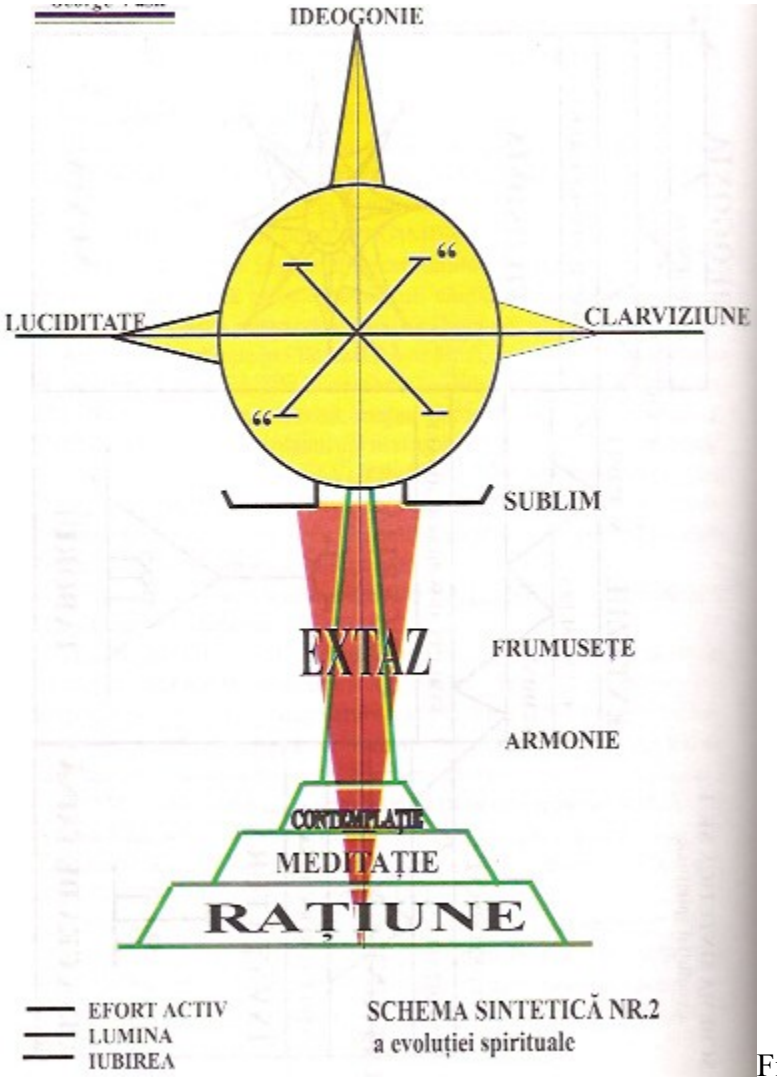

Fig.12

Schema numarul 2 are ca baza, ca fundament, PIRAMIDA GANDIRII pe care noi am colorat-o in verde, conform uzantei bizantine, expresie a CUNOASTERII. Dar baza acestei PIRAMIDE este trapezul RATIUNII pe care l-am subliniat atat prin dimensiunea lui, cat si printr-o scriere mai groasa. De ce? Pentru ca intreaga schema nr. 2 este armonioasa si proportionala, in functie de trapezul RATIUNII.
Schema nr. 2 privita ca o opera de grafica simbolica se poate spune ca reusita ei estetica este determinata de proportia armonioasa a piramidei verzi. Verdele (efortul activ), este culoarea dominanta. Aceasta vrea sa semnifice ca efortul cugetator, activitatea mintala ca piramida, coditioneaza reusita intregii scheme nr. 2. Dar PIRAMIDA are ca trapez de baza RATIUNEA. Ea este aceea care constituie baza, fundamentul intregii gandiri, a intregului univers cugetator. Ratiunea este un domeniu rece, arid si colturos... Este ogorul ce ne sta in fata si trebuie sa-l destelenim. Ratiunea ne cheama la munca, la efort, sa sapam o fundatie adanca in care sa turnam un beton de mare rezistenta. La ce ne referim? LA CEA MAI IMPORTANTA SARCINA CE O AVEM: MUNCA DE INFORMARE – STUDIU – CERCETARE. Aceasta triada constituie pentru noi cea mai importanta activitate pe care trebuie sa o desfasuram in mod constient, cu ravna si zel, in vederea realizarii unei piramide sanatoase, trainice si frumos proportionata, in care sa se inscrie armonios celelalte trepte ale meditatiei, contemplatiei si a extazului. Informarea, studiul si cercetarea constiutie SURSA Universului nostru meditativ, CONSISTENTA si ANVERGURA contemplatiilor noastre si in deosebi: CALITATEA EXTAZULUI care este "FOCUL". Focul poate fi o simpla palpaire, poate fi o flacara, poate fi si un jet de valvatai... Palpairea, flacara sau valvataile depind de seriozitatea, vastitatea si profunzimea cu care ne informam, studiem si cercetam. DE VOM STUDIA PUTIN... ATATA VOM PALPAI!.. DE VOM STUDIA SI CERCETA CU SERIOZITATE SI IN ADANCIME, VOM AVEA SANSA SA ARDEM IN FLACARI! CEL CE STUDIAZA SI CERCETEAZA, ACELA... CUNOASTE... CUNOSCAND IUBESTE CU PASIUNE... Nu cel ce studiaza patru carti arde in flacari, ci cel ce se adanceste intr-o biblioteca impodobita cu studii de religie, de arta, de stiinta si filosofie. Divinitatea este: O VASTA GRADINA, cu tot felul

de plante, flori, arbusti si arbori. Nu este suficient sa cunosti doar florile, ci si arbustii, sa te straduiesti, sa te apropii si de pomii fructiferi si aproape de ei fiind, sa indraznesti sa alegi orice fruct, fie el chiar in varful celui mai inalt copac... A CUNOASTE... inseamna mai intai a te informa, a studia, a cerceta. Nu unilateral... Nu intr-o singura directie, marginindu-te la un singur domeniu, ci extinzandu-te in toate. Nu pledam pentru o searbada pasiune de carti, carti si iar carti. Pledam pentru o selectie care totusi sa patrunda in toate sectoarele: stiinta, arta, religie si filosofie. Latinul spune: "Non multa sed multum." – "Nu multe, ci mult", adica studiu serios, intrece in detalii patrunderea in adancime, ajungand la esente. Nu intamplator CANDELA a fost aleasa ca simbol al arderii... ARDEREA este untdelemnul... Untdelemnul este esenta provenita din stoarcerea semintelor. A avea untdelemn inseamna a avea seminte... multe!!! A avea seminte multe inseamna a ara ogorul mintii, a semana brazdele universului cugetator. Amploarea unei simfonii depinde de numarul simfonistilor. O orchestra mare are si sansa sa realizeze un grandios tumult sonor. O armonie completa cere patru voci: o soprana, o altista, un tenor si un bariton... Sunt cele patru domenii de care am vorbit: soprana este ARTA, altista este RELIGIA, tenorul este STIINTA, iar baritonul este FILOSOFIA. Iata cvartetul de aur, singurul ce ne poate face sa intelegem SFERA. SFERA nu e cerc plan, ci forma spatiala definita de trei axe de coordonate. E o complexitate, o simfonie de valori, un candelabru de lumini, o orga de nenumarate registre, o fresca cu o savanta policromie.
Ce este insa, EXTAZUL? EXTAZUL ESTE VEDEREA SFEREI! Nu am spus patrunderea in SFERA, ci numai vederea ei de la o oarecare distanta. Primul contact cu SFERA se face in intuneric... Incepi sa AUZI de departe niste armonii. Pe masura ce armoniile se apropie, intunericul incepe sa se risipeasca si in departare incepi sa VEZI FRUMUSETEA SFEREI, si tot apropiindu-te, ajungi la portile de cristal ale SFEREI si atunci traiesti SUBLIMUL!...
Pragul, trecerea pragului, intrarea in Sfera e sublima... Daca extazul in fata armoniei este prima moarte si in acelasi timp prima inviere, trecerea pragului si intrarea in Sfera este o a doua moarte si o a doua inviere! Lumina Taborica o castigi printr-o prima moarte; intrarea in SFERA insa te cheama la o a doua moarte, caci transfigurarea te solicita la paradoxala si absurda moarte pentru armonii si frumuseti. Aceasta renuntare insasi la ARMONIE si FRUMUSETE e suprarationala, ba chiar irationala pentru unul care traieste la nivelul piramidei. Limbajul nostru este strict piramidal, brut si colturos – verdele e rece, cuvantul este de gheata. Cel ce traieste in extaz, nu mai vorbeste... tace! Doar asculta si vede. Viata lui nu mai este normala, ci paranormala, caci traieste in rosu... in FOC...
Dar cel ce intra in SFERA?... Cel ce intra in SFERA, intra intr-o lume de fantastic si vis, o lume a esentelor de cristal auriu cu valori percepute in stare de luciditate si clarviziune. Cel ce a patruns si s-a identificat cu SFERA, acela are un limbaj cu totul aparte, strain de limbajul nostru piramidal. SFERA nu poate vorbi celor din PIRAMIDA, SFERA nu se poate autodefini, viata in SFERA nu se poate explica intr-un limbaj brut si colturos, SFERA nu vorbeste; doar CANTA si LUMINEAZA, iar Cantecul si Lumina ei nu o percepe decat cel ce a ajuns in varful PIRAMIDEI! Cel ce traieste EXTAZUL, traieste MOARTEA pentru PIRAMIDA. Cel ce traieste in PIRAMIDA nu intelege SFERA; cel mult crede in ea. Cel ce traieste in PIRAMIDA cunoaste MOARTEA si este supus MORTII. El crede in MOARTE, dar se indoieste ca ar existe viata vesnica. Cel ce traieste in SFERA nu cunoaste MOARTEA si nu crede in ea, cu toate ca el este MORT pentru PIRAMIDA. Cel ce traieste in SFERA poate cobora in PIRAMIDA, dar nu trage nici un folos. O face insa din IUBIRE. A cobora din SFERA in PIRAMIDA, din IUBIRE, e ceva ce nu are nici o RATIUNE, pentru ca coborarea nu te mai poate ridica la ceva mai perfect ca SFERA. Hristos coborand din SFERA in PIRAMIDA, a comis o abatere de la legea rationala a profitului. Tocmai aici intervine IUBIREA – ESENTA ca RATIUNE FUNDAMENTALA A SFEREI: ca sa ajute pe cei care urca treptele PIRAMIDEI, SFERA IN SINE nu POATE COBORA... Dar poate lansa o "BILA", care, pornind de la RATIUNEA cea mai inalta – IUBIREA – sa sufere de pe urma acestei coborari in INTUNERICUL cel mai dinafara, spre a da solutia depasirii PIRAMIDEI. RATIUNEA (CUVANTUL) INALTA o coborare in ratiunile mici si schimonosite ca sa le arate poteca, urcusul, cararea ce duce spre VARF. RATIUNEA (CUVANTUL) nu poate oferi, nu poate darui, nu poate arata SFERA... pentru ca intr-un fel CEL CE ARE O RATIUNE INALTA, NU POATE ORICE. RATIUNEA (CUVANTUL) a dat ce a avut mai de pret si ceea ce se putea da: CUVANTUL, SFATUL, INVATATURA. Dandu-si cuvantul s-a dat pe sine. Prin CUVANT si nu numai prin CUVANT, ci si prin FAPTA, PIRAMIDA A RODIT O RELIGIE... O BISERICA, care cu timpul s-a scindat pana ce a ajuns astazi la cateva sute de secte. De ce? Pentru ca nu au fost aprofundate SEMNIFICATIILE si SENSURILE... Timp... poate ca mai este totusi... Poate insa ca se mai poate urca... PORTILE sunt, au ramas si vor ramane deschise pentru toti cei angajati pe treptele PIRAMIDEI, SFERA insasi... (scuzati, am vrut sa spunem CERCUL), sau mai corect: fiecare din cele PATRU ZIDURI ale CETATII au portile vesnic deschise... "Iar cele 12

porti erau 12 perle: FIECARE POARTA ERA DINTR-O PERLA". (Ap. XXI-21) Cum adica, "FIECARE POARTA ERA DINTR-O PERLA?" Ori este POARTA, ori este PERLA? Din doua... una... sau din una... doua?... Suntem in fata unei ambiguitati! Tocmai cand sa intram in Cetate... in loc de POARTA ca sa ajungem la CERCUL FILOSOFIEI DIVINE (care este, de fapt, o SFERA), dam de o PERLA... Un fleac ce ne impiedica sa intram. Sa mai meditam!

... ...

In sfarsit, s-a dezlegat semnificatia dupa una-doua zile de meditatie. Retineti! Dupa ce am meditat impreuna una-doua zile, am inteles semnificatia celor 12 porti (cum spune cap. Ap. II-1) si conchidem: "Ierusalimul – Cetatea cea Sfanta – Filosofia Divina" nu este un CERC, ci o SFERA!

SFERA aceasta este inconjurata dupa cum s-a spus de PATRU ziduri trainice din IAPSIS.

Care este conditia de a ajunge la SFERA? Sa fii si tu o mica SFERA... mica, asa cum era PERLA, si atunci primesti incuviintarea de la Marea SFERA ca tu, mica PERLA, sa intri in miezul FILOSOFIEI DIVINE si s-o cercetezi, sa umbli pe strazi si sa- i admiti toate edificiile cladite din AUR curat care aduce cu CRISTALUL... Perfect logic: ca sa intre in MAREA SFERA A GANDIRII DIVINE, si s-o CUNOSTI, trebuie ca omul sa evolueze intr-atat incat sa realizeze ASEMANAREA cu SFERA, adica din PIRMAMIDA sa se METAMORFOZEZE... IN SFERA! Iata singura metamorfoza plina de sens si adanci SEMNIFICATII! In incheierea partii a doua a acestui eseu am afirmat distinct tematica PRIMULUI CICLU al interventiei lui Hristos pe pamant fata de CEL DE AL DOILEA!

PRIMUL CICLU ARE CA SIMBOL PAINEA, care exprima accentul pus pe ACTIVITATE, PE FAPTE, adica miscarea pe orizontal.

CEL DE AL DOILEA CICLU ARE CA SIMBOL SANGELE, care exprima accentul pus pe GANDIRE, PE CONCEPTIE, marcand suprematia miscarii pe vertical.

"...Ochii lui (Hristos) sunt ca para focului si pe capul lui o multime de cununi... E imbracat intr-o haina INROSITA in SANGE, iar numele lui este CUVANTUL lui Dumnezeu. Din gura lui iese o SABIE CU DOUA TAISURI, cu care va lovi popoarele... Acesta va PASTE POPOARELE CU TOIAG DE FIER!" (Ap. XIX-11,15)

Doua versete vorbesc despre ASEZAMANTUL CEL NOU AL SANGELUI.

"Beti dintru acesta toti, acesta este SANGELE Meu, al ASEZAMANTULUI CELUI NOU, care pentru multi se varsa." (Matei XXVI-27,28)

"Acesta este SANGELE Meu, al ASEZAMANTULUI CELUI NOU, care pentru multi se varsa..." (Marcu XIV-24)

CEL DE AL DOILEA CICLU al interventiei lui Hristos pe pamant va marca autoritatea ADEVARULUI CHRISTIANIC, care se va impune prin forta GANDIRII in drumul ei spre CUNOASTERE: ASEZAMANTUL CEL NOU!

"Inca multe am sa va mai spun voua, dar acum nu puteti sa le intelegeti." (Ioan XVI-12)

"Am vorbit in SIMBOLURI si ICOANE, dar va veni vremea cand nu voi mai folosi SIMBOLURILE, si ma voi exprima direct, vorbindu-va deschis despre cele dumnezeiesti." (Ioan XVI-25)

"Acum vedem ca prin OGLINDA, in ghicitura, atunci, insa, fata catre fata (direct); acum cunoastem in parte, atunci insa vom cunoaste pe deplin, intelegand TOTUL..."(Corinteni XIII-69)

Atragem atentia cititorului ca in textele citate mai sus, luate in ansamblu, se ascunde cel mai clar MESAJ CHRISTIANIC. Hristos a manevrat cu o amabilitate de MARE MAESTRU simbolurile celor doua biserici:

-prima, BISERICA TRUPULUI – PROVIZORIE

-a doua, BISERICA SANGELUI – DEFINITIVA

Biserica prima este provizorie, pentru ca trupul fara sange e mort. Viata trupului este in sange, ori... prima biserica este RELIGIA CRESTINA, care a ridicat ziduri, domuri si catedrale, a inaltat turle si cupole materiale spre a invia gandirea omenirii. BISERICA DEFINITIVA, ce se va instaura dupa cea de-a doua venire, reprezinta implinirea desavarsita a misiunii lui Hristos pe pamant, care va reveni in chip de LEU GLORIOS pentru a turna botezul in fundatiile ASEZAMANTULUI CELUI NOU AL SANGELUI.

Gasesti, stimate cititor ca stilul lui Hristos in opera de restaurare a umanitatii, de construire a unui sistem maur de gandire, este subred si lipsit de tact?

Gasesti, stimate cititor ca Hristos vine o data la omul "zero" si instaureaza o religie provizorie, vorbeste in pilde si parabole, in simboluri si icoane, se exprima cand limpede, cand obscur, permitandu-si sa opteze la expresii cifrate, criptice, enigmatice? Sau poate spune ca Hristos s-a complicat?!...

De ce nu a spus de prima data TOTUL, ci a preferat sa spuna doar o PARTE, fagaduind insa ca va reveni pentru a spune totul, pentru a raspunde la toate INTREBARILE?
Meditand adanc, descifram MAREA DIFICULTATE ce a reprezentat-o pentru cer restaurarea ORDINII pe pamant si construirea unei umanitati care sa gandeasca ARMONIOS si MATUR.
Da! Acum 2000 de ani Hristos nu a putut spune totul pentru ca omenirea abia se trezea din somnul religiilor primitive... pentru ca oamenii erau copii la minte. Hristos le-a spus povestioare chemandu-i la ceea ce era mai esential si urgent, la IUBIRE. Stiindu-i copii, le-a creat un joc... UN JOC SACRU: Cina cea de Taina pe care Hristos a transpus-o magistral in LITURGHIE, si i-a pus sa invete, sa silabiseasca si sa inteleaga acest joc sacru in toata profunzimea si amploarea lui...
Hristos insa, a urcat si pe **TREI MUNTI**:
1.Muntele pe care si-a rostit celebra predica.
2.Muntele Tabor pe care si-a aratat stralucirea si maretia.
3.Muntele Golgota pe care a dat proba absoluta a spiritului de jertfa pentru ideile pe care le sustinuse.
Pe muntele Tabor si Golgota... a TACUT!... A vorbit doar pe primul munte chemand umanitatea la iubire, la o iubire atat de infocata, iubire incat sa ajungi sa-ti dai camasa de pe tine, si sa intorci obrazul celalalt cand cineva vrea sa te loveasca... A cerut oamenilor foarte putin: sa fie milostivi, blanzi si iertatori, lucruri care stau la indemana oricui si nu cer sacrificiu, ci o simpla BUNAVOINTA. Nu a pretins oamenilor sa fie niste savanti sau filosofi, ci sa se sacrifice pentru cei de langa ei, pentru cei oropsitit, bonlavi si intemnitati, sa stearga lacrima de pe fata celor intristati pentru a indeparta cat mai mult SUFERINTA in care se zbatea omenirea primitiva, flamanda si ignoranta...
A vorbit despre o Judecata de Apoi cu seriozitate si gravitate. A spus ca va veni sa separe pe cei lenesi de cei activi, avertizand ca va arunca in focul vesnic pe cei lenesi, si va strange in jurul Sau pe cei activi, pe cei care au facut FAPTELE IUBIRII, carora le va vorbi din nou despre lucruri ce prima data nu puteau sa le inteleaga.
Gasesti, stimate cititor, ca Hristos nu are multe, foarte multe sa spuna? Oare nu a spus El insusi ca va veni din nou sa vorbeasca DESCHIS si DIRECT despre cele sacre?
Iata, stimate cititor, ca lumea secolului XX in proportie de 98% a abandonat biserica si religia crestina. Rataceste prin fata vitrinelor si a televizoarelor... Parca vrea ceva si nu stie ce, parca asteapta ceva si tot cauta... E plictisita si uscata. S-a saturat si de masini, si de aparate, si parca asteapta ceva mai esential, mai viu si mai dens, ca sa-l faca si fericit. Oricat de frumos e mobilat apartamentul, oricat de pasionante sunt emisiunile de la televizor, si oricat de eleganta ii este masina, FERICIT nu este! Asta a si asteptat Hristos, ca omul sa se sature de propriile sale jucarii si inventii pentru care s-a facut luntre si punte ca sa si le procure. Iata-l pe omul modern inconjurat de tot felul de fleacuri si performante tehnice, si totusi e acrit, plictisit si posac! Asta a asteptat Hristos!
Acum se pregateste sa se coboare din nou pe pamant, dar nu ca un MIEL care sa se mai sacrifice, ci ca un LEU care sa invinga.
MIELUL l-a ales pastor pe apostolul Petru. LEUL vine insa sa puna conducator si luminat filosof pe MARELE VULTUR AL GANDIRII – apostolul IOAN...
Gasesti, stimate cititor, ca Hristos nu a avut tact? Dimpotriva! E clar ca Hristos a gandit totul cu adevarat ARHITECT al unei lumi ce trebuia adusa la ORDINE si apoi condusa catre ARMONIE. A venit mai intai sa puna bazele unei religii si a incuviintat pe sfintii Parinti, sa creeze o sumedenie de JOCURI SACRE, pentru ca copii sa aiba cu ce sa se joace. Iata-l pe Hristos acum pregatindu-se sa vina din nou pentru a incepe o noua poveste, despre *"un cer nou si un pamant nou"*. Povestea aceasta nu va incepe cu o pestera, cu magi si cu un Betleem care sa sfarseasca pe cruce!... De data aceasta va incepe sa faca TEORIA LUI ALFA, si va vorbi, va explica neobosit, pana ce va ajunge la OMEGA, si cand va termina aceasta *PRELEGERE*, se va retrage discret in lumea sa, lasand pamantului sarcina sa-l INTELEAGA pe...

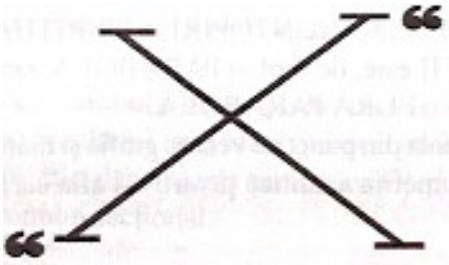

CONCLUZII:

"Acestia sunt cei ce si-au albit hainele
lor cu SANGELE MIELULUI." (Ap. VII-14)

1 - 2
SFERA
1 - 4 - 4
CERCUL

In concluzie, ne vom intoarce la ICOANA noastra de limita, a carei cheie poate INCHIDE si DESCHIDE in acelasi timp, caci este asemenea unei SABII CU DOUA TAISURI!
NUNTA aduce in prim plan ceea ce se numeste PROBLEMA SEXUALITATII; ACTUL SEXUAL care implica raportul pasional dintre MIRE si MIREASA – CONTOPIREA SPIRITUALA!
ICOANA NUNTII este de fapt, o PARABOLA, singura ICOANA care, realmente este o PURA PARABOLA.
Ce este insa PARABOLA, din punct de vedere grafic si matematic? Trebuie sa facem apel la geometria analitica, pentru a-i afla caracteristicile.

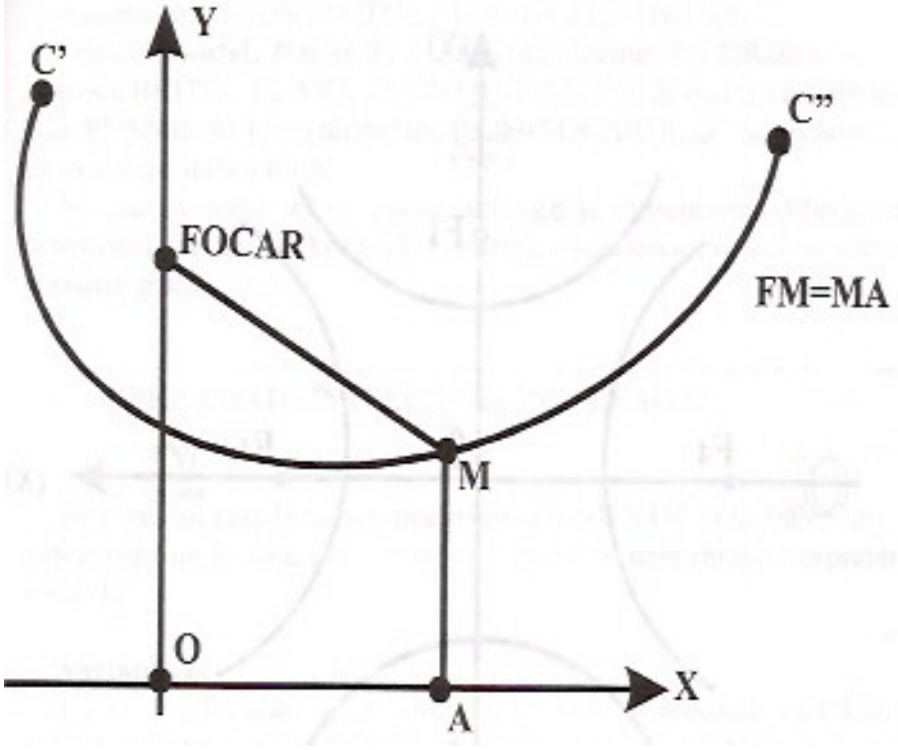

Fig13

Parabola este o linie curba, a carei puncte realizeaza egalitatea dintre: distanta unui punct M fata de focar, cu perpendiculara coborata din acel punct M pe cealalta ordonata (punctul A). Din punct de vedere al geometriei descriptive, PARABOLA este rezultatul interventiei dintre un con cu un plan paralel unui plan tangent conului. O definitie cam complicata!
De remarcat ca parabola nu se poate incadra in nici o forma algebrica, ca fiind rezultatul unei rezolvari pur grafice.
O alta insusire este dependenta punctelor C' si C" de cercul care constituie baza conului sectionat.
In plus, la o echidistanta a punctelor F1, F2, F3, si F4, fata de O, se realizeaza forma de mai jos:

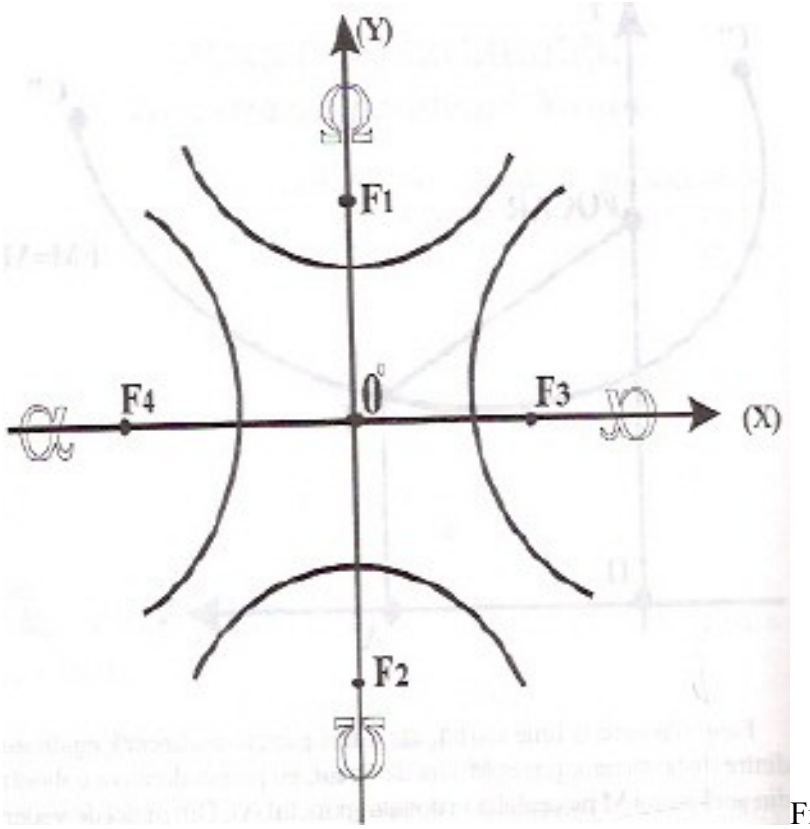

Fig14

Revenind la PARABOLA NUNTII, aceasta pare a avea doua variante de interpretare, fata de axa X (alfa) ORIZONTALA, si doua variante de interpretare fata de axa Y (omega) VERTICALA.
Daca n-am fi definit coordonatele prin alfa si omega, desenul ultim ar fi fost perfect echilibrat, toate variantele fiind posibile. Aceasta din punct de vedere al teoriei pure.
Insa din moment ce incepem a defini ORIZONTALA cu alfa, am creat un sistem de referinta care implica SENSUL. Apliand valoarea SENSULUI, deci creind un criteriu de selectii, apare ca superior SARUTUL OMEGA, PE VERTICAL, care arunca, la extrema opusa, CONTACTUL CU ALFA, DE PE ORIZONTAL. Gandind astfel, CONTACTUL SEXUAL PE ORIZONTAL, devine expresia BRUTA, PLANA, a NUNTII SPIRITUALE PURE, care are loc la un PLAN INALT, cu atat mai inalt cu cat focarul F se distanteaza de axa orizontala a lui X.
Numai in acest fel se poate intelege si dimensiona adevarata semnificatie a SEXUALITATII. Astfel expunerea noastra ar parea vorbarie goala; "cine poate sa inteleaga, sa inteleaga!"
Sa revenim, insa la naratiunea parabolei NUNTII si sa incercam, raportandu-ne la cele prezentate de Hristos, cele doua interpretari posibile:

I. Varianta 1

Cele 10 fecioare sunt de fapt, DOUA: o fecioara cu CINCI SIMTURI interioare APRINSE, care este primita la NUNTA, si devine MIREASA, si a doua fecioara cu CINCI SIMTURI interioare STINSE, care este azvarlita in intunericul cel mai dinafara (adica este trimisa la baza PIRAMIDEI spre a-si corela RATIONAMENTUL), vezi schema nr. 2, pentru ca traieste in cele cinci simturi din afara.

II. Variata 2

Cele 10 fecioare, sunt de fapt, o singura fecioara, care si-a omorat singura cele CINCI SIMTURI EXTERIOARE, proiectandu-le din propria initiativa in intunericul cel mai din afara, si a facut sa arda, astfel, celelalte CINCI SIMTURI INTERIOARE, devenind MIREASA iubita a MIRELUI.
MIRESELE adevarate pot realiza prin EFORT, prin RAVNA, prin SARGUINTA, IMPOSIBILUL!...
Omorarea celor cinci simturi exterioare, este ideea comuna ambelor variante, indiferent de interpretare.
INTERPOLAND SENSURILE DIN AMBELE VARIANTE, OBTINEM ECHILIBRU. Daca FOCUL candelei aprinse este esentialul, nu trebuie sa neglijam ceea ce este fundamental, adica factorul care genereaza focul, UNTDELEMNUL!...
UNTDELEMN ne face sa ne gandim la semintele ce sunt presate si stoarse pentru a se produce acest UNTDELEMN: O GANDIRE ACTIVA IN EFORT, O RATIUNE care sa parcurga treptele ce o duc pana la esente, acestea constituind cele ce alimenteaza FOCUL.

Deasupra CRUCII pe care a fost rastignit Hristos, stateau scrise literele: "I.N.R.I." – "Integra Natura Renovatur Ignis!", ceea ce se traduce: "Unitatea firii se reface prin FOC!"
Am spus in primu capitol ca teologii bisericii obisnuiesc adesea sa numeasca pe Hristos prin expresia greceasca "Logos Spermaticos", adica "GANDIREA FECUNDATIVA", ceea ce face sa se considere ca invatatura, conceptia si filosofia Christianica, joaca rolul de PRINCIPIU ACTIV MASCULIN.
Aceasta pe de o parte. Pe de alta parte, am vazut ca BAZA PIRAMIDEI noastre este statornicita de Hristos prin CINA CEA DE TAINA. Acolo se oficiaza "Alfa" INVATATURII lui Hristos. La timpul cuvenit am prezentat si doua scheme, doua variante de interpretare, tinand sa clarifice corelatia dintre PAINE si VIN, dintre TRUP si SANGE.
Vom proceda acum la cea de a treia schema in care, folosind simbolurile deja cunoscute de noi, ne vom permite sa includem trei notiuni din doctrina Hindusa, mai precis Vedanta, ramura cea mai pur metafizica dintre doctrinele indiene.
In primul rand ne vom referi la notiunea de "UTAMA", care reprezinta ESENTA UNICA, PRINCIPIUL UNIC.
Din aceasta "utama", deriva alte doua notiuni:
PURUSA (principiul activ) – masculin
PRAKRITI (principiul pasiv) – feminin
Asadar, Hristos, LOGOSUL FECUNDATOR, se identifica cu PURUSA, principiul ACTIV din gandirea hindusa, iar omul este PRAKRITI, principiul PASIV, feminin.
In cele ce urmeaza, vom prezenta o schema care sa ilustreze dubla semnificatie a celor doua simboluri: TRUP si SANGE, care, cu toate ca au esenta unica, ele difera prin sens.
Esenta unica am ilustrat-o printr-un triunghi alcatuit de trinitatea:
GANDIRE – IUBIRE – ACTIUNE
Sensul diferit a fost ilustrat prin orientarea diferita a celor doua triunghiuri, primul orientat in jos, spre orizontal, spre ACTIUNE (colorat in verde), si cel de-al doilea, orientat in sus, vizand efortul pe vertical, CONCEPTIA – FILOSOFIA (colorat in rosu)

ESENTA "UTAMA"

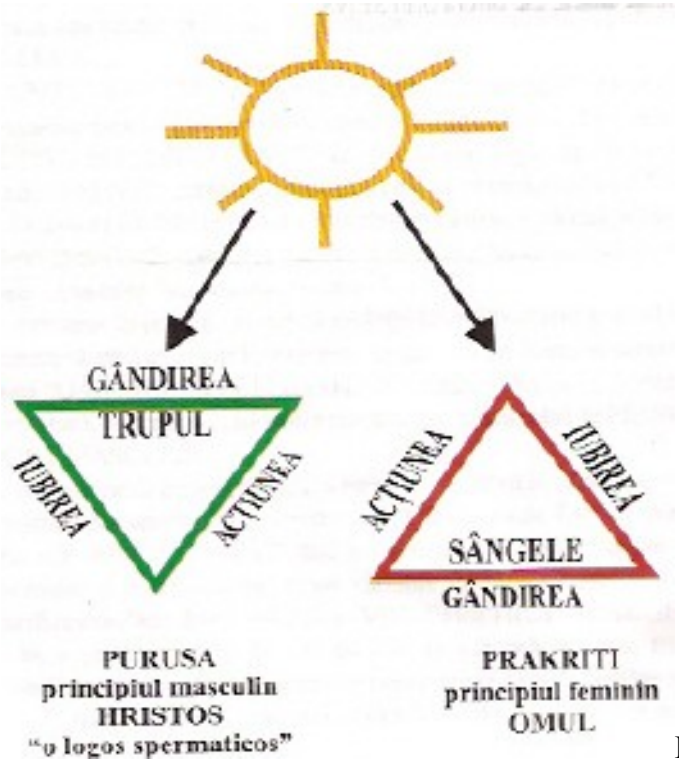

Fig.15

Regasim in aceasta simbolul Vechiului Testament, simbolul numit Steaua lui David.
Aceasta interpretare corespunde cu alegerea notiunii de "FECIOARA" din parabola NUNTII, ca termen care defineste umanitatea sub semnul celui care asteapta sa primeasca "LOGOSUL FECUNDATOR" In acest sens

precizez, din acest unghi de vedere, si Cina cea de Taina este sub semnul unei fecundari spirituale, si mai ales Taborul prin care omul este fecundat de Lumina...
Repet, din acest unghi... si la CINA si pe TABOR se celebreaza niste NUNTI. Si CINA este NUNTA... o prima NUNTA, si TABORUL ar fi o a doua NUNTA ce tinde sa o pregateasca pe cea de-a treia, NUNTA PROPRIUZISA. Sau, daca vrem sa recurgem la o prezentare mai prozaica:
-la CINA fecioara face cunostinta cu MIRELE
-pe TABOR fecioara se logodeste
-iar la NUNTA fecioara se contopeste cu MIRELE, formand abia atunci un singur trup
Acestea ar fi NUNTILE NECESARE!...

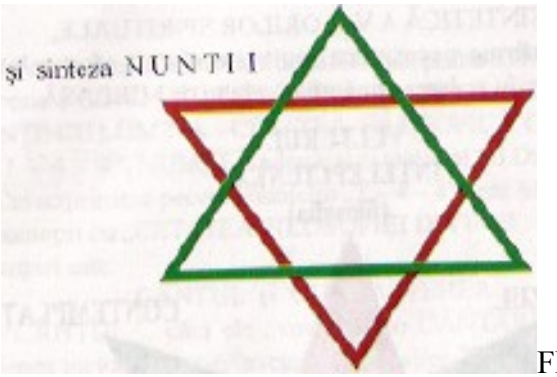

FIG.16

Vom prezenta acum o schema care are semnificatia reantoarcerii noastre catre fundamentul ALFA – CINA CEA DE TAINA, dar care sa cuprinda in sine si OMEGA, adica NUNTA.
In continuare prezentam PECETEA NUMELUI "1-4-4", a CERCULUI UNIC, inscris celor doua PATRATE; SCHEMA SINTETICA A VALORILOR SPIRITUALE, menita sa confirme necesitatea multilateralitatii eforturilor si stradaniilor noastre in vederea atingerii nivelului de MIREASA.

Fig.17...

Ultimile doua scheme sunt STELE. Prima STEA, cea a lui David, expresie a CINEI CELEI DE TAINA, cea de-a doua STEA, expresie a NUNTII CU LUMINI – CETATEA FILOSOFIEI CHRISTIANICE, "1-4-4", NUMELE adevarat si tainic al lui Dumnezeu. Cei ce primesc pecetea numelui "1-4-4" sunt MIRESELE care s-au contopit cu CETATEA FILOSOFIEI DIVINE.
Rezultatul acestei contopiri este CANTUL si CUNOASTEREA!...
-CANTUL... caci ele vor canta o "CANTARE NOUA pe care nimeni nu va putea sa o inteleaga" (Ap. XIV-2,3)
-CUNOASTEREA... caci ele vor cunoaste "NUMELE CEL NOU pe care nimeni nu-l poate cunoaste, decat acel ce-l primeste" (Ap. II-17)
Cei ce-l vor cunoaste pe Acela pe acel CINEVA ce sta pe Tron, doar aceia vor putea INTELEGE LIMBAJUL lui, limbajul adevarului care este "SABIA ASCUTITA CU DOUA TAISURI" (Ap. I-16 si XX-15).
Am ajuns la cea mai ermetica formulare a ADEVARULUI ULTIM, inchis, pecetluit oricarei minti pamantene (care are in limbaj cifrat esenta de "1-3")
ESENTA SABIEI CU DOUA TAISURI = "1-3"
Acesta este, de fapt, un limbaj pe care numai cei ce s-au identificat cu "1-4-4" il pot intelege. Dar si aici exista un PRAG, cei ce au esenta "1-4-4" pot INTELEGE, dar nu o pot CUPRINDE, caci UNICUL = TOTUL = NECUPRINSUL.
El este "CEL CE DESCHIDE SI NIMENI NU VA INCHIDE, si CEL CE INCHIDE, SI NIMENI NU VA DESCHIDE".
In incheiere vom reda compozitia de pe Sfantul Disc, rezultat al Proscomidiei , pe baza careia se oficiaza in biserica ortodoxa Sfanta Liturghie.

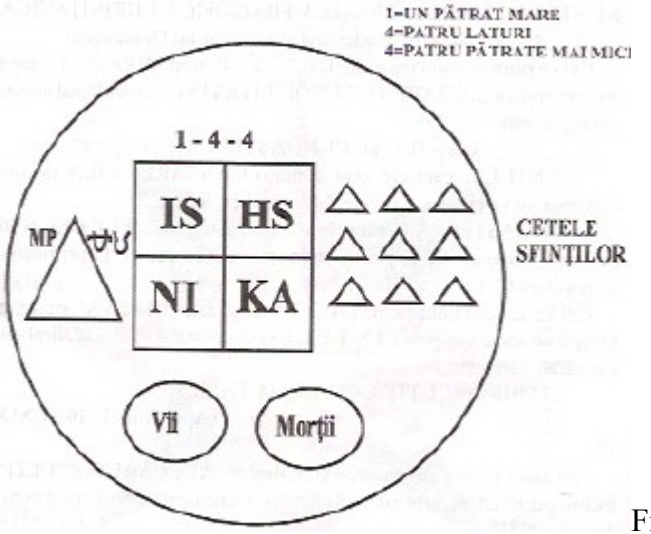

Fig.18...

Toate cele prezentate pe Sfantul Disc sunt din PAINE, tot timpul slujbei, ca dupa epicleza (Sfanta Prefacere), acestea sa fie puse in Sfantul Potir, in VINUL – SANGE.
Painea are gustul ei specific, dar cand se imbiba cu vin, PAINEA ISI PIERDE GUSTUL, DOMINAND GUSTUL VINULUI – SANGE.
In biserica ortodoxa, exista o uzanta graitoare, celor nepregatiti li se da ANAFORA (PAINE SFINTITA), iar celor curati, celor ce s-au pregatit, li se da Sfanta Impartasanie, VIN – SANGE, cu o farama de PAINE – TRUP.
Prima venire a lui Hristos pe pamant este dominata de "EU sunt PAINEA ce s-a coborat din Cer!" O INVATATURA care, trebuie sa o recunoastem sincer, a generat atatea interpretari, incat s-a ajuns astazi la sute de subdiviziuni si secte.
Cea de-a doua venire a lui Hristos, numita PARUSIA, va fi dominata de SANGE, dupa cum o ilustreaza infatisarea lui Hristos din viziunea lui Ioan. (XIX-13): "Cuvantul lui Dumnezeu imbracat intr-o haina inrosita de SANGE..."
Daca prima era se sfarseste, marcata de nenumarate secte, religii si filosofii dezbinate intre ele, cea de-a doua venire va marca UNIFICAREA tuturor sistemelor de GANDIRE, intr-un UNIC TOT, fapt care va confirma atributul fundamental al lui Hristos: NIKA – BIRUITORUL!
Pe Akropola Athenei, acea cetate sacra a grecilor, FEMININUL a imbracat trei ipostaze:

I. VENUS – FRUMUSETEA
II. NIKE – BIRUITOAREA

III. ATHENA PROMACHOS – INTELEPCIUNEA RAZBOINICA VENUS – FRUMUSETEA, nu are maini.

NIKE cea BIRUITOARE, sta inchisa intr-un mic templu cu patru coloane ionice in dreapta PARTHEONULUI, in timp ce
ATHENA PROMACOS, cu coif, lance si scut, executata din aur si fildes, domina intreaga AKROPOLE, INTELEPCIUNEA domina...
Arhitectura greceasca a marcat o adevarata epoca de aur in materie de arhitectura. Dar arhitectura greceasca veche, nu a cunoscut nici CUPOLA, nici ARCADA. Bizantinii, insa au negat LINIA DREAPTA, si au optat pentru LINIA CURBA, atat in plan, cat si in spatiu. Au cucerit inaltimile prin celebra catedrala care este inchinata... INTELEPCIUNII (SOFIA), regasindu-se, dupa mai mult de un mileniu vechiul vis al Greciei Antice, FILOSOFIA...
Ei ii vom dedica ultimul nostru citat, din Sf. Iustin Filosoful si martirul din sec. al II-lea, de la care pastram primele scrieri din categoria celor numiti "SFINTII PARINTI"
"FILOSOFIA ESTE BUNUL CEL MAI DE PRET. EA SINGURA POATE SA NE INALTE PANA LA DUMNEZEU SI SA NE APROPIE DE EL... IAR SFINTI CU ADEVARAT SUNT NUMAI ACEIA CARE-SI DEPRIND MINTEA CU FILOSOFIA." (Dialogul cu Trifon, II-2)

NUNTA ABSOLUTA
NUNTILE NECESARE RELATIVE
IN CIFRE, FORME SI CULORI.

In cele doua volume ale noastre, "Cercetari in lumea nevazuta" am fost pe deplin informati si documentati, ca universul spiritual nevazut este alcatuit dintr-o spirala formata din NOUA trepte a noua cercuri legate intre ele pe vertical, expresia studiilor spirituale care reflecta nivelul energetic luminos al spiritelor. Spirala de NOUA cercuri este dominata de cea de-a ZECEA treapta, SFERA OPALICA, Cetatea Divinitatii, a Luminii, a Perfectiunii Absolute.
OPALUL – X (a zecea treapta) = NECUNOSCUTUL
Deci, plecand de la treapta X (zece) pe care se afla OPALUL, gasim prima definitie a UNICITATII DIVINE: MAREA NECUNOSCUTA, deoarece in algebra litera X reprezinta totdeauna "necunoscuta" – nedefinitul – paralogicul – suprarationalul.

OPALUL – O SFERA RADIANTA

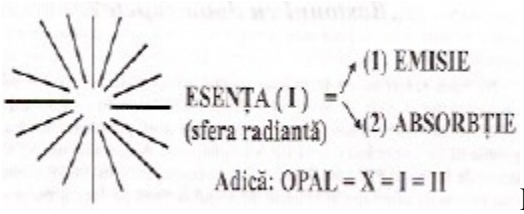

Fig.19

Deci, plecand de la unicitatea SFEREI ca forma radianta, avem echivalenta intre FORME (logica – rationament) si FENOMENE (adica RADIATIA). Dar fenomenul RADIATIEI este, de fapt, dublu:

Fenomenul RADIATIEI = Fenomenul EMISIE = Fenomenul de ABSORBTIE

I. = II.

UNICITATEA este rezultatul DUALITATII armonioase, simultane in timp si spatiu, ceea ce inseamna ca specificul "ESENTA UNICITATII", rezulta tocmai din armonizarea si suprapunerea contrariilor, a sensurilor diferite, adica o depasire a rationalului.
Intr-adevar, SFERA, din punct de vedere filosofic, este suprarationala, pentru ca nu are nici inceput, nici sfarsit; in plus are particularitatea ca un UNIC CENTRU sa poata genera o infinitate de SFERE concentrice. UNICITATEA fiind DUALISTA, ea este si PARADOXALA, deci, suprarationala, caci un fenomen este egal cu doua fenomene, ceea ce contrazice logica si rationamentul obisnuit.

Ne vom referi acum la schita noastra prezentata anterior, care ilustreaza paradoxala afirmatie a lui Hristos, ca El este in acelasi timp ALFA si OMEGA. Hristos exprima contradictoriul paradoxal pentru ca El coborand din SFERA in plan orizontal, a fost nevoit sa uzeze de limbajul PIRAMIDAL, care este contradictoriu. SFERA este mai presus de afirmatie si negatie, limbajul ei fiind perfect armonios, muzical.
PIRAMIDA, insa foloseste ratiunea bidimensionala, care are un ALFA si OMEGA, premize si conculuzii. SFERA nu cunoaste nici "sus", nici "jos", porneste de pe planul INTUNECAT al orizontalului si tinde pe vertical catre LUMINA. Iata sensul PIRAMIDEI: realizarea treptelor intre "jos" (orizontal) si "sus" (vertical). Sensul PIRAMIDEI este tocmai parasirea zonei orizontale de INTUNERIC, si efortul de intrare pe vertical, in LUMINA. Asadar PIRAMIDA porneste de la planul orizontal bidimensional, si tinde catre cea de a treia dimensiune: verticalul – INALTIMEA! Conform schemei noastre, planul orizontal este planul RATIUNII. Ratiunea este prin excelenta primitiva, bidimensionala, afirma sau neaga, are acces catre demonstratia existentei la: DA (inaltimea – Lumina) si NU (orizontalul – intunericul). Ratiunea poate fi clara, justa, dar cunoaste si EROAREA – CONFUZIA... De aceea ALFA, adica planul RATIONAL, este dramatic, pentru ca poate demonstra, poate afirma, atat Lumina cat si intunericul. Afirmand existenta intunericului, RATIUNEA devine SABIE CU DOUA TAISURI, adica este pandita de cel mai mare pericol: EROAREA, care este simbolizata prin intunericul cel mai dinafara, adica ratiunea rece, orizontala, poate nega verticalul, insasi SFERA. Arma RATIUNII, LOGICA, poate demonstra orice, caci LOGICA, cum spunea Dostoievski, este un baston cu doua capete. Dar, PIRAMIDA, are patru laturi la baza, adica ORIZONTALUL – RATIUNEA este valabil atunci cand laturile piramidei sunt alcatuite din: leu, vultur, taur si om. Adica atunci este RATIUNEA valabila, cand ea porneste de la qvartetul armonic al celor PATRU (IV) virtuti fundamentale: barbatia, intelepcinea, slujirea, creatia, cele patru forme ale IUBIRII, ale daruirii. Deci, valabilitatea, autenticitatea RATIUNII este posibila cu conditia ca cel ce rationeaza sa se nege pe sine, adica sa se autodepaseasca, nemaitraind pentru binele sau, ci pentru al semenilor. Asadar, valabilitatea RATIUNII, este in cifra "IV".
I = X = IV (caci X are patru sectoare)
Trecem mai departe sa prezentam astfel, schema noastra de baza:

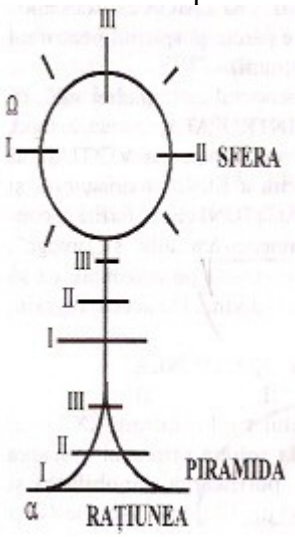

TRANSFIGURARE

Fig.20...

III. IDEOGONIE - IX	**III.**
II. CLARVIZIUNE - VIII	
I. LUCIDITATE - VII (III)	
III. SUBLIM - VI	**II.**
II. FRUMUSETE - V	**INNOBILARE**
I. ARMONIE IV (II)	
III. CONTEMPLATIE - III	**I.**
II. MEDITATIE - II	**PURIFICARE**
I. RATIUNE - I. (I)	

Iata-ne de data aceasta afirmand cifra "TREI" (III), de TREI ori, pe TREI NIVELE. Asadar, ascensiunea pe vertical este conditionata de o noua sinteza sacra TREIMICA:

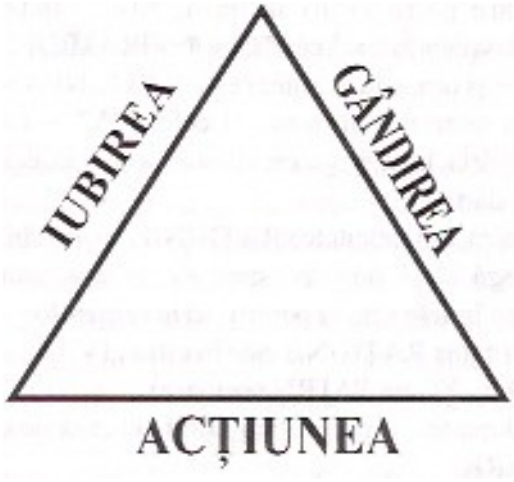

Fig.21

Noua sinteza aduce in plus aceasta CHEIE TREIMICA, care deschide portile celor IX etape pe care trebuie sa le parcurga spiritul pentru a-l descifra pe X (divinul – necunoscuta ratiunii)

Cand Evanghelistul Ioan afirma la inceputul Evangheliei sale ca Hristos este CUVANTUL – RATIUNEA INTRUPATA, spune in fond, ca RATIUNEA – GANDIREA lui Hristos, este intrupata in VIRTUTILE Sale care sunt ACTIVE, adica Hristos nu a filosofat doar, ci a si demonstrat adevarurile ratiunii Sale prin ACTIUNI clare, ferme si concrete. De aceea Hristos este dublu: ca Dumnezeu are ALFA si OMEGA, iar ca om, RATIUNEA – ACTIUNEA intrupata pe orizontal, ca sa demonstreze superioritatea RATIUNII Sale Divine. De aceea regasim trinitatea sacra:

HRISTOS = RATIUNE = IUBIRE = ACTIVITATE

I. = I. II. = . III

Cifra TREI (III) este solutia urcusului triplu intreit. X-ul (necunoscutul) se intrupeaza pentru a da solutia prin multiplicarea triunghiului (III), in trei (III) etape distincte: purificarea, innobilarea si transfigurarea, fiecare la randul ei alcatuita din trei (III) etape distincte (vezi schema).

In acest sens ne putem exprima cifric in doua variante:

X = III = III = IX

I = X = II (X facut din doua bare incrucisate)

= IV (X facut din patru sectoare)

Acum sa revenim la ultima schema prezentata in pagina precedenta. Treapta IV este ARMONIA – extazul in fata armoniei – muzica. Aceasta inseamna ca cifra IV pregateste pe V care este FRUMUSETEA – vederea de pe Tabor...

Deci IV, auzul – armonia – MUZICA (armonia sunetelor), pregateste pe V, vederea frumusetii fetei lui X de pe Tabor (armonia formelor si culorilor). Cifra V este deci, chipul – fata – celui iubit, FATA MIELULUI. Prin desenul ei, prin forma ei, V este ca o cupa, ca o candela in care poate sta untdelemnul, deci ARDE.

IV are si el cupa V, dar arde cu intermitenta. Abia V incepe sa arda stabil, continuu... VI – SUBLIMUL – arde mai tare... VII arde si mai tare... VIII arde ca o torta, iar IX arde pana la incandescenta, prefigurand Lumina... pentru ca X sa atinga LUMINA prin negarea insasi a cupei, caci X este format din doua cupe, doua V, in care al doilea V este rasturnat.

In jurul MESEI TACERII a lui Brancusi, cei ce stau la masa in jurul CERCULUI, se ODIHNESC pe doua cupe lipite astfel:

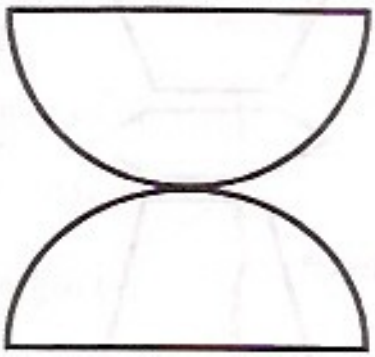
Fig.22..

Care este, de fapt, schematic, un X, alcatuit din doua cupe, din care una este rasturnata. Coloana infinita a aceluiasi Brancusi, este alcatuita dintr-un sir vertical de cupe ce se inlantuie pe inaltime, suprapunandu-se nenumarate X-uri:

Fig.23

iar capiteliul coloanei de lemn, romanesti, cauta in daltuirea lui, cauta cu asiduitate tot X-ul ca sa se incununeze coloana prin grafica cupelor.

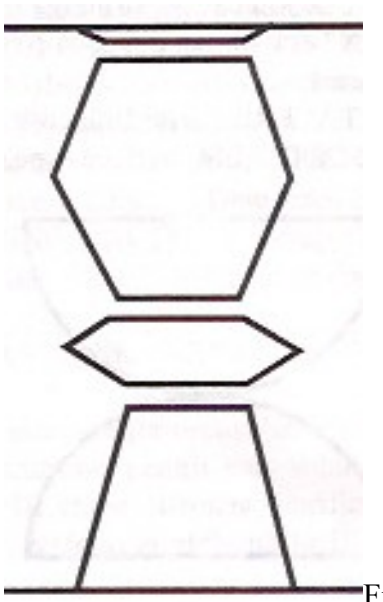

Fig.24

Sa incercam acum o ierarhizare scarifica a cifrelor ce reflecta etapele urcusului catre X.

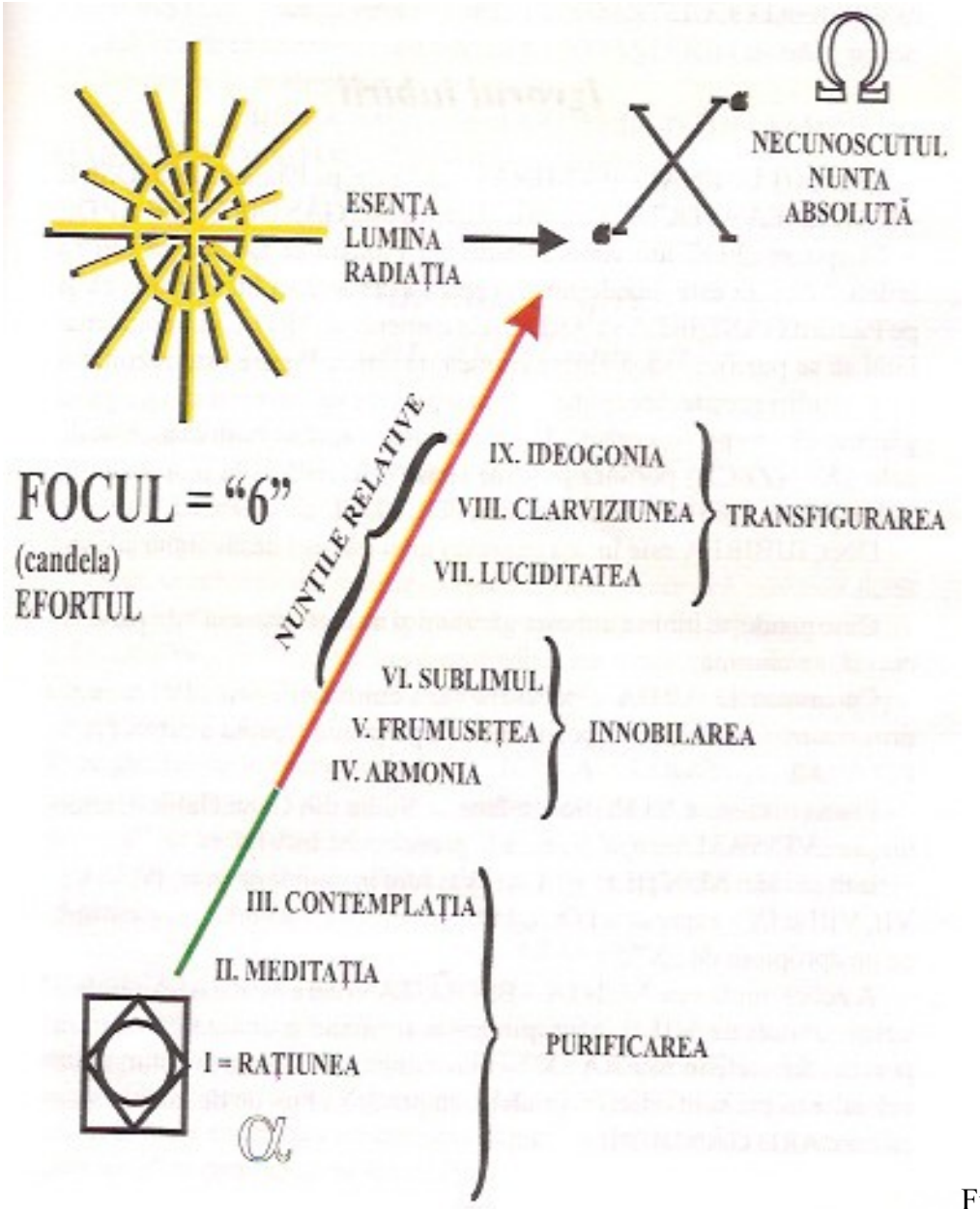

Fig.25

Nunta este un proces, mai bine zis urcusul este constituit dintr-o serie de NUNTI ABSOLUTE, dar NECESARE. Inceputul nuntirii este marcat de cifra IV, unde, pentru prima data este prezent FOCUL. Hristos (LUMINA) – (ODIHNA) – X este pe pamant LOGOSUL – RATIUNEA – FOCUL. Esenta lui Hristos este GANDIRE CE ARDE – EL spune: "Foc am venit sa aduc pe pamant, si as vrea ca toti sa ardeti!" Acesta este dezideratul, aceasta este dorinta lui Hristos, ca si pe pamant GANDIREA sa ARDA! Ca oamenii sa arda, ei trebuie, mai intai sa se purifice, sa-si curateasca mintea de pacat, care este rezultatul unei gandiri gresite. Inceputul, sarcina prima, este ca omul sa ajunga sa gandeasca drept, corect. Pentru aceasta omul trebuie sa asculte de cele X (zece) porunci, pe care Hristos le reduce la una singura: IUBIREA, care este, de fapt, efectul FOCULUI...

Deci, IUBIREA, este insasi expresia unei gandiri desavarsite si continue. Cine gandeste iubind, iubeste gandind, si atunci pacatul dispare, se curateste, se elimina.

Ca mintea sa ARDA, e necesara faza cultivarii celor IV virtuti, prin realizarea carora se accede, de fapt, pe prima treapta a NUNTII, a FOCULUI!...

Prima minune a Hristos o face la NUNTA din Cana Galileii, unde umple IV vase cu apa, pe care le preschimba in VIN. Intr-adevar, NUNTILE RELATIVE, sunt in numar de sase: IV,V,VI,VII,VIII, IX, X – expresie a FOCULUI launtric ce creste gradat pe masura ce ne apropiem de X.

A zecea nunta este NUNTA ABSOLUTA in care MIREASA ramane vesnic alaturi de MIRE, contopindu-se, formand o unitate ce va intra pentru eternitate in SFERA X-ului. Singur X-ul este absolut, toate celelalte trepte sunt relative, gradate, etapizate in functie de intensitatea cu care ard GANDURILE, caci: ARDEREA GANDURILOR = IZVORUL IUBIRII

De ce? Pentru ca inceputul (alfa), este in partea de jos a scarii la RATIUNE! RATIUNEA – GANDIRE, deci lupta pentru cunoastere, este secretul IUBIRII. CUNOASTEREA naste IUBIREA. "Iubirea de Dumnezeu, pe masura cunoasterii lui este!..." spune Sf. Teodor al Ierusalimului.
FOCUL – IUBIREA este produsul ARDERII UNTDELEMNULUI, GANDIREA. Deci: FOC – GANDIRE – IUBIRE.
In Ap. Hristos declara: "Eu sunt Alfa si Omega!" Adica El este in egala masura: I , RATIUNEA = X, NECUNOSCUTA.
Deci, o echivalenta ambigua, paradoxala pentru ca ratiunea pura, aparent nu poate cunoaste, ea totusi cunoaste gratie lui IV (patru virtuti), NECUNOSCUTUL. Este ceva imposibil, deoarece rationamentul pur este incapabil sa cunoasca un obiect ce se defineste drept "NECUNOSCUTUL" dintr-un inceput. Dar intervine inceputul Evangheliei de la Ioan, in care RATIUNEA – LOGOSUL este FOC, ceea ce este cu totul altceva. Nu avem de-a face cu o ratiune pura si rece, ci avem de-a face cu ratiunea ce ARDE in IUBIRE...
Hristos vrea ca toti sa ARDA, dar nu toti vor sa IUBEASCA, pentru ca se iubesc prea mult pe sine, si atunci, MULTI CHEMATI, PUTINI ALESI!... Putini vrednici sa-l cunoasca pe X!...
Iata, treptele de sub X sunt sub semnul relativ al unei arderi partiale, sub semnul oboselii de prea mult efort. Doar X, LUMINA, aduce odihna, pentru ca a depasit FOCUL, EFORTUL. Candela vesnic aprinsa este expresia necontenitei gandiri, a necontenitei stoarceri de seminte ce produc untdelemnul. Deci, FOC VESNIC = EFORT VESNIC, adica ODIHNA VESNICA = VESNICA ACTIVITATE. Iata deci ca stadiul X, armonizeaza contrariile. ODIHNA IN ACTIVITATE rastoarna realitatea si normalitatea, pledand pentru realizarea IMPOSIBILULUI.
Dar iata ca istoria ne vorbeste despre cazuri ciudate. Sf. Macarie Egipteanul nu dormea, doar atipea putin rezemat de un zid; Sf. Ioan Gura de Aur isi scria predicile noaptea, ziua fiind ocupat cu treburile ierarhiei; Albert Einstein, cand a elaborat teoria relativitatii, era in plina perioada de insomnie; Richar Wagner si-a scris tetralogia "Aurul Nibelungilor" ? compunand continuu, zi si noapte; Michelangelo picta la Capela Sixtina noaptea, la lumina tortelor; Imanuel Kant, in timpul zilei preda si rezolva probleme, caci era si rector, iar noaptea isi scria operele, dormind rar si foarte putin.
Desfiintand NEGATIA, cifra X inseamna ATOTPUTERNICIA, adica libertatea absoluta, puterea si energia maxima, maximul de randament, cu maxima viteza, spre cele mai inalte piscuri, cu cele mai profunde adancimi. Stadiul X este stadiul supra-omului, care neaga totul ca sa afirme, si afirma totul ca sa nege, in acelasi timp, totul, caci este singurul stadiu la care negatia absoluta nu mai poate exista, caci totul este o ABSOLUTA AFIRMATIE! Singurul filosof care a realizat o afirmatie desavarsita a fost Nietsche, caci prin Zarathrustra, a reusit sa nege totul! De aceea este neanteles, si nici o critica nu-l poate defini, pentru ca nu-i intelege stilul. Numai cine a inteles pe Zarathustra, intelege atotputernicia lui X, singurul autorizat sa condamne scara si piramida, toate treptele pana la IX, si sa le considere relative. Hristos n-a spus despre sine: "Eu sunt Cuvantul!", aceasta a spus-o Ioan Evanghelistul... Abia in Apocalips, Hristos spune cu exactitate cine este: Alfa si Omega.

RATIUNEA I (Cognoscibilul)	+	X - NECUNOSCUTUL
ALFA	+	OMEGA

Este realmente, cel mai dens simbol, cea mai criptica, cea mai enigmatica expresie ce scapa ratiunii, contrazicand logica.
Dar ca orice metafora, ALFA si OMEGA se poate interpreta si mai pe inteles, formularea se poate cobora la o alta expresie, ceva mai inteligibila, astfel:
-daca Alfa, RATIUNEA (I) = CERCUL inscris lui de doua ori, IV, iar Omega, NECUNOSCUTUL = SFERA, reprezentate grafic dau:

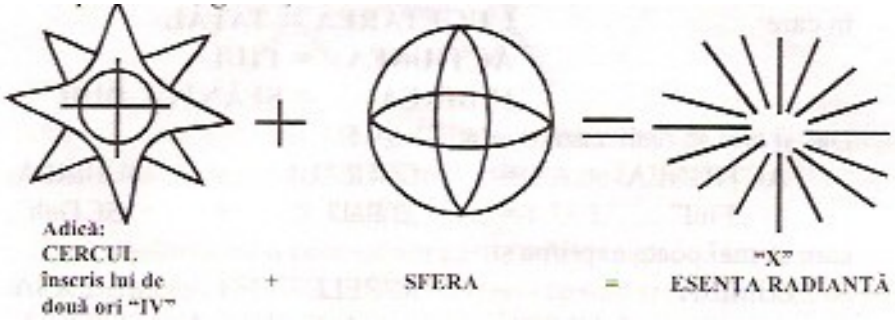

Fig.26

Cercul inscris de doua ori + SFERA = ESENTA RADIANTA

Aceasta ar fi exprimarea mai inteligibila in care CERCUL CRUCIFICAT, adunat cu SFERA intacta, ne da LUMINA lui X, adica ESENTA RADIANTA.
Adica cercul care reprezinta invatatura christianica, opteaza practic pentru CRUCE – JERTFA (alfa), dovedind prin aceasta ca CRUCEA este singura cale ce aduce invierea, adica FILOSOFIA CRESTINA – SFERA (omega).
Simplificarea limbajului ne-a adus la: CRUCEA (alfa) = cheia SFEREI (omega)
SACRIFICANDU-TE, poti descifra pe X.
Dar cine se poate sacrifica, cine poate primi de buna voie, CRUCEA, decat numai cel ce ARDE in minte si in inima, in ganduri si in afect. Deci, numai cel ce cunoaste, iubeste, si iubind se sacrifica, adica realizeaza triunghiul sacru in care:

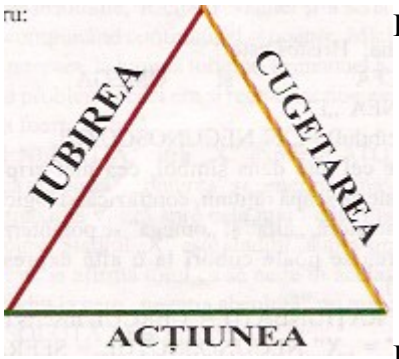

Fig.27

CUGETAREA = TATAL
ACTIUNEA = FIUL
IUBIREA = SFANTUL DUH

Dar si aici se realizeaza o relatie logica:

ACTIUNEA	=	CUGETUL	+	IUBIREA
Fiul	=	Tatal	+	Sf. Duh

Care se mai poate exprima si:

LUMINA	=	MIRELE	+	MIREASA

Asa am ajuns din nou la NUNTA, care este, in fond, suprema CRUCIFICARE, FOCUL, ARDEREA CUGETARII IN IUBIRE.
Miresele sunt fecioare. Aceasta feciorie exprima, de fapt, chemarea RENUNTARII, caci, A RENUNTA LA ACTUL SEXUAL, inseamna sa MORI, viu fiind. FECIORIA, exprima autoucidere, omorarea celor V simturi exterioare, pentru a arde exclusiv in V simturi interioare. Sa revenim la simbolica cifrelor, si s-o aplicam parabolei NUNTII.
Parabola spune ca X (zece) fecioare se prezinta in miez de noapte in fata MIRELUI, din care V sunt intelepte, iar V nebune.
Sa ne exprimam cifric:

X = zece.

V = Cinci fecioare intelepte ard(simturile interioare)

Λ = Cinci fecioare nebune sunt stinse(simturile exterioare)

Deci, de fapt, cele zece fecioare, alcatuiesc una singura, care realizeaza FOCUL continuu, al celor cinci simturi interioare, murind pentru cele cinci simturi exterioare, realizam formula solutiei de a CUNOASTE NECUNOSCUTUL prin: **X = X**
Cheia Necunoscutului o primeste cel ce desfiinteaza sexualitatea, deci cel ce ARDE in IUBIRE de LUMINA, SUPRAOMUL...
Este confirmarea a ceea ce am gasit in Apocalips, ca in Cetatea de Aur a Divinitatii (SFERA), intra numai cei ce sunt si ei niste mici sfere, adica PERLE!...
Simbolica se adevereste logica... intelesul paralogic.
Vom trece acum la desfiintarea altui limbaj simbolic, acela al FORMELOR IN ARHITECTURA, abordand o alta varianta de interpretare, interpoland limbajul formelor, simbolica cifrelor.
Pentru aceasta, reluam ca un punct de pornire (alfa), simpla rezolvare arhitecturala a cupolei de la bazilica Sf. Sofia din Constantinopol, iar ca omega, ne vom opri la cea mai complexa rezolvare, de biserica din Moldova, din sec

XVI, biserica manastirii Sucevita. Am spus ca limbajul formelor va interpola simbolica, cifrelor, spre a le face sa vorbeasca despre PRIMA REZOLVARE a lui X.

Reamintim cititorului ca:

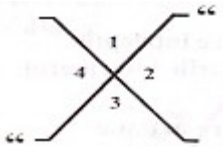

Fig.28 **= II (doua bare)**
= IV (patru sectoare)

Ce spune acum, Sf. Sofia?

CUPOLA X se rezolva = II nivele pe vertical
= IV puncte de sprijin in plan (pe orizontal)
Grafic, arhitectural, cupola in sectiune verticala, se rezolva astfel:
NIVELUL SUPERIOR

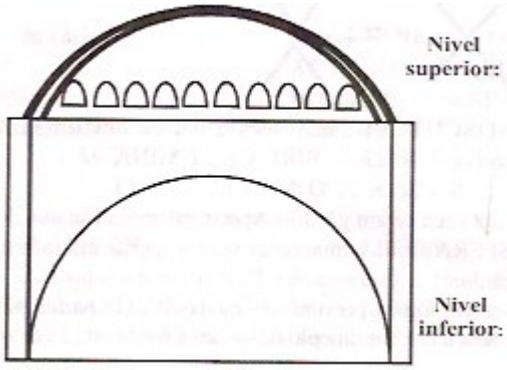

Fig.29...

O cupola de sprijin pe un cerc

IV puncte de sprijin in plan

Aceasta dispunere pe vertical, indica prima impresie pe care a creat-o Hristos intre oameni: dominanta caracterului MORAL al predicii de pe munte, unde sunt recomandate cele patru virtuti capitale:
1.Curatenia mintii vulturului
2.Supunerea taurului
3.Blandetea ingerului-om
4.Curajul si barbatia leului...
IV valori care simbolizeaza respectiv pe cei IV Evanghelisti, care sustin cupola Pantocratorului. In plan, cupola arata astfel:

Fig.30...

Deci,
CUPOLA X = UN CERC (I) si
= UN PATRAT (IV),
In care:
I CERC + I PATRAT = II FORME,
ceea ce verifica relatia:
= II (bare-nivele)
X =
= IV (sectoare-stalpi)

Conchidem, deci:
Prima etapa parcursa de crestinism, etapa concretizarii DOGMELOR, a avut ca rezultat rezolvarea arhitecturala a cupolei bazilicii Sf. Sofia, care consfintea SUPREMATIA VIRTUTILOR, suprematia moralei crestine, care reusise sa desfiinteze sclavajul, caci cupola Pantocratorului se sprijinea pe cele patru virtuti fundamentale. Cand imparatul Iustinian a intrat in Sf. Sofia, a exclamat: te-am invins, Solomoane! Adica isi exprima mandria ca prin virtutile poporului sau, depasise maretul templu ridicat de impartatul Solomon in Ierusalim cu mult mai inainte de venirea lui Hristos pe pamant.
Dar cu sec. VII si VIII, teologia bizantina inainteaza in universul mistic. Faptele dinafara si implinirea virtutilor, sunt socotite drept o faza a incepatorilor pe drumul spiritualizarii, a celor ce sunt abia in etapa de purificare. Astfel apar Sf. Parinti filocalici (iubitori de frumos), care creeaza isihasmul (realizarea linistei interioare), optand pentru retragere, reculegere si singuratate. Aceasta noua etapa de adancire a adevarurilor evanghelice, se axeaza cu precadere, pe textele Evangheliei lui Ioan, care culmineaza cu majorul indemn: PRIVEGHEATI SI VA RUGATI,

ca nu stiti ora si ceasul cand va veni MIRELE. In felul acesta, parintii isihasti, scot in prim plan trezvia mintii ca cea mai inalta virtute, menita sa curateasca mintea de pacat, facand-o apta sa ARDA in rugaciune, spre a aprinde astfe, mai departe INIMA – candela a fecioarelor celor intelepte. Sunt secole cand monahismul cuprinde si persoane din inalta curte imperiala, caci monahul este expresia iubirii, a crucificarii supreme. Monahul este un mort pentru lume, chiar si pentru virtutile dinafara, si de aceea primeste un nume nou, caci este considerat inger in trup, MIREASA lui Hristos. Monahul crucificat deci, in fata altarului, se leaga singur, optand pentru trinitatea:

SARACIE – ASCULTARE – FECIORIE.

Monahul este un ascet exterior al postului, metaniilor, privegherii de noapte, a culcatului pe scandura pe scandura goala si a unor meniuri foarte simple, dintre care fierturile de zarzavat constituie un lux. Dar asceza exterioara nu constituie decat un fundal al adevaratei asceze: asceza interioara mintala, in care meditatia si contemplatia devin treptele necesare atingerii EXTAZULUI la care te ridica rugaciunea inimii, socotita cea de-a treia, si cea mai inalta treapta in care mintea ajunge sa vada Lumina ce iradiaza din Pantocrator. Si in secolele cand apar: Maxim Marturisitorul, Grigorie de Nazians, Grigorie Sinaitul, Isihie Sinaitul, Grigorie de Palama, si culminand cu Simion Noul Teogog, cu al sau ucenic Nichita Sitat, manastirile se inmultesc, calugarii opteaza pentru isihie cu miile. Cu toata caderea Constantinopolului sub semiluna otomana, focul filocalic nu se stinge. El arde in muntele Athos, si de aici trece in Serbia, Tarile Romanesti si Rusia. TREZVIA MINTII pune stapanire pe adeptii filocalici, ai celora ce iubesc FRUMUSETEA, iar in Moldova, FRUMUSETEA si TREZVIA MINTII, fac sa rasara splendori in arhitectura si culori. Domnitorul Moldovei, Stefan cel Mare, ctitorind manastirea Votoped, din Sf. Munte Athos, demonstreaza existenta in Moldova a spiritului TREZVIEI MINTII si a FRUMOSULUI. Spiritualitatea noua se exprima in forme si culori noi. Turlele tasnesc simplificand rezolvarea constructiva a Sf. Sofia, iar picturile invadeaza si peretii exteriori ai bisericii, fenomen unic in lume. Manastirea Sucevita depaseste Sf. Sofia prin SUPRAINALTAREA CUPOLEI, care devine acum o turla, o sageata ce indica tasnirea pe vertical, tendinta spirituala de cucerire a inaltimii mistice. La modestele mijloace ale moldovenilor, rezolvarea turlelor sunt adevarate performante constructive. Dar cea mai mare performanta o constituie limbajul unor noi forme in spatiu, care exprima suprematia TREZVIEI si a IUBIRII DE FRUMOS, noua ipostaza a spiritualitatii ortodoxe, care deasupra idealului MORALEI pe care il reprezentase biserica Sf. Sofia de demult, aparea acum un nou ideal, acela al MINTII ACTIVE si a INIMII IUBITOARE de frumos. Elita o formase monahii, mandria tarii erau manastirile – cetati de gandire si iubire de frumusete, adevarate bijuterii, carora domnitorii li se inchinasera cu respect si veneratie.

Dar, sa pasim taramul istoric, si sa patrundem in spectaculosul limbaj al formelor arhitecturale.

Vom folosi acelasi procedeu ca mai inainte, si vom apela dintr-un inceput la simbolica cifrelor:

"X"

= II (doua bare – doua nivele)

= IV (patru sectoare – patru puncte de sprijin)

Adica ceea ce Sf. Sofia o exprima in plan printr-un cerc inchis intr-un patrat. Saltul rezolvarii de la manastirile Neamt, Sucevita, Moldovita, Voronet, Gura Humor, Slatina, Bistrita etc., ne aduce la o noua schema in plan a rezolvarii turlei, plan care se exprima grafic astfel:

Fig.31..

Deci, o dublare a rezolvarii anterioare.
Avem acum: UN CERC inchis unui PATRAT exterior – arcadelor de sprijin, si al DOILEA CERC (turla) inchis unui alt PATRAT – arcuri de sprijin.

Ambele unitati sunt ierarhizate in spatiu, dupa cum urmeaza:

-NIVELUL SUPERIOR { - CUPOLA sprijinita pe PATRU ARCURI – <u>GANDIREA,</u> MINTEA

-NIVELUL INFERIOR { - CERC sprijinit pe PATRU ARCADE – VIRTUTEA, INIMA

Aceasta schema, exprima, realmente, cea mai rafinata metamorfoza al lui X – CUPOLA – UNITATEA, care se sprijina pe PATRU FACULTATI MINTALE; acestea se sprijina la randul lor pe CERCUL celor PATRU VIRTUTI FUNDAMENTALE.

Aceasta inseamna dominatia MENTALULUI, a focului CUGETATOR asupra virtutilor, ridicarea gandirii la un nivel superior virtutilor, facand posibil astfel accesul catre X a carui cupola s-a transformat in turla. Ceea ce am tradus pana acum este numit limbajul grafic al simbolicei formelor studiate pe orizontal, la rece. Impresia monumentului, insa, este fierbinte.

Privita din exterior, Sucevita este o bijuterie, caci FRUMUSETEA canta in forme si picturi multicolore. Biserica, privita de departe, pare o corabie cu un catarg. Ea este corabia ce biruie furtunile si valurile vietii, si Sucevita este atotbiruitoare prin FRUMUSETE! In interior Pantocratorul (Hristos) este proiectat pur si simplu pe vertical in varful sagetii turlei. Privita exact din centrul naosului, perspectiva creaza forme de adancime, pe vertical... privesti parca barca in adancul cerului!

CA SA VEZI FRUMUSETEA, TREBUIE SA STAI IN CENTRU SI SA PRIVESTI IN SUS, SPRE PANTOCRATOR!...

Privin in sud, catre Pantocrator, zaresti in mijocul STELEI cu patru colturi, a MINTII, STEAUA cu patru colturi, a virtutilor.

"Privind STEAUA cea LUMINOASA a DIMINETII" (alta definitie a lui Hristos, in Apocalips), auzi unduirea melodioasa a vocilor psaltice, simti mireasma tamaiei din cadelnite, pentru ca, in cele din urma, privirile sa se opreascal la CANDELABRUL ce pluteste in spatiu, dand TATALUI numele de: PARINTELE LUMINILOR, sursa de Lumina pentru intreg naosul, luminat de maiestuozitatea CANDLABRULUI care prin FOC aduce LUMINA!

CANDELABRUL este cel mai direct simbol al DIVINULUI X, care se traduce printr-o orga de lumini, rezultat al FOCULUI produs de ceara de albine. Taina Liturghiei se savarseste in absida de rasarit, ferecata de catapeteasma, de usi si zvera. Epicleza transforma PAINEA si VINUL in TRUP si SANGE (forta de gandire). Apoi, cei pregatiti, cei curati, se impartasesc mistic cu Puterea din Virtutea Lui, si cu Forta din Forta Gandirii Lui.

1.Degetele pipaie lumanarea care arde,
2.Narile simt mireasma tamaiei,
3.Urechile asculta muzica melodioasa a Cinei de Taina a Fiului lui Dumnezeu,
4.OCHII PRIVESC TRUPUL SI SANGELE din potir,
5.Limba GUSTA Taina Euharistica

Astfel, toate cele cinci simturi exterioare, biserica vrea sa le transfigureze, sa le inchine si sa le hraneasca cu simboluri... ca prin cele cinci simturi exterioare, sa invieze celelalte cinci simturi interioare.

In cele ce am pezentat pana acum, am recurs la simbolica celeziastica a obiectelor de cult, care si ele alcatuiesc, dupa cum s-a putut vedea, un limbaj cat se poate de accesibil, fiind la indemana oricui. Dar acest limbaj simbolic celeziast, ca orice limbaj simbolic se cere meditat, patruns pana la semnificatii si apoi corelat cu celelalte limbajuri simbolice ale formelor, ale cifrelor, ale desenelor grafice, ale paletei cromatice, etc... Dar sa revenim la Sucevita, la grafica ei in plan. Planul manastirii Sucevita este exprimat in ansamblu printr-o cetate cu patru laturi si ziduri inalte, solide, biserica fiind de obicei, in mijlocul cetatii. Accesul la cetate se face printr-un turn clopotnita, care domina ca inaltime cele patru turnuri, din cele PATRU colturi ale cetatii.

Deci: 1-4-4
- 1 = o clopotnita inalta
- 4 = patru ziduri puternice de aparare

4 = patru turnuri in fiecare colt al cetatii

Regasim, asadar, 1-4-4, pecetea alesilor, simbolul Filosofiei Christianice, CETATEA NOULUI IERUSALIM, construita din piatra de iapsis, a carei latura are 1-4-4 coti. Se verifica, deci, simbolul din Apocalips al cifrului amintit. Noutatea este prezenta clopotelor, care si ele sunt niste variante de cupole, iar limba are la capat o mica sfera care face clopotele sa cante. Interesant este faptul ca moldovenii aveau pasiunea SIMFONIEI de CLOPOTE, cautand cu precadere diferentele mari de timbru, cu mentiunea ca simfonia avea loc numai pentru anuntarea Sf.

Liturghii, in timp ce, pentru celelalte slujbe (vecernie, utrenie, parastas), se tragea un singur clopot, si acela de marime mijlocie.
Am prezentat cetatea in ansamblu. Acum sa ne referim la desenul grafic, in plan, al bisericii. Planu bisericii scoate in relief CRUCEA, insusi planul reprezinta o CRUCE, biserica avand in fiecare punct cardinal cate trei ferestre: III ferestre la peretele de apus, III ferestre in absida de rasarit, si cate III ferestre pe cele doua abside laterale. De patru ori III, da 12, adica numarul celor 12 apostoli.

PLANUL BISERICII din MANASTIREA SUCEVITA

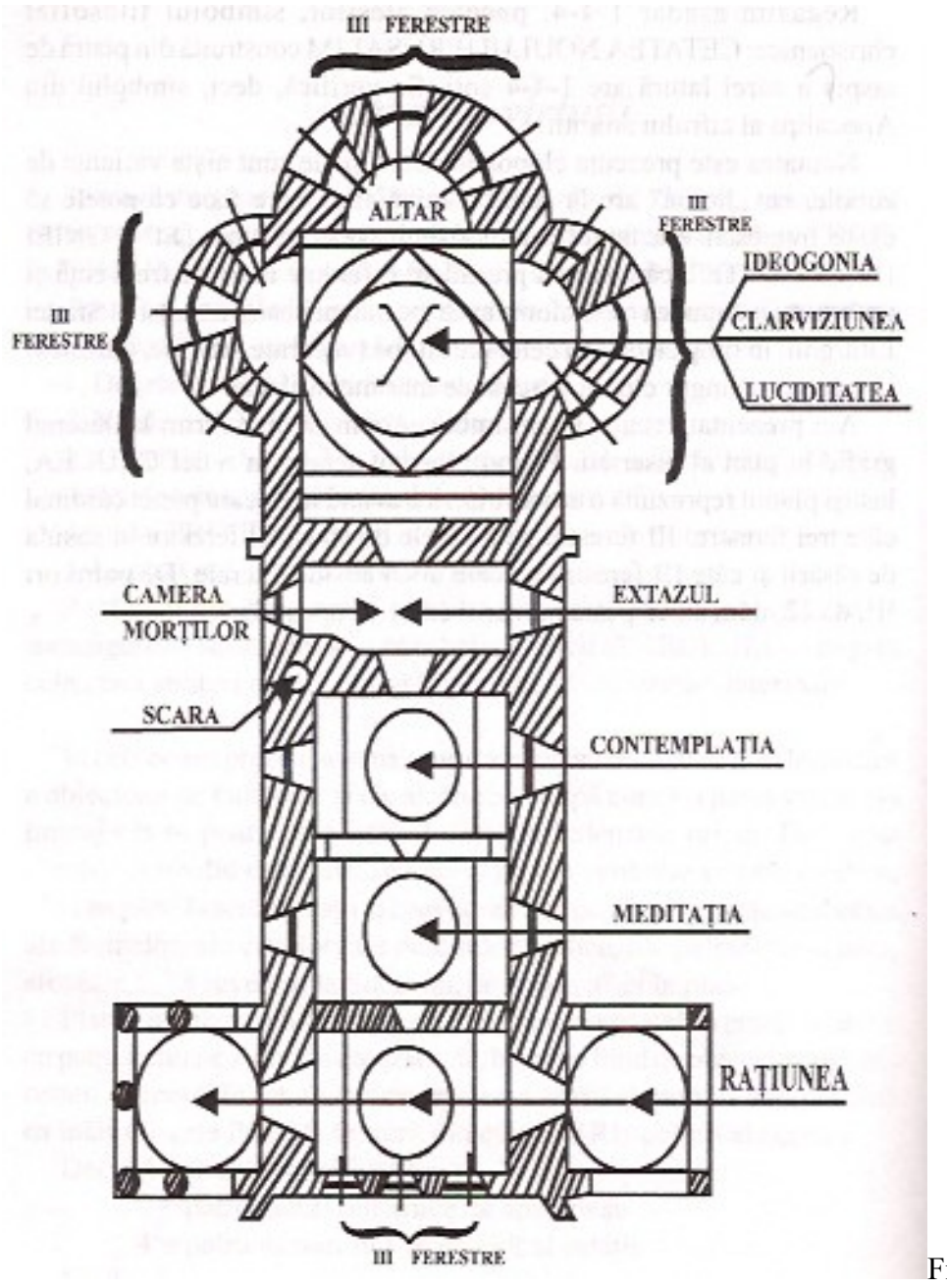

Fig.32

O curiozitate a rezolvarii in plan a bisericilor moldovenesti din aceasta perioada este aparitia camerei mortilor, unde se ingropau domnitorii acelei perioade, camera care separa net pronaosul de naos. Astfel naosul apare definit de X (zece) goluri, adica IX ferestre plus I (una) usa.
Deci: naos + altar = X (zece) goluri... aceasta facand abstractie de catapeteasma. Daca luam in consideratie si catapeteasma care separa altarul de naos, simbolul cifric al golurilor capata o semnificatie neasteptata. Sa detaliem naosul si altarul, separate prin catapeteasma:

Detaliu plan: Naos si Altar

Fig.33

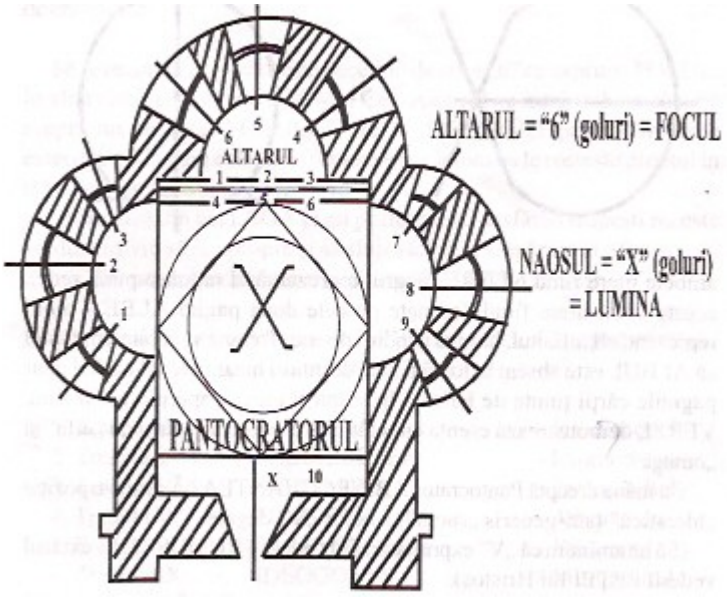

ALTARUL = 6 (goluri) = FOCUL

NAOSUL = X (goluri) = LUMINA

Altarul este pecetluit de cifra 6 care exprima FOCUL, iar naosul este pecetluit de X (1-4-4), care exprima LUMINA. Asadar, in altar, arde FOCUL 6, pe care il aprinde PREOTUL, deci el este un FOC de Prometeu, care aduce FOC din Pantocratorul X, din mijlocul naosului, pictat sus de tot, in inaltul cerului. Pantocratorul X, Hristos, este pictat pe calota sferica a turlei, imbracat intr-o camasa ROSIE (IUBIREA – SANGELE –VINUL), si drapat peste umeri cu o panza VERDE (GANDIREA – TRUPUL – PAINEA). In mana stanga tine o carte deschisa, pe filele careaia stau scrise literele grecesti:

α si Ω ,

ambele litere fiind negre, negrul reprezentand ratiunea pura, rece, aceste doua litere fiind desenate pe cele doua pagini albe, albul reprezentand infinitul, Lumina gandirii divine. Trebuie sa subliniem faptul ca ALBUL este absent in toata paleta de culori bizantina, albe fiind doar paginile cartii tinute de Hristos in mana stanga. Copertile cartii fiind verzi, demonstraza esenta cugetatoare filosofica a cartii cu α si Ω .
Cu mana dreapta Pantocratorul BINECUVINTEAZA printr-o pozitie hieratica (sui-generis, sacra) a celor V degete. Sa ne amintim ca V exprima stadiul vederii FRUMUSETII, extazul vederii FETEI lui Hristos!
Privit insa din afara, Pantocratorul (ATOTSTAPANITORUL) ramane tot enigma, tot un X necunoscut, caci, Hristos cand vorbeste, El vorbeste numai cu V degete de la mana dreapta, in timp ce celelalte V degete de la mana stanga tac, pentru ca tin CARTEA ENIGMELOR a lui Alfa si Omega. Cifra V este insa exprexia planetara si specifica a isihastilor, a filocalicilor IUBITORI DE FRUMUSETE. Dar, iubitorii de frumusete, vad doar o FATA a lui Hristos. Cealalta FATA, adica V-ul rasturnat, nu-l vad, caci e ascuns in Cartea Pecetluita de Alfa si Omega, respectiv, VERDELE si ALBUL. Deci, isihastii vad Lumina ce izvoraste din SFERA, primesc binecuvantarea de la V degete de la mana dreapta, fara insa sa poata descifra enigmele celorlalte V degete de la mana stanga. Cartea ALBA cu peceti verzi si litere NEGRE, este inca enigmatica, ermetica pentru ei, pentru ca citesc din avan numai Evangheliile, iar Apocalipsul il neglijeaza, considerandu-l scandalos si enigmatic.
Sa revenim la altar, care este pecetluit de cifra 6, ce exprima FOCUL. In altar, deci, se coboara FOC din cer. Aici, cel ce intra trebuie sa aibe asupra lui pecetea FOCULUI, adica sa fie MORT pentru simturile exterioare. Una din cele mai frumoase rugaciuni ce le rosteste preotul in taina in altar, glasuieste astfel: "Nimeni din cei legati cu pofte sau cu desfatari trupesti, nu este vrednic sa vina sa se apropie si sa slujeasca Tie, Imparate al Slavei, caci a sluji Tie este lucru infricosat si pentru puterile ceresti..."
Ierarhia slujitorilor altarului are 6 trepte, deci 6 trepte pecetluite cu FOCUL sacru, dupa cum urmeaza:
1. Treapta a IV-a - ARMONIA Ierodiaconul
2. Treapta a V-a - FRUMUSETEA Ieromonahul
3. Treapta a VI-a - SUBLIMUL Protosinghelul
4. Treapta a VII-a - LUCIDITATEA Arhimandritul
5. Treapta a VIII-a - CLARVIZIUNEA Episcopul

6. Treapta a IX-a - IDEOGONIA Mitropolitul
7. Treapta a X-a - ABSOLUTUL Patriarhul
PARINTELE LUMINILOR
Iata-ne abia acum ajunsi la cea mai enigmatica cifra araba, 7, simbol absolut al SACRULUI, al SFINTENIEI. Abia acum putem gandi la cele 7 biserici, cele 7 stele, cele 7 sfesnice de aur, cei 7 ingeri, cele 7 trompete succesive din Apocalips, dar mai ales la CARTEA cu 7 PECETI din cap. V, verset 5. Hristos apare intr-o noua ipostaza. EL este LEUL cel vrednic sa deschida cele 7 peceti ale cartii ce sta in fata tronului, reprezentand cele 7 pedepse ce vor veni in final asupra celor nepecetluiti cu cifra 1-4-4.
Aici este cazul sa ne oprim si sa incercam pe cat ne vom permite simbolurile celor II fete paralele ale lui Hristos. La prima Sa venire pe pamant, Hristos a luat chip de MIEL, aratandu-se rabdator, bun si milos. La cea de-a doua venire, El isi va arata cea de-a doua fata, aceea de LEU, care nu rabda, nu iarta, si nu se indura de nimeni si de nimic, caci LEUL este expresia celui ce judeca cu dreptate.
X = I Hristos
X = II fete: MIEL si LEU
X = IV virtuti fundamentale
X = I = II = IV
Aceasta este definirea completa a lui X, din punctul de vedere al grafiei cifrelor romane. Ramanand la acest limbaj al simbolurilor cifrice, sa scoatem in relief grafica lui V, caci treapta a cincea este treapta FRUMUSETII care caracterizeaza intregul complex-manastire de la Sucevita.
Vom regasi, in primul rand relatia cifrelor arabe, care ne asigura ca suntem pe drumul cel drept: 1-4-4.
Sa vedem ce marcheaza treapta a V-a:

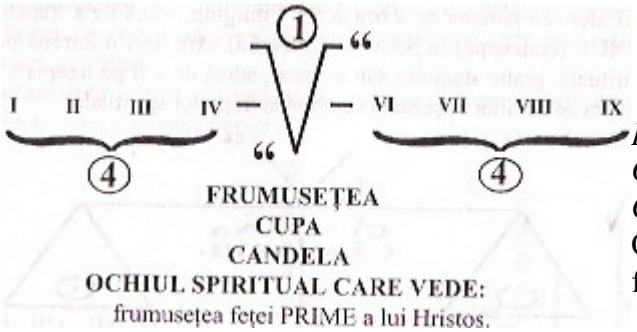

Fig.34

FRUMUSETEA
CUPA
CANDELA
OCHIUL SPIRITUAL CARE VEDE
frumusetea fetei PRIME a lui Hristos .

V exprima terminarea unui ciclu de patru trepte, adica ratiunea, meditatia, conemplatia si armonia (extazul in faza prima) si intrarea intr-o stare de echilibru stabil echidistant, fata de extrema din stanga (I ratiunea si treapta din extrema dreapta / IX ideogonia)
V mai exprima treapta a doua a NUNTII, adica vederea fetei MIRELUI-MIEL.
V exprima trezirea la viata a ochiului launtric spiritual, care ARDE vazand fata luminoasa a lui X de pe Tabor.
V exprima invierea, trezirea la prima faza a INVIERII celui ce este MORT pentru lumea exterioara. Este un om care a pasit in zona anormalismului care tace, nu mai vrea sa auda nimic, nu doreste sa vada pe nimeni, se multumeste cu putina apa si paine pentru ca VEDE, pentru ca a patruns cu privirea, cu ochiul mintii in Imparatia Luminilor. Trage obloanele la ferestre, incuie usa avand doar grija candelei care imprastie in chilia sa o modesta si suava lumina, rod a FOCULUI, rod al untdelemnului, caci impleteste mereu funia meditatiei si contemplatiei.
V exprima deci, MOARTEA totala, pe de o parte, si INVIEREA ochilor launtrici, pe de alta parte.
V exprima in sfarsit, in ierarhia ecleziasta, treapta a doua a ieromonahului, adica a monahului preot, vrednic de a oficia 6 din cele 7 taine ale bisericii.
Preotul are har, caci arde... Arzand are putere.... are puterea de a transforma APA (invatatura, simbolurile) in VIN (conceptie), dar, mai ales, area puterea de a oficia Sf. Liturghie, adica de a transforma VINUL (conceptia) in SANGE (filosofia). Are, deci, o intreita putere spirituala, gratie studiului sau avansat, adica de a fi pe treapta a V-a, treapta de echilibru, asezata la cumpana treptelor spirituale. Adica grafic:

Fig.35

Pozitia centrala, de mijloc a lui V, il face apt si vrednic de a cantari, de a judeca FAPTELE poporului. El trebuie sa fie confesorul care sa asculte marturisirea faptelor, si sa judece de la caz la caz daca fapta, daca abaterea comisa este doar o greseala sau un pacat. Iata sarcina cea mai dificila a preotului, aceea de a cantari greutatea abaterii de la legi, si sa constate daca e doar o greseala intamplatoare si nevinovata, sau un pacat grav ce nu poate fi dezlegat. Pentru a impiedeca transformarea greselii in pacat, ieromonahul-preotul trebuie sa fie un permanent supraveghetor al evolutiei gandirii ucenicului sau, ferindu-l prin aceasta sa cada in pacat. Aceasta este marea taina a pocaintei, a confesiunii, ca prima conditie care sa faca posibila revenirea din greseala la starea de echilibru, de curatenie. Vindecarea ranilor spiritului prin confesiune, prin pocainta sincera, creeaza premizele vindecarii si bolilor trupesti prin post si dezlegari cu 7 preoti. Taina prin care se vindeca bonlavii (Sf. Maslu), nu se poate realiza cu un singur preot, ci cu 7 preoti, adica cu puteri sporite, deoarece boala trupului este exprexia unei grave boli interioare, necunoscute. Cifra 7 este chemata sa vina ea insasi, adica preotii incearca printr-o inseptita chemare sa aduca de fata insusi pe Hristos, ca sa vindece pe cel bonlav, ce zace in necredinta.

Am descifrat pana acum stadiul V, cu caracteristicile lui majore. Din analiza planului bisericii Sucevita, am constatat ca planul pridvorului si al pronaosului reflecta primele patru trepte ale urcusului: ratiunea, meditatia, contemplatia si extazul, in fata armoniei care corespunde cu "camera mortilor".

Sa analizam acum biserica de la Sucevita, in sectiune longitudinala, ca o reflectare a acestor trepte:

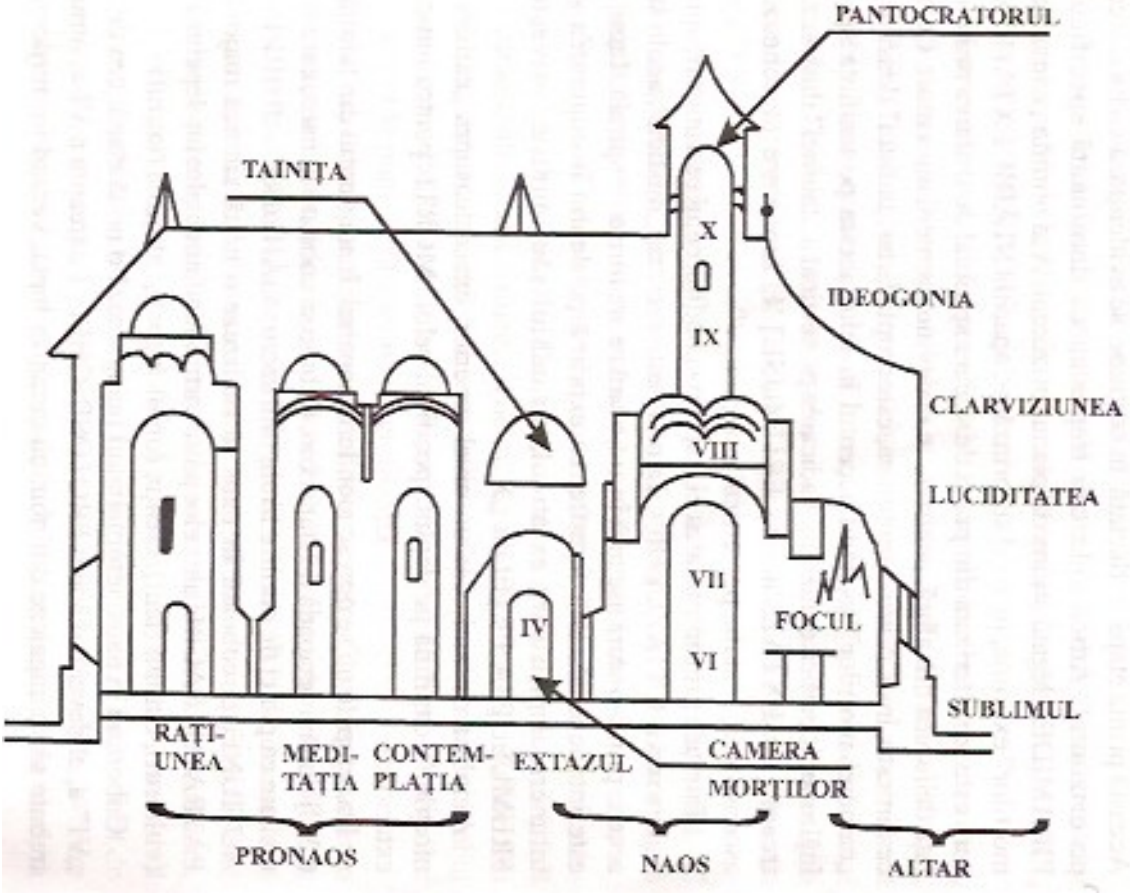

Fig.36

Din planul bisericii, am vazut ca pridvorului i s-au adaugat doua foisoare cu reazem pe stalpi, facand ca pridvorul (RATIUNEA) sa se dezvolte, formand trei incaperi, ceea ce marcheaza o tripla importanta a primei trepte RATIUNEA.

Am vazut ca prima etapa, PURIFICAREA, are trei trepte: ratiunea, meditatia, contemplatia, care formeaza o unitate fluenta si in sectiune. Aceasta prima etapa reflectata in sectiune, se evidentiaza cu miscarea pe orizontal, adica cele trei trepte au ca dominanta specificul PIRAMIDEI legata strans de planul orizontal. Asa numita camera a mortilor, exprima in mod surprinzator aparitia STARII EXTATICE, pentru care, fata de lumea dinafara, el devine asemeni unui mort. Ceea ce uimeste insa, privind sectiunea, este amplasarea tainitei deasupra camerei mortilor, punand accentul in felul acesta pe tendinta spre inaltime, specifica extazului. Ridicarea pe vertical a tainitei, ilustreaza treapta de extaz in fata FRUMUSETII, fapt care marcheaza concesiunea, mutarea pe vertical a treptei V. Tainita, prin asamblarea ei, exprima conditia celui ce a atins treapta exterioara a extazului. Tainita este secreta, mistica, acolo se accede printr-o scara ascunsa in zid, scara care are forma de spirala. Tainita este intunecoasa, fara ferestre, ea exprima pe deplin insingurarea si intunericul prin care extaticul, cu ochiul sau launtric, priveste FRUMUSETEA FETEI lui X. Amplasarea tainitei la nivel superior, exact deasupra camerei mortilor, exprima pe deplin specificul celor MORTI pentru lumea exterioara. Dar etapele nu se opresc aici, ieromonahul, insinguratul din tainita V, dupa o perioada de stat acolo, trebuie sa coboare in naos, care nu mai are ca punct de pornire triunghiul sacru, GANDIRE-IUBIRE-ACTIUNE, ci coboara in naos sa realizeze o noua sinteza majora, PATRATUL SACRU al celor patru virtuti fundamentale: intelepciunea (vulturul), curajul (leul), creatia (omul-inger) si slujirea (taurul). Coborand in naos, ieromonahul inaugureaza o noua etapa, cea de-a VI-a, el devenind de acum PROTOSINGHEL. Pe treapta a sasea, omul trebuie sa se angajeze din nou cu curaj in lupta, venind in mijlocul oamenilor, coborand adica in REALITATE. Treapta a V-a este treapta retragerii si a mortii, dar in acelasi timp si a primei Invieri. Din tainita omul trebuie sa coboare din nou in mijlocul oamenilor pentru a descifra in continuare celorlalti cealalta fata a lui X, sa patrunda adica in cartea cu alfa si omega, caci daca V este fata alfa a lui X, el trebuie sa reia ascensiunea pentru a cunoaste si fata omega a aceluiasi X.
Naosul din sectiunea longitudinala scoate in evidenta fluenta treptelor pe inaltime, VI, VII, VIII, si IX, reflectand treptele purtatoare de FOC catre NECUNOSCUTUL X.
Conceptia FOCULUI porneste de la primul cerc al celor patru virtuti, caci stadiul VI reprezinta insasi stabilitatea in FOC, adica FOCUL VIRTUTILOR. Cand V coboara in naos pe treapta VI el vine imbracat cu FOC intre oameni, coboara in mijlocul realitatii, contradictiilor si erorilor. Daca inceputul urcusului a marcat lumea simbolurilor si a icoanelor, treapta a VI-a este chemata catre noi sinteze cu caracter filosofic de FOC.
Prima sinteza de FOC este qvartetul virtutilor de care am vorbit. Al doilea qvartet este qvartetul cugetator, realizarea unei conceptii realiste asupra vietii ca rezultat al patrunderii limbajului simbolic. Stadiul VI este chemat din nou la efort, pentru a descoperi cea de-a doua fata a lui X. De data aceasta i se cere sa treaca cifrul contradictiilor dintre oameni, a neantelegerilor si a confuziilor lor. Lui VI i se cere acum depasirea limbajului simbolic, si creerea unui limbaj realist stiintific, care sa fie limpede si sa dea un limbaj tuturor intrebarilor pe care i le pune in fata stiinta si civilizatia. Aceasta este ascensiunea de la conceptie catre filosofia pe care o ofera naosul si o intretine cu strasnicie FOCUL care coboara in ALTAR. In acest context, altarul are de acum rolul de FOC INCITATOR, dinamizand miscarea pe vertical. Noua ascensiune cere parasirea tainitei, necesitand revenirea la realitatea dura si crunta a lumii care zace in erori si confuzii, la nivelul conceptiilor. Stadiul V al tainitei este chemat in tumultul luptelor ideologice, tot asa cum a procedat Hristos care nu s-a ferit de farisei, ci i-a infruntat, riscandu-si propria viata. Daca stadiul V cere rastignirea simturilor dinafara, stadiul VI cere sacrificarea insasi a linistei dobandite prin contemplatie si rugaciune, si angajarea in tumultul furtunos al ereticilor si fariseilor. Hristos insusi a trait prima parte a vietii retras in introspectie, contemplatie si extaz. Treizeci de ani a trait ocupandu-se de propria sa evolutie, iar la varsta de treizeci de ani a coborat in mijlocul zbuciumatei realitati. Stadiul V reprezinta MIREASA in viata partiala, care arde intr-o singura candela din cele cinci necesare: candela vederii FETEI MIRELUI. Ea insa este respinsa in intunericul cel mai dinafara al ratiunii, care are sarcina de a realiza sinteza filosofiei, adica 1-4-4.
Treapta a VI-a este un nou contact cu planul orizontal pe care sta proiectat cercul turlei inscris in alte doua patrate, adica forma deja cunoscuta de noi: 1-4-4.

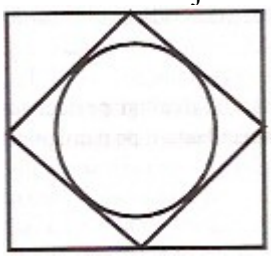

Fig.37

1 – turla
4 – primul patrat de arce al virtutilor
4 – al doilea patrat de arcade, gandirea qvadrivalenta

1-4-4

Gandirea qvadrivalenta se refera la sintetizarea circulara a ratiunii, meditatiei, contemplatiei si extazului cu care treapta a VI-a este chemata sa actioneze. Stadiul VI este obligat sa reia ratiunea de la capat, extinzandu-si stadiul in stiintele laice, spre a le integra intr-o finala FILOSOFIE. Stadiul V nu cunoaste filosofia, ci numai stadiul de conceptie. Pasind in stadiul VI, mintea este chemata sa rascoleasca de data aceasta, toate cartile stiintifice, caci Filosofia Christianica este o filosofie stiintifica, realista la care misticul poate avea acces numai printr-un nou ciclu de evolutie mintala. El trebuie sa se jertfeasca din nou, sa renunte chiar la bucuriile extazului pe care le ofera FRUMUSETEA, si sa paseasca pe noua treapta REALISTA, care sa-l introduca treptat in cunoasterea filosofiei divine. Daca stadiile VI, VII si VIII marcheaza amplificarea FOCULUI, stadiul IX anunta apropierea stadiului X al Luminii mintale, cand alfa si omega ajung sa fie descifrate.
Daca toate stadiile de FOC, IV, V, VI, VII, VIII si IX exprima cresterea arderii launtrice a MIRESEI, in plin efort de spiritualizare, stadiul X exprima NUNTA ABSOLUTA, suprema, patrunderea in camara tainica a NUNTII in care MIREASA este vrednica sa citeasca Cartea filosofica a lui Alfa si Omega, ajungand sa si inteleaga "SABIA CEA CU DOUA TAISURI" A ADEVARULUI. NUNTA ABSOLUTA marcheaza triumful FILOSOFIEI CHRISTIANICE, identificarea cu alfa si omega, cunoasterea acelei Carti pe care Pantocratorul o tine in mana stanga. Catapeteasma (perete care separa altarul de naos), poarta in registrul superior rezolvarea NUNTIALA a relatiei FEMEIE – BARBAT. Registrul superior al catapetesmei, prezinta o ICOANA FINALA, care, prin simbolurile pe care le asociaza, are menirea sa aduca raspunsul final ce incununeaza prin continutul lui toate celelalte simboluri si icoane de pana acum. In marea majoritate a bisericilor romanesti, catapeteasma este incununata in forma de Cruce, sculptata si aurita, pe care insa, Hristos nu este prezent, nu este pictat, caci El a inviat, lasand pamantului Crucea ca simbol al jertfei si al biruintei in acelasi timp.
Imediat, in stanga si dreapta Crucii, stau: Fecioara Maria pictata in rosu, si Ioan Evanghelistul, pictat in verde, ambii simbolizand biserica cea vie a MIRESELOR NUNTITE. Femininul – FECIOARA care iubeste (rosu) si masculinul – RATIUNEA care gandeste (verde).
Aceste doua personaje, dupa cum stim, au fost unite de Hristos intr-o noua si indedita casatorie sacra, inainte ca El sa-si dea duhul, zicand lui Ioan: "Fiule, iata MAMA ta!", iar Fecioarei Maria: "Mama, iata FIUL tau!" Celebrarea acestei casatorii, s-a facut pe Golgota, in clipele ce au culminat cu drama crucificarii si a mortii.

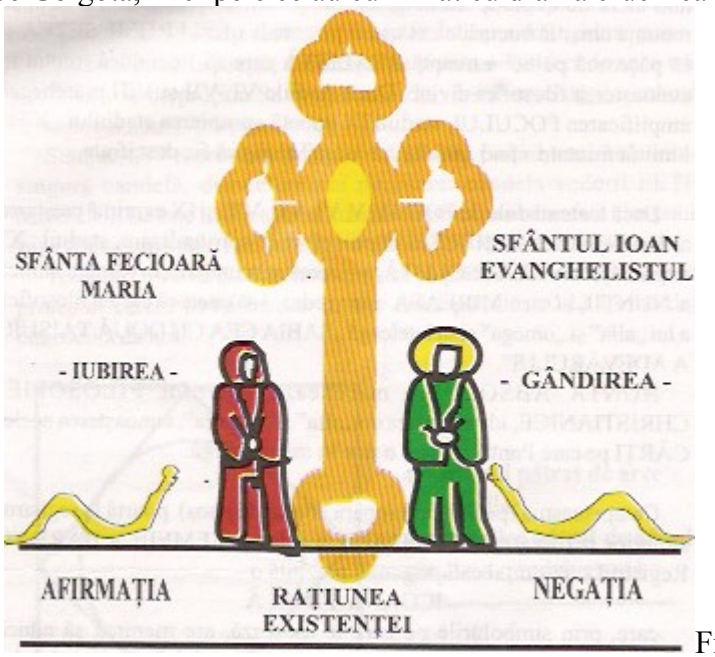

Fig.38

Hristos si-a inceput propovaduirea la NUNTA din Cana Galileii, transformand prin FOC apa in vin, pentru ca, in ultimile clipe ale vietii Sale, ultima Sa actiune sa insemneze oficierea supremei casatorii, unirea dintre doua feciorii: Fecioara Maria, simbol al IUBIRII, si Feciorelnicul Ioan, simbol al GANDIRII, unire care s-a realizat si-n realitate, caci Ioan Evanghelistul a ramas protectorul Maicii Domnului pana la sfarsitul vietii acesteia. ICOANA noastra este insa completata de prezenta a doi serpi, unul supus Iubirii (in stanga), celalat supus Gandirii (in dreapta). Sarpele este simbolul primului instrument al gandirii, RATIUNEA. Alegerea sarpelui ca simbol in aceasta icoana, scoate in relief biruinta iubirii si a gandirii asupra ratiunii pure, care are insusirea sa nege si sa afirme in acelasi timp. Cei doi serpi prezenti pe catapeteasma, exprima biruinta GANDIRII IUBITOARE asupra ratiunii reci, singura facultate prin care omul poate sa nege adevarul. Caci cei doi serpi de pe catapeteasma exprima

biruinta filosofiei asupra afirmatiei si negatiei, caci singrua, filosofia divina, este mai presus de orice afirmatie si negatie, aceasta datorita ADEVARULUI ABSOLUT, biruitor asupra RATIUNII PURE. Cununia dintre Fecioara Maria si Ioan Evanghelistul mai exprima ceva: DESFIINTAREA SEXELOR, transfigurarea sotiei in mama, si a sotului in fiu, in care fiul este chemat sa apere ceea ce are mai de pret, MAMA – IUBIREA. Acesta este de fapt, sensul intelepciunii sarpelui, asa dupa cum sarpele isi ascunde capul in fata pericolului, tot asa GANDIREA trebuie sa-si apere IUBIREA, adica MINTEA sa faca totul pentru a pastra intacta INIMA. In acatistul "Rugului Aprins", la icosul al saselea, Maica Domnului este cantata astfel:
"Maica a Domnului! Inima de Lumina!
Maica a Domnului! Inima Pamantului!
Maica a Domunului! Inima fara vina!
Maica a Domnului! Inima a CUVANTULUI!"
Impatrita definire a Maicii Domnului ca INIMA este incununata cu aducerea in prim plan a relatiei:

INIMA – CUVANT
adica
IUBIRE – GANDIRE

Adevarata NUNTA este cununia dintre IUBIRE si GANDIRE, Lumina izvoraste tocmai din aceasta cununie in care, cunoasterea evoluand pe cele mai inalte trepte, ajunge sa descopere superioritatea IUBIRII ca ESENTA A VIETII SI EXISTENTEI. Daca prin femeie a venit caderea (Eva a fost prima cea care a muscat din marul oprit), prin FEMEIA – FECIOARA a venit si salvarea, FEMEIA – FECIOARA reluandu-si dreptul de suprematie filosofica asupra barbatului.
Daca IUBIREA este in functie de stadiul atins in CUNOASTERE, IUBIREA, rod al CUNOASTERII, preia suprematia valorica, exercitand, in final dominatia asupra GANDIRII.
"La inceput a fost Cuvantul – GANDIREA..." glasuieste Evanghelia de la Ioan, dar in final, IUBIREA marcheaza sfarsitul, adaugam noi, si alaturi de noi, biserica aduce omagiul ei Maicii Domnului, cea "mai cinstita decat heruvimii, si mai marita, fara de asemanare, decat serafimii..."
Prin aceasta ultima icoana, POMUL VIETII, isi recapata pentru vecie valoarea de simbol al FILOSOFIEI DIVINE. POMUL VIETII isi afirma valoarea sa filosofica, ca ultim simbol al nostru. POMUL VIETII lumineaza, Pomul Vietii canta, Pomul Vietii vibreaza in bogatia sa cromatica, Pomul Vietii imprasti mireasma, el se lasa pipait si chiar gustat, dar cu ... MINTEA.
Eliberarea, restaurarea omenirii cazute, il readuce pe om in raiul pierdut, chiar in fata POMULUI VIETII. Omul este reprimat in raiul desfatarii filosofice, sa se bucure din plin de POMUL VIETII. Acest pom este singurul intreg ce nu trebuie privit ca materie, ci ca spirit. De aceea el treuie sa ramana perfect intact, nici o frunza sa nu fie desprinsa, nici un fruct sa nu fie rupt. Coroana, frunzele, fructele, formele sunt o simfonie de de lumini, de sunete, de culori, de miresme din care te poti impartasi in voie, MINTAL! Te poti apropia de el, il poti privi, il poti asculta, il poti pipai, il poti chiar si gusta, dar cu GANDUL!... Ruperea unei frunze sau a unui fruct ar insemna o infamie, o lezare a unicitatii sacre a acestui POM – SFERA FILOSOFALA, care este POMUL VIETII, si in acelasi timp, al mortii, caci cine calca regula acestui joc, cine indrazneste sa rupa ceva din el, acela este un rob numeric al simturilor din afara, si nu merita sa ramana in Imparatia Luminilor! El trebuie zvarlit prin blestem dincolo de portile raiului, sa munceasca, sa lucreze, sa depuna efort, prin stradanie si suferinta, ca sa-si faureasca spada de foc, cea cu doua taisuri, cu care sa infrunte ingerul albastru care pazeste portile abstracte ale raiului. Coborarea la planul concret, naste sexualitatea, cea mai incurcata problema a secolelor, piatra de poticnire a ganditorilor. De aceea sexul opus trebuie ridicat la planul abstract, privit si contemplat. Abia atunci acest MAR OPRIT, poate fi ridicat la valoarea de cheie a boltii, cheia POMULUI VIETII, cheie a SFEREI FILOSOFALE. Cine gusta concret din sex... naste in dureri... cunoaste durerea si suferinta, blestemul vietii pozitive in trup muritor, ramane sub pecetea izgonitului din rai, care nu poate avea acces la unicitatea SFEREI lui X. Cel ce traieste in simturile exterioare, este mort pentru rai, nu poate cunoaste raiul, este asemenea unui rebut zvarlit in INTUNERICUL cel mai dinafara. Cei ce traiesc in PIRAMIDA, sunt niste morti, orbi si schilozi pentru cei din SFERA. Ca sa ajungi insa in SFERA, trebuie sa fii un mort pentru piramida, adica sa depasesti PIRAMIDA, angajandu-te treptat pe scara ierarhizata a NUNTILOR ce se cer celebrate, oficiate in planul abstract.

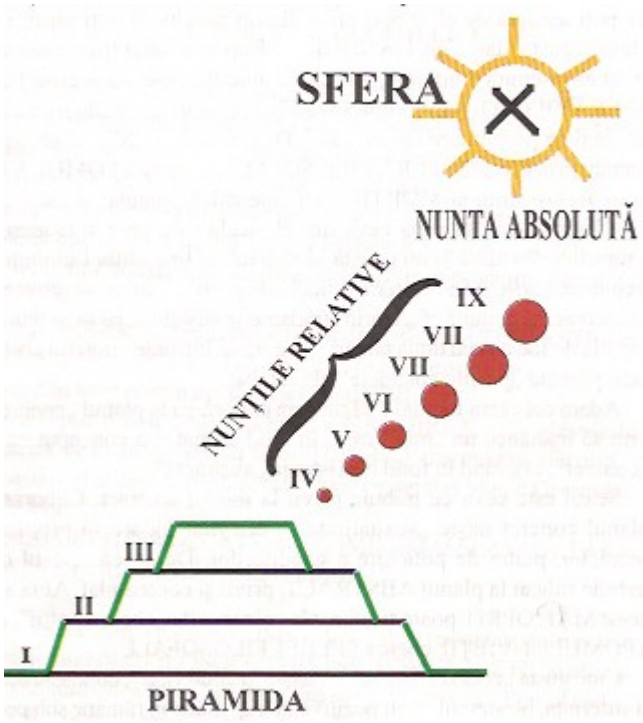

Fig.39..

Exista o singura NUNTA ABSOLUTA... ceea ce se celbreaza odata cu patrunderea in SFERA, atunci cand sexul este privit ca pe un pisc al abstractizarii. Pana la ea insa exista o infinitate de NUNTI quasiabstracte, eminamente, RELATIVE, care trebuiesc implinite si celebrate:

NUNTILE NECESARE!